NICHOLAS
SPARKS

TALISMANUL NOROCOS

NICHOLAS SPARKS

TALISMANUL NOROCOS

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SPARKS, NICHOLAS
Talismanul norocos / Nicholas Sparks; trad.: Lingua Connexion
Bucureşti: Editura RAO, 2012
ISBN 978-606-609-233-3
I. Lingua Connexion (trad.)
821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda, nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

NICHOLAS SPARKS
The Lucky One
© 2008 by Nicholas Sparks
All rights reserved

Traducere din limba engleză
LINGUA CONNEXION

© Editura RAO, 2012
pentru versiunea în limba română

2012

ISBN 978-606-609-233-3

Pentru Jamie Raab și Dennis Dalrymple

Un an de neuitat...
și-un an de dat uitării.
Sunt cu sufletul alături de voi.

CAPITOLUL 1
CLAYTON ȘI THIBAULT

Ajutorul de șerif Keith Clayton nu îi auzise venind și, de aproape, nu îi plăcea mai mult decât prima dată când îi zărise. Asta și din pricina câinelui. Nu se dădea în vânt după ciobănești germani, iar acesta, deși stătea liniștit, îi aducea aminte de Panther, câinele polițist al lui Kenny Moore care se repezea să-i muște de vintre pe suspecți, la comanda cea mai mică. De cele mai multe ori, îl considera pe Moore un idiot, cu toate că era singurul coleg pe care îl putea numi cât de cât prieten și trebuia să admită că acesta avea un fel anume de a spune poveștile cu mușcături, care îl făcea să se tăvălească pe jos de râs. Iar Moore ar fi apreciat, cu siguranță, micul spectacol de nudism, pe care Clayton tocmai îl întrerupsese, spionând două studente care făceau plajă lângă pârâu, în toată splendoarea lor matinală. Sosise acolo doar de câteva minute și apucase să facă doar câteva poze cu camera digitală, când văzu o a treia fată ivindu-se din spatele unei tufe de hortensii. După ce aruncă repede aparatul în desișul din spatele lui, ieși de după un copac și, peste încă un moment, el și studenta se aflau față în față.

– Ei, ce avem noi aici? spuse el tărăgănat, încercând să o pună în defensivă.

Nu-i plăcea faptul că fusese surprins și nu era mulțumit nici de replica sa insipidă. De obicei, se descurca mai bine de-atât.

Mult mai bine. Din fericire, fata era mult prea rușinată pentru a mai observa ceva și aproape se împiedică încercând să se dea înapoi. Bâlbâi ceva ce părea a fi un răspuns în timp ce încerca să se acopere cu mâinile. Era ca și cum ar fi privit pe cineva care juca Twister de unul singur. El nu făcu nici cel mai mic efort să își ferească privirea. În schimb, zâmbi, prefăcându-se că nu îi observă trupul gol, ca și cum ar fi dat tot timpul nas în nas cu femei dezbrăcate în pădure. Realiză că ea nu văzuse aparatul de fotografiat.

– Acum, calmează-te. Ce se întâmplă? întrebă el.

Știa prea bine ce se întâmpla. De câteva ori în fiecare vară, dar mai ales în august, studenții de la Chapel Hill sau de la NC State, în drum spre plajă pentru a petrece un ultim sfârșit de săptămână prelungit la Emerald Isle înainte de începerea semestrului de toamnă, făceau adesea un ocol pe un vechi drum forestier, care șerpuia cam un kilometru și jumătate prin pădure înainte de a ajunge în locul unde Swan Creek coteşte brusc către South River. Acolo se afla o plajă din pietriș cunoscută pentru nudism – cum se întâmplase asta, nu avea nici cea mai vagă idee –, iar Clayton trecea deseori pe-acolo, în speranța că va avea noroc. În urmă cu două săptămâni, văzuse șase fete; astăzi erau doar trei, iar cele două care stăteau pe prosoape se întindeau deja după cămășile lor. Deși una dintre ele era mai solidă, celelalte două – inclusiv bruneta din fața lui – aveau genul acela de siluetă care îi face pe băieții din frățiile universităților să înnebunească. Pe polițiști, de asemenea.

– Nu știam că este cineva aici! Ne-am gândit că va fi în regulă!

Fața ei arăta îndeajuns de inocentă încât să-i dea de gândit: „Nu ar fi mândru tati dacă ar ști ce face fetița lui?“ Îl amuză să-și imagineze ce răspuns ar avea, dar, din moment ce era în uniformă, știa că trebuie să spună ceva oficial. În plus, era conștient că își forța norocul. Dacă se ducea vestea că oamenii șerifului

patrulează zona, nu vor mai veni studente aici, iar lui nu-i surâdea asta.

– Hai să vorbim cu prietenele tale.

O urmă pe plajă, privind cum fata încerca fără succes să își acopere spatele, bucurându-se de micul spectacol. Până când ieșiră dintre copaci în luminișul de lângă râu, prietenele ei își puseseră deja bluzele. Bruneta fugi țopăind către celelalte și apucă repede un prosop, dărâmând două cutii cu bere. Clayton arătă către un copac din apropiere.

– Nu ați văzut indicatorul?

La semnul lui, ochii lor se întoarseră în direcția aceea. „Oamenii sunt ca oile, așteaptă următorul ordin", se gândi el. Indicatorul, mic și parțial ascuns de crengile plecate ale unui stejar secular, fusese pus din ordinul judecătorului Kendrick Clayton, care se întâmpla să fie unchiul său. Ideea fusese a lui Keith; știa că prohibiția publică nu va face altceva decât să crească atracția pentru acest loc.

– Nu l-am văzut! strigă bruneta, alergând înapoi către el. Nu știam! Noi am auzit de locul ăsta cu două zile în urmă!

Continuă să protesteze în timp ce se chinuia cu prosopul; celelalte erau mult prea speriate pentru a face altceva în afară de a încerca să se strecoare în slipii costumelor de baie.

– Este prima dată când venim aici!

Cuvintele ieșiră ca un scâncet, făcând-o să pară o studentă răsfățată. Ceea ce și erau probabil toate. Arătau cu siguranță ca atare.

– Știți că nuditatea publică este o infracțiune în acest district?

Văzu fețele lor tinere pălind și mai tare și-și închipui că vedeau deja această încălcare a legii menționată în dosarele lor. Scena era amuzantă, dar își aminti să nu lase lucrurile să meargă prea departe.

– Cum te numești?

– Amy, spuse bruneta, înghițind în sec. Amy White.

– De unde ești?

– Chapel Hill. Dar sunt din Charlotte de origine.

– Văd alcool acolo. Aveţi peste 21 de ani?

Pentru prima dată, răspunseră și celelalte:

– Da, domnule.

– Bine, Amy. Să îți spun ce voi face. Te voi crede pe cuvânt că nu ați văzut indicatorul și că aveți vârsta legală pentru a bea, deci nu voi face din ţânţar armăsar. Mă voi preface că nici măcar nu am fost aici. Atâta vreme cât îmi promiteți să nu-i spuneți șefului meu că v-am lăsat să scăpați basma curată.

Fetelor nu le venea să creadă.

– Serios?

– Serios, spuse el. Am fost și eu student.

Nu fusese, dar știa că sună bine.

– Și s-ar putea să vreți să vă îmbrăcați. Nu se știe niciodată – ar putea fi oameni care umblă pe-aici.

Le aruncă un zâmbet.

– Aveți grijă să luați toate cutiile de bere, bine?

– Da, domnule.

– Apreciez asta.

Dădu să plece.

– Asta a fost tot?

Se întoarse și le aruncă din nou un zâmbet.

– Asta a fost tot. Aveți grijă de voi.

Clayton își făcu loc printre tufe, aplecându-se pe sub crengi în drumul său înapoi către mașină, gândindu-se că se descurcase bine. Mai mult decât bine. Amy chiar îi zâmbise, iar el cochetă cu ideea de a se întoarce și a-i cere numărul de telefon. Nu, se decise el, probabil că era mai bine să lase lucrurile așa. Mai mult ca sigur se vor duce și vor spune prietenilor lor că, deși fuseseră prinse de poliție, nu li se întâmplase nimic. Va merge vorba că polițiștii de aici sunt de treabă. Totuși, în timp ce se strecura prin

pădure, spera ca pozele acelea să iasă. Ar fi niște imagini noi destul de drăguțe pentru colecția lui.

Per total, fusese o zi excelentă. Era pe punctul de a se întoarce după aparatul foto, când auzi foșnete. Urmări sunetul către drumul forestier și văzu un străin care arăta ca un hipiot din anii '60, alături de câinele său.

Străinul nu era cu fetele. Clayton ar fi putut paria. Tipul era prea bătrân pentru a fi student; trebuie să fi avut aproape 30 de ani. Părul său lung îi amintea lui Clayton de un cuib de șoareci, iar pe spatele străinului, Clayton zări conturul unui sac de dormit care ieșca dintr-un rucsac. Nu era un excursionist ocazional care mergea la plajă; arăta asemenea unuia care făcuse drumeții, poate chiar dormise în aer liber. Nu își dădea seama de cât timp era acolo și ce văzuse.

„Oare m-a zărit făcând poze?"

In nici un caz. Nu era posibil. Nu putea fi văzut de pe drumul principal, tufele erau dese și ar fi auzit dacă ar fi mers cineva prin pădure. Corect? Totuși, era un loc ciudat pentru drumeții. Se aflau în mijlocul pustietății și ultimul lucru pe care și-l dorea era ca niște hipioți să strice locul pentru studente.

Până una-alta, străinul îl depășise. Era aproape de mașină și se îndrepta către locul unde fetele își lăsaseră jeepul cu care veniseră. Clayton ieși pe drum și își drese vocea. Străinul și câinele se întoarseră la auzul sunetului.

De la distanță, Clayton continuă să-i urmărească. Nici străinul și nici câinele nu păreau surprinși de apariția subită a lui Clayton, iar în ochii bărbatului era ceva care îl neliniștea. Ca și cum acesta s-ar fi așteptat să apară Clayton. La fel și ciobănescul german. Expresia de pe fața câinelui era una distantă și atentă în același timp – aproape inteligentă – cum arăta și Panther de cele mai multe ori înainte ca Moore să îi dea drumul. Simți un gol puternic în stomac. De-abia se abținu să nu își acopere părțile intime.

Vreme de un minut, continuară să se uite fix unul la celălalt. Clayton învățase cu mult timp în urmă că uniforma sa intimida majoritatea oamenilor. Toată lumea devine agitată în preajma oamenilor legii, iar el se gândi că tipul nu poate fi o excepție. În plus, acesta era unul dintre motivele pentru care îi plăcea la nebunie să fie polițist.

– Ai lesă pentru câinele tău? spuse el, cuvintele sunând mai mult ca un ordin decât ca o întrebare.

– În rucsac.

Clayton nu putu deslușI nici un accent. „Engleză Johnny Carson", după cum obișnuia să spună mama sa.

– Pune-o.

– Nu vă faceți griji. Nu va mișca, dacă nu îi spun eu.

– Pune-o oricum.

Străinul își dădu joc rucsasul și începu a scotoci. Clayton întinse gâtul, sperând să zărească orice urmă de drog sau armă. Peste un moment, lesa era atașată la zgarda câinelui, iar străinul stătea în fața sa cu o expresie care părea să întrebe: „Acum ce urmează?"

– Ce faci aici? vru să știe Clayton.

– Drumeții.

– Ai un rucsac destul de mare pentru drumeții.

Străinul nu spuse nimic.

– Sau poate că te strecurai pe aici, încercând să vezi peisajul.

– Asta fac oamenii când ajung aici?

Lui Clayton nu îi plăcu tonul și nici ce insinua.

– Aș vrea să văd un act de identitate.

Străinul se aplecă din nou peste rucsac și își scoase pașaportul. Arătă câinelui o palmă deschisă, indicându-i să stea pe loc, apoi făcu un pas către Clayton și i-l întinse.

– Nu ai un carnet de șofer?

– Nu am.

Clayton studie numele, buzele mișcându-i-se ușor.

– Logan Thibault.

Străinul dădu din cap.

– De unde ești?

– Din Colorado.

– Lungă excursie!

Străinul nu spuse nimic.

– Mergi undeva anume?

– Mă îndrept către Arden.

– Ce e în Arden?

– Nu aș putea spune. Nu am ajuns acolo încă.

Clayton se încruntă la auzul răspunsului. Prea isteț. Prea... provocator? Prea cumva. Nu conta. Dintr-odată, își dădu seama că nu îi plăcea tipul.

– Așteaptă aici, spuse el. Nu te superi dacă verific asta.

– Fă cum vrei.

În timp ce Clayton se îndrepta spre mașină, aruncă o privire peste umăr și îl văzu pe Thibault scoțând un bol din rucsac și golind o sticlă de apă în el. Ca și cum nu avea nici cea mai mică grijă pe lume.

„Vom afla, nu-i așa?“ În mașină, Clayton trimise prin radio numele și felul în care acesta se scrie, întrerupt fiind de telefonistă.

– Este Thibault, ca T-bow, nu Thigh-bolt. E franțuzesc.

– De ce mi-ar păsa cum se pronunță?

– Spuneam doar...

– Cum o fi, Marge. Verifică doar, vrei?

– Arată ca un francez?

– De unde dracului să știu eu cum arată un francez?

– Sunt doar curioasă. Nu te ambala așa. Sunt puțin ocupată aici.

„Desigur, foarte ocupată, se gândi Clayton. Să mănânci gogoși, cel mai probabil.“ Marge înfuleca cel puțin douăsprezece gogoși Krispy Kremes în fiecare zi. Probabil cântărea aproape o sută cincizeci de kilograme.

Prin geam, îl văzu pe străin aplecându-se spre câine și șoptindu-i ceva, în timp ce acesta lipăia apa. Clătină din cap. Să vorbești cu animalele. Ce ciudățenie! Ca și cum câinele ar înțelege orice altceva în afară de comenzile de bază. Și fosta lui soție obișnuia să facă asta. Femeia se purta cu câinii ca și cu oamenii, ceea ce de la început ar fi trebuit să-l avertizeze să stea departe de ea.

– Nu găsesc nimic, o auzi el pe Marge spunând.

Părea că mestecă ceva.

– Nu are cazier, din câte văd eu.

– Ești sigură?

– Da, sunt sigură. Știu cum să îmi fac treaba.

Ca și cum ar fi tras cu urechea la conversație, străinul recuperă bolul și îl băgă la loc în rucsac, după care aruncă bagajul peste umăr.

– Au mai fost alte telefoane neobișnuite? Oameni care pierdeau vremea aiurea, lucruri de genul ăsta?

– Nu, a fost liniște în dimineața asta. Și unde ești, apropo? Tatăl tău a tot încercat să dea de tine.

Tatăl lui Clayton era șeriful districtului.

– Spune-i că mă voi întoarce în curând.

– Pare furios.

– Spune-i doar că am patrulat, bine?

„Ca să știe că am muncit", dar nu se mai obosi să adauge asta.

– Așa voi face.

E mai bine.

– Trebuie să închid.

Puse receptorul stației radio înapoi la locul său și rămase nemișcat, simțind o urmă de dezamăgire. Ar fi fost amuzant de văzut cum se descurcă tipul după gratii, mai ales cu părul acela de fată și toate cele. Frații Landry s-ar fi destrăbălat cu el. Ajungeau cu regularitate la secție în serile de sâmbătă: consum de alcool, perturbarea liniștii publice, bătându-se aproape mereu

între ei. Excepție făceau serile în care erau închiși. Atunci, se luau de altcineva.

Se jucă puțin cu mânerul portierei. Și de ce oare era tatăl său furios de data asta? Tipul ăsta îl scotea din sărite. „Fă asta. Fă cealaltă. Ai pregătit documentele alea? De ce ai întârziat? Unde ai fost?“ Mai tot timpul voia să îi spună bătrânului să își vadă de treaba lui. Moșul încă avea impresia că el conduce treburile pe aici.

Nu conta. Presupuse că avea să afle mai devreme sau mai târziu. Acum era momentul să îl trimită pe fraierul hipiot de aici, înainte să apară fetele. Locul acela trebuia să fie secret, nu-i așa? Ciudații de hipioți l-ar putea strica.

Clayton coborî din mașină și închise portiera. Câinele întoarse capul într-o parte în timp ce Clayton se apropia. Îi întinse hipiotului pașaportul.

– Scuze pentru deranj, domnule Thibault.

De data aceasta, îi pronunță numele intenționat greșit.

– Îmi fac doar meseria. Doar dacă, bineînțeles, nu ai cumva droguri sau arme în rucsac.

– Nu am.

– Mă lași să văd și eu?

– Nu chiar. Al Patrulea Amendament.

– Văd că ai un sac de dormit acolo. Ai campat?

– Am fost în Burke County aseară.

Clayton îl studie pe tip, gândindu-se la răspuns.

– Nu sunt locuri de campat pe-aici.

Tipul nu spuse nimic.

Clayton își mută privirea.

– Ai face bine să ții câinele ăla în lesă.

– Nu credeam că există o astfel de lege în districtul ăsta.

– Nu este. O spun pentru siguranța câinelui tău. Sunt multe mașini pe drumul principal.

– O să țin cont de asta.

– Bine atunci.

Clayton dădu să plece, însă nu înainte de a mai pune o întrebare:

– Dacă nu te deranjează, de cât timp ești aici?

– Abia am ajuns. De ce?

Ceva din felul în care răspunse îl făcu pe Clayton să își pună un semn de întrebare și ezită înainte de a-și reaminti că tipul nu avea cum să știe ce făcuse el.

– Fără motiv.

– Pot plecа?

– Da. În regulă.

Clayton îl privi pe străin îndepărtându-se cu câinele său pe drumul forestier, apoi luând-o pe o potecă îngustă care se pierdea printre copaci. De îndată ce nu-i mai văzu, Clayton se întoarse la locul inițial de pândă pentru a căuta aparatul. Scormoni prin tufe, lovi tulpina de pin și își refăcu pașii de vreo două ori pentru a se asigura că se afla în locul corect. Într-un final, căzu în genunchi și panica puse stăpânire pe el. Aparatul foto aparținea departamentului de poliție. Îl *împrumutase* doar pentru aceste ieșiri speciale și tatăl său i-ar fi pus o mulțime de întrebări dacă îl pierdea. Fără să mai vorbim de ce s-ar fi întâmplat dacă îl prindea cu un card plin de poze nud. Tatăl său era obsedat de protocol și responsabilitate.

Trecuseră câteva minute. În depărtare, auzi sunetul răgușit al unui motor pornind. Presupuse că studentele plecau; preț de o secundă, se întrebă ce ar fi putut gândi ele dacă ar fi observat că mașina lui era încă acolo, dar avea alte probleme pe cap.

Aparatul foto dispăruse.

Nu îl pierduse. *Dispăruse.* Și blestemăția asta cu siguranță nu avusese loc de una singură. În nici un caz nu îl găsiseră fetele. Ceea ce însemna că Thigh-bolt (Fulgerică) îl păcălise de la bun început.

„Thigh-bolt îl păcălise. Pe el." Incredibil. Văzuse el că tipul se comporta prea șmecherește, prea ca în *Știu ce-ai făcut astă-vară.*

Nu va scăpa basma curată din asta. Pe Keith Clayton, niciodată nu o să-l tragă pe sfoară un hipiot jegos, ciudat și care vorbește cu câinii. Nu în viața asta, oricum.

Își făcu loc printre crengi înapoi către potecă, gândindu-se că îl va prinde din urmă pe *Thigh-bolt*, și va vedea el. Iar asta doar pentru început. Vor urma mai multe; de asta era sigur. Să îl păcălească pe el cineva?! Așa ceva, pur și simplu, nu se face. Oricum, nu în orașul ăsta. Nici de câine nu îi păsa. Se supără câinele? La revedere, cățeluș. Atât de simplu! Ciobănești germani sunt arme – nu există tribunal în lume care să nu ia asta în considerare.

Toate la rândul lor. „Găsește-l pe Thibault. Recuperează aparatul. Apoi, gândește-te la următorul pas."

Abia atunci, când se apropia de mașina de poliție, realiză că ambele cauciucuri din spate erau sparte.

– Cum ai spus că te numești?

Thibault se apleca peste scaunul din față al jeepului, câteva minute mai târziu, vorbind peste vuietul vântului.

– Logan Thibault. Arătă cu degetul peste umăr: Iar el este Zeus.

Zeus era pe bancheta din spate a jeepului, cu limba scoasă și nasul în vânt, în timp ce mașina gonea către autostradă.

– Frumos câine. Eu sunt Amy. Iar ele sunt Jennifer și Lori.

Thibault aruncă o privire peste umăr.

– Bună!

– Hei!

Păreau preocupate. „Nu este surprinzător, se gândi Thibault, având în vedere prin ce au trecut."

– Mulțumesc că m-ați luat.

– Nici o problemă. Și spuneai că mergi în Hampton?

– Dacă nu este prea departe.

– Este chiar în drumul nostru.

După ce părăsise poteca şi se ocupase de câteva lucruri, Thibault revenise pe drum exact când fetele ieşeau cu maşina. Ridicase degetul mare –, fericit că Zeus era cu el –, iar ele opriseră aproape instantaneu.

Câteodată, lucrurile ies exact aşa cum trebuie.

Deşi se prefăcuse că nu era aşa, chiar le văzuse pe cele trei mai devreme în dimineaţa aceea, când soseau – el campase pe coastă –, dar le lăsase să se bucure de intimitatea pe care o meritau de îndată ce începuseră să se dezbrace. În mintea lui, ceea ce făceau ele intra în categoria „lucruri nevinovate"; în afară de el, erau complet singure aici şi nu avea nici cea mai mică intenţie să stea prin preajmă şi să se holbeze la ele. Cui îi pasă dacă se dezbracă sau, că tot veni vorba, dacă se îmbracă în costume de găini?

Nu era treaba lui şi avea de gând să lase lucrurile aşa – până când îl văzu pe poliţist urcând drumul într-o maşină a Departamentului Şerifului din Hampton County.

Îl văzuse destul de bine prin parbrizul maşinii şi era ceva în neregulă cu expresia de pe faţa tipului. Era greu să îşi dea seama exact ce şi nu se obosise să se gândească la asta. Se întorsese, trecând prin pădure, şi ajunsese la timp pentru a-l vedea pe ajutorul de şerif verificându-şi memoria aparatului foto înainte de a închide încet portiera maşinii. Îl văzuse cum se furişase către coastă. Thibault ştia foarte bine că poliţistul s-ar fi putut afla acolo cu treburi oficiale, dar prea arăta ca Zeus când aşteaptă o bucată de pastramă de vită. Puţin prea nerăbdător.

Thibault îl pusese pe Zeus să stea lângă el, rămăsese la distanţă astfel încât ajutorul de şerif să nu îl audă, după care planul fusese îndeplinit întocmai fără nici cel mai mic efort. Ştia că o confruntare directă era exclusă – Clayton ar fi susţinut că aduna probe, iar forţa cuvintelor sale împotriva celor rostite de un străin era incomensurabilă. Orice implica forţa fizică ieşea din discuţie, în principal pentru că ar fi cauzat mai multe

probleme decât ar fi rezolvat, deși i-ar fi plăcut la nebunie să se ia la harță cu tipul. Din fericire – sau din nefericire, presupuse el, în funcție de perspectivă –, apăruse fata, ajutorul de șerif se panicase, iar Thibault văzuse unde aterizase aparatul foto. În momentul în care Clayton și fata se întorceau către prietenele ei, Thibault recuperase camera. Ar fi putut pur și simplu să plece în acel moment, dar tipului trebuia să i se dea o lecție. Nu o lecție majoră, ci doar una care să păstreze onoarea fetelor intactă, să îi permită lui Thibault să își vadă de drum și să-i strice ziua ajutorului de șerif. Motiv pentru care se întorsese și îi tăiase cauciucurile lui Clayton.

– Oh, asta îmi amintește de ceva, zise Thibault. V-am găsit aparatul în pădure.

– Nu este al meu. Lori sau Jen... a pierdut una din voi un aparat foto?

Ambele scuturară din cap.

– Păstrați-l oricum, spuse Thibault, punând aparatul pe scaun, și mulțumesc că m-ați luat. Eu am deja unul.

– Ești sigur? Probabil că este scump.

– Foarte sigur.

– Mulțumesc.

Thibault observă umbrele care se jucau peste chipul fetei; era atrăgătoare într-un fel urban, cu linii ascuțite, pielea măslinie și ochii negri cu pete căprui.

Ar fi putut-o privi ore în șir.

– Hei... ai planuri pentru weekendul ăsta? îl întrebă Amy. Noi mergem la plajă.

– Apreciez oferta, dar nu pot.

– Pun pariu că mergi să îți vizitezi prietena, nu-i așa?

– Ce te face să crezi asta?

– Așa arăți.

El se forță să își întoarcă privirea.

– Ceva de genul ăsta.

CAPITOLUL 2
THIBAULT

E ciudat cum viața unui om poate lua brusc cele mai neașteptate întorsături. Până în urmă cu un an, Thibault ar fi sărit de bucurie la auzul invitației de a petrece sfârșitul de săptămână alături de Amy și prietenele ei. Era probabil exact ceea ce îi trebuia, dar, după ce îl lăsară aproape de marginea orașului Hampton, în arșița dogoritoare a unei după-amiezi de august, el le făcu un semn de rămas-bun cu mâna, simțindu-se cumva eliberat. Încercarea de a părea normal îl epuizase.

De când părăsise Colorado, în urmă cu cinci luni, nu petrecuse în mod voit mai mult de câteva ore în compania cuiva, cu excepția unui fermier mai în vârstă de la sud de Little Rock, care îl lăsase să doarmă într-un dormitor nefolosit de la etajul casei sale, după o cină în timpul căreia bărbatul vorbise la fel de puțin ca și el. Apreciase faptul că omul nu simțise nevoia să îl descoasă în legătură cu motivele pentru care apăruse din senin. Fără întrebări, fără curiozități, fără aluzii cu final deschis. Doar un consens asupra faptului că Thibault nu avea chef de vorbă. Drept recunoștință, acesta își petrecu două zile ajutând la repararea acoperișului hambarului înainte de a pleca iar la drum, cu rucsacul încărcat și urmat de Zeus.

Cu excepția drumului făcut alături de fete, parcursese pe jos întreaga distanță. După ce predase cheile apartamentului său la administrație pe la mijlocul lunii martie, rupsese opt perechi de

pantofi, supraviețuise mai ales cu ajutorul batoanelor PowerBars și apei pe parcursul drumului lung între orașe, și o dată, în Tennessee, mâncase cinci porții de clătite, după ce mersese aproape trei zile fără hrană. Alături de Zeus, călătorise prin viscol, furtuni cu grindină, ploaie și căldură atât de intensă încât îi apăruseră pe brațe numai bășici; văzuse o tornadă la orizont, aproape de Tulsa, Oklahoma, și aproape fusese lovit de fulger de două ori. Făcuse nenumărate ocoluri, încercând să stea departe de drumurile principale, lungind și mai mult călătoria, deseori dintr-un moft. De obicei, mergea până obosea, iar spre finalul zilei începea să caute un loc pentru campat, oriunde credea că el și Zeus nu vor fi deranjați. Dimineața, porneau la drum înainte de ivirea zorilor astfel încât să nu le ia cineva urma. Până acum, nimeni nu îi deranjase.

Se gândea că parcursese în medie treizeci de kilometri pe zi, deși nu ținuse în mod deosebit socoteala timpului sau a distanței. Nu asta era ideea călătoriei. Își imagina uneori că oamenii credeau despre el că merge pentru a lăsa în urmă amintirile lumii în care trăise, ceea ce suna poetic; alții însă ar fi putut crede că el merge doar de dragul călătoriei în sine. Dar nici una din variante nu era adevărată. Îi plăcea să meargă și trebuia să ajungă undeva. Atât de simplu. Îi plăcea să plece când voia, în ritmul în care voia, către locul în care își dorea să fie. După patru ani de primit ordine în Marină, libertatea călătoriei îl atrăgea.

Mama lui își făcea griji pentru el, dar, de fapt, asta fac mamele. Sau, cel puțin, mama lui. O suna la fiecare două zile pentru a-i spune că este bine și, de obicei, după ce închidea, se gândea că nu era corect față de ea. Fusese deja plecat o mare parte a timpului în ultimii cinci ani și, înaintea fiecărui dintre cele trei drumuri în Irak, el asculta, iar ea predica la telefon, amintindu-i să nu facă nimic prostesc. Nu făcuse, dar scăpase de câteva ori „ca prin urechile acului". Deși nu îi spusese niciodată nimic despre ele, ea citise ziarele.

BIBLIOTECA

– Și acum asta, se lamentase mama sa în seara dinaintea plecării lui. Toată treaba asta mi se pare nebunească.

Poate că era. Poate că nu. Nu era sigur încă.

– Tu ce crezi, Zeus?

Câinele ridică privirea auzindu-și numele și se îndreptă spre el.

– Da, știu. Ți-e foame. Ce altceva e nou?

Thibault se opri în parcarea unui motel dărăpănat de la marginea orașului. Căută bolul și ultimele resturi din mâncarea câinelui. În timp ce Zeus se pregătea să mănânce, Thibault admiră priveliștea.

Hampton nu era cel mai urât loc pe care îl văzuse vreodată – nici pe departe –, dar nu era nici cel mai frumos. Orașul era situat pe malurile South River, la aproximativ cincizeci de kilometri nord-vest de Wilmington, și coastă, iar la prima vedere, nu părea deloc diferit de miile de comunități de gulere albastre autonome, motivate de mândria și istoria specifică Sudului. Două semafoare, atârnate de cabluri, întrerupeau fluxul traficului care se scurgea către podul ce traversa râul și de fiecare parte a drumului principal se găseau clădiri scunde din cărămidă, înghesuite unele în altele, pe o suprafață de un kilometru, cu firme ștanțate pe ferestrele din față, făcând reclamă unor locuri unde să mănânci, să bei sau să cumperi unelte. Câteva magnolii bătrâne erau împrăștiate ici și colo și făceau trotuarele să se umfle din cauza rădăcinilor. În depărtare, văzu un stâlp vechi de bărbier, alături de nelipsiții bătrânei care stăteau pe băncuța din față. Zâmbi. Era ceva banal, ca o fantezie din anii '50.

Totuși, la o inspecție mai amănunțită, simți că primele impresii fuseseră înșelătoare. În ciuda localizării aproape de apă – sau poate tocmai din această cauză, presupuse el –, observă degradarea de lângă acoperișuri, din cărămizile sfărâmate de lângă fundații, în petele șterse, cu jumătate de metru mai înalte decât fundația, ceea ce indica inundații serioase în trecut. Nici unul dintre magazine nu era baricadat încă, dar, judecând după puținele mașini din fața lor, se întreba cât vor mai rezista.

Sectoarele comerciale din orașele mici o luau pe urmele dinozaurilor, iar dacă acesta era la fel ca majoritatea orășelelor prin care trecuse, se gândi că probabil exista o altă zonă de afaceri, mai nouă, una cel mai probabil încununată cu un Wal-Mart sau cu un Piggly Wiggly, ceea ce însemna sfârșitul pentru această zonă.

Ciudat, totuși. Să se afle acolo. Nu era sigur cum își imaginase că va fi în Hampton, dar nu despre asta era vorba.

Nu conta. În timp ce Zeus termina de mâncat, se întrebă cât timp îi va lua să o găsească. Pe femeia din fotografie. Femeia pe care venise să o întâlnească.

Dar o va găsi. De asta era sigur. Ridică rucsacul.

– Ești gata?

Zeus înclină capul.

– Hai să închiriem o cameră. Vreau să mănânc și să fac un duș. Iar tu ai nevoie de o baie.

Thibault făcu vreo doi pași înainte să își dea seama că Zeus nu se mișcase. Aruncă o privire peste umăr.

– Nu te uita așa la mine. Sigur ai nevoie de o baie. Miroși urât.

Zeus tot nu se mișcă.

– Bine. Fă ce vrei. Eu plec.

Se îndreptă către biroul managerului pentru a se caza, știind că Zeus avea să-l urmeze până la urmă, așa cum făcea de fiecare dată.

Până la găsirea fotografiei, viața lui Thibault decursese așa cum plănuise. El avusese mereu un plan. Își dorise să se descurce bine cu școala și reușise; simțise nevoia să se implice într-o varietate de sporturi și crescuse jucând aproape orice. Își dorise să învețe să cânte la pian și la vioară și devenise atât de priceput încât putea să compună. După facultatea absolvită la Universitatea din Colorado, plănuise să se înroleze în Marină, iar ofițerul de recrutare fusese încântat că dorea să devină soldat. Șocat, dar încântat. Prea puțini absolvenți își doreau să devină pușcași, dar el exact asta voia.

Bombardamentele de la World Trade Center nu îi influențaseră prea mult decizia. În schimb, înrolarea păruse alegerea potrivită, mai ales că tatăl său servise în cadrul Marinei timp de douăzeci și cinci de ani. Se înrolase ca simplu soldat și terminase ca un sergent, unul grizonant și cu maxilarul de fier, care intimida pe aproape oricine, cu excepția soției sale și a plutonului pe care îl comanda. Se purta cu acei tineri ca și cum ar fi fost copiii lui; singura sa intenție, obișnuia el să le spună, era să îi aducă înapoi acasă, la mamele lor, vii, nevătămați și maturi. Tatăl lui trebuie să fi participat la cincizeci de nunți de-a lungul anilor, nunți ale unor subalterni care nu își puteau imagina căsătoria fără binecuvântarea lui. Fusese și un pușcaș marin foarte bun. În Vietnam primise o Stea de Bronz și două Inimi Purpurii, iar de-a lungul anilor, servise în Granada, Panama, Bosnia și în Primul Război din Golful Persic. Tatăl său era un ofițer pe care nu îl deranjau transferurile, iar Thibault petrecuse o mare parte a copilăriei sale mutându-se dintr-un loc în altul, locuind în baze militare răspândite pe tot mapamondul.

Din anumite puncte de vedere, Okinawa părea mult mai „acasă" decât Colorado și, deși japoneza lui era cam ruginită, se gândea că o săptămână petrecută în Tokio i-ar putea reda fluența pe care o stăpânise odată. Asemenea tatălui său, se gândea că va ieși la pensie din Marină, dar, spre deosebire de acesta, avea de gând să trăiască îndeajuns de mult cât să se bucure de ea. Tatăl lui murise în urma unui infarct la doar doi ani după ce pusese uniforma albastră pe umeraș pentru ultima dată, un infarct masiv care îl secerase din senin. În clipa asta, dădea la o parte zăpada de pe alee, în clipa următoare, nu mai era. Asta se întâmpla în urmă cu treisprezece ani. Thibault avea 15 ani la momentul respectiv.

Ziua aceea și înmormântarea erau cele mai vii amintiri din viața sa dinainte de a se înrola în Marină. Când ești copil de militar, lucrurile tind să fie învăluite în ceață, fie și numai datorită faptului că trebuie să te muți des. Astfel, prietenii vin și

pleacă, te trezești mereu că trebuie să-ți faci și să-ți desfaci bagajele, nu-ți umpli casa cu tot felul de obiecte inutile și, prin urmare, nici nu prea te atașezi de ele. Uneori, este chiar dificil, dar toate astea îl pot face pe un copil puternic într-un fel greu de înțeles de către majoritatea. El învață că, deși oameni sunt lăsați în urmă, alții noi le vor lua locul în mod inevitabil; că orice loc are ceva bun și ceva rău de oferit. Toate conduc la o maturizare mai rapidă a copilului.

Chiar și anii de facultate erau începătoșați, dar acel capitol din viața sa era caracterizat de propriile sale rutine. Învăța în timpul săptămânii, se bucura de weekend, tocea pentru examene, se hrănea cu mâncarea ordinară din cămin și avusese două relații, din care una durase puțin mai mult de un an. Oricine a făcut o facultate are aceleași povești de spus, puține dintre acestea având un impact serios. În final, doar educația rămăsese. De fapt, simțea că viața lui nu începuse cu adevărat decât atunci când sosise în Parris Island pentru antrenamentul de bază. De îndată ce coborâse din autobuz, sergentul de instrucție începuse să-i urle în ureche. Nimic nu te poate face să te simți ca și cum nimic din viața ta nu a contat deloc până în acel moment, cum poate un sergent de instrucție să facă. Erai al lor acum, și cu asta basta. „Ești bun la sport? Fă-mi cincizeci de flotări, domnule Gardian de Coastă. Ai diplomă de facultate? Asamblează pușca asta, Einstein. Tatăl tău a fost în Marină? Curăță latrina cum a făcut și bătrânul tău." Aceleași vechi clișee. Fugi, mărșăluiește, stai drept, târăște-te în noroi, escaladează peretele acela. Nu era nimic în antrenamentul de bază la care el să nu se aștepte.

Trebuia să recunoască faptul că instructajul funcționa, în majoritatea cazurilor. Îi dobora pe oameni, îi lovea și mai mult și, într-un final, îi modela în pușcași marini. Sau cel puțin așa se spunea. El nu cedase. Trecuse prin toate, ținuse capul plecat, făcuse cum i se ordonase și rămăsese același om care fusese dintotdeauna. Oricum, devenise un pușcaș marin.

Ajunsese în Batalionul 1, Regimentul 5, cu baza la Camp Pendleton. San Diego era genul lui de oraș, cu vreme frumoasă, plaje superbe și femei chiar și mai frumoase. Dar nu avea să dureze. În ianuarie 2003, imediat după ce împlinise 23 de ani, fusese trimis în Kuweit să participe la Operațiunea Libertate în Irak. Camp Doha, dintr-o zonă industrială a orașului Kuwait, fusese folosit din timpul Primului Război din Golful Persic și era un oraș în sine. Avea o sală de sport și un centru de calculatoare, un PX, locuri în care să mănânci și corturi întinse cât vedeai cu ochii. Un loc aglomerat, devenit și mai aglomerat după invazie, când totul se transformase în haos încă de la început. Zilele lui erau formate din sesiuni neîntrerupte de ședințe lungi, instructaje brutale și repetiții ale unor planuri de atac, mereu în schimbare. Probabil că pusese pe el costumul de protecție chimică de o sută de ori. De asemenea, erau și zvonuri care nu se mai sfârșeau. Cel mai greu era să îți dai seama care dintre ele putea fi adevărat. Toată lumea auzise de cineva care cunoștea pe cineva care știa *povestea adevărată*. Într-o zi, auzeau că atacul era iminent; a doua zi, auzeau că se așteaptă la așa ceva. La început, intrau de la nord și de la sud; apoi doar de la sud și poate că nici de acolo. Auziseră că inamicul avea arme chimice și intenționa să le folosească; a doua zi, auzeau că nu le vor folosi întrucât se credea că Statele Unite vor riposta cu arme nucleare. Circulau zvonuri cum că Garda Republicană Irakiană va efectua un atac sinucigaș în imediata apropiere a graniței; alții jurau că aveau să atace în apropiere de Bagdad. Alții se temeau că atacul sinucigaș va avea loc lângă terenurile petrolifere. Pe scurt, nimeni nu știa nimic, ceea ce nu făcea altceva decât să alimenteze imaginația celor 150 000 de soldați adunați în Kuweit.

Cei mai mulți soldați sunt copii. Oamenii uită asta uneori. 18, 19, 20 de ani – jumătate dintre cei înrolați nu erau îndeajuns de maturi cât să poată cumpăra o bere. Erau încrezători, bine pregătiți și nerăbdători să lupte, dar realitatea crudă era imposibil de ignorat. Unii dintre ei urmau să moară. Unii vorbeau

deschis despre asta, alții scriau scrisori familiilor și le înmânau preotului. Nervii erau întinși la maximum. Unii aveau probleme cu somnul; alții dormeau aproape tot timpul. Thibault observa totul cu o senzație ciudată de detașare. „Bine ai venit la război", parcă îl și auzea pe tatăl său spunând, întotdeauna e ceva de genul: operație reușită, dar pacientu-i mort.

Thibault nu era complet imun la starea aceea de tensiune și, ca oricine altcineva, avea nevoie de o descărcare. I-ar fi fost imposibil altfel. Începu să joace pocher. Tatăl său îl învățase jocul, așa că îl cunoștea... sau, cel puțin, așa credea. Află repede că alții îl cunoșteau mai bine. În primele trei săptămâni, reuși să piardă cam și ultimul bănuț pe care îl pusese deoparte de la înrolare, blufând când ar fi trebuit să iasă, ieșind când ar fi trebuit să rămână în joc. Nu erau mulți bani și nu era ca și cum avea unde să îi cheltuie chiar dacă îi păstra, dar îi strica buna dispoziție zile întregi. Ura să piardă.

Singurul antidot era să alerge mult dimineața, înainte de răsăritul soarelui. De obicei era foarte frig; deși se afla în Orientul Mijlociu de o lună, încă îl mira cât de rece putea fi deșertul. Alerga repede sub un cer încărcat de stele, respirația transformându-i-se în nori mici de abur.

Spre finalul unei dimineți de alergare, când văzu cortul său în depărtare, începu să încetinească. Cam pe atunci, soarele tăia orizontul, împrăștiind o lumină aurie peste peisajul arid. Cu mâinile în șolduri, continuă să își regleze respirația și atunci, cu colțul ochiului, zări o fotografie, pe jumătate îngropată în țărână. Se opri să o ridice și observă că fusese laminată ieftin, dar cu grijă, probabil pentru a o proteja împotriva factorilor externi. Șterse praful, curățând imaginea, și atunci o văzu pentru prima dată.

Era o blondă cu zâmbetul și ochii obraznici de culoarea jadului, îmbrăcată cu blugi și un tricou personalizat cu inscripția „Lucky lady". În spatele ei, era o pancartă pe care scria Târgul Hampton. Alături de ea se afla un ciobănesc german cu botul

gri. În grupul neclar din spatele ei erau doi băieți care stăteau unul lângă celălalt aproape de standul de bilete, purtând tricouri cu diverse înscrisuri. În depărtare, se vedeau trei goruni, din aceia ascuțiți, care cresc aproape oriunde. Pe spatele fotografiei citi cuvintele „Ai grijă! E.“, scrise de mână.

Nu era ca și cum observase toate astea din prima. De fapt, primul său instinct fusese acela de a arunca fotografia. Aproape o făcuse, dar exact când era pe punctul de a o face, îi dădu prin minte că persoana care o pierduse o putea dori înapoi. Cu siguranță, însemna ceva pentru cineva.

Când se întoarse în tabără, lipi poza de un avizier din apropierea intrării în centrul de calculatoare, gândindu-se că practic fiecare locuitor al taberei își va face drum pe acolo la un moment dat. Fără îndoială, cineva o va revendica.

Trecu o săptămână, apoi trecură zece zile. Fotografia nu fusese recuperată. În acea vreme, plutonul său se antrena zilnic ore întregi, iar jocurile de pocher deveniseră serioase. Unii oameni pierdeau mii de dolari; se zvonea că un caporal pierduse aproape zece mii. Thibault, care nu mai jucase de la primele sale tentative umilitoare, prefera să își petreacă timpul gândindu-se cu groază la invazia iminentă și întrebându-se cum ar reacționa sub amenințarea focurilor de armă. Când se abătu pe la centrul de computere, cu trei zile înaintea atacului, văzu fotografia încă lipită de avizier și, dintr-un motiv pe care încă nu îl înțelegea, o luă și o puse în buzunar.

Victor, prietenul său cel mai bun din pluton – fuseseră împreună încă de la antrenamentul de bază –, îl convinse să joace și el pocher în seara aceea, în ciuda reținerilor lui Thibault. Pentru că stătea încă prost cu banii, Thibault începu rezervat și nu intenționa să rămână în joc mai mult de o jumătate de oră. Ieși din primele trei jocuri, apoi primi o chintă în al patrulea joc și un full în al șaselea. Cărțile continuau să intre în avantajul lui – careuri, chinte, full – și, până la jumătatea serii, recuperă pierderile precedente. Jucătorii inițiali plecaseră, fiind înlocuiți

de alții. Thibault rămase. Aceştia continuau să fie înlocuiți. Thibault rămase. Continuă să aibă noroc şi, până în zori, câştigă mai mult decât o făcuse în primele şase luni de armată.

Abia când el şi Victor părăseau jocul îşi dădu seama că avusese tot timpul fotografia în buzunar. Când ajunseră înapoi în cortul lor, îi arătă lui Victor fotografia şi insistă asupra cuvintelor de pe tricou. Victor, ai cărui părinți erau imigranți ilegali ce locuiau în apropiere de Bakersfield, California, nu era doar religios, dar credea în tot felul de semne. Furtunile cu fulgere, răscrucile şi pisicile negre erau preferatele lui şi, înainte să fie aduşi aici, îi povestise lui Thibault despre un unchi cu puterea deochiului: „După ce te priveşte într-un anumit fel, moartea devine doar o chestiune de timp". Convingerile lui Victor îl făceau pe Thibault să se simtă ca şi cum ar fi avut din nou 10 ani, ascultându-l cum spune poveşti ținând o lanternă sub bărbie. Nu răspunse nimic atunci. Fiecare cu ciudățeniile sale. Tipul vrea să creadă în semne rele? N-are decât. Mai important era că Victor trăgea într-atât de bine cu arma, încât fusese recrutat ca țintaş de elită, iar Thibault avea încredere deplină în el.

Victor privi atent fotografia înainte de a i-o da înapoi.

– Zici că ai găsit asta în zori?

– Da.

– Zorii reprezintă un moment puternic al zilei.

– Mi-ai mai spus asta.

– Este un semn, spuse el. Este talismanul tău norocos. Vezi tricoul pe care îl poartă?

– A fost în seara asta.

– Nu doar în seara asta. Ai găsit fotografia dintr-un motiv. Dintr-un motiv, nu a recuperat-o nimeni. Tu ai luat-o azi pentru un motiv. Doar tu trebuia să o ai.

Thibault vru să spună ceva despre tipul care o pierduse şi ce părere ar avea el despre asta, dar tăcu. În schimb, se întinse pe pat şi îşi încrucişă brațele la ceafă.

Victor făcu la fel.

– Mă bucur pentru tine. Norocul va fi de partea ta de-acum încolo, adăugă el.

– Sper.

– Dar să nu pierzi fotografia.

– Nu?

– Dacă o pierzi, vraja funcționează pe dos.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că vei avea ghinion. Iar la război, ghinionul este ultimul lucru de care ai nevoie.

Camera de motel era la fel de urâtă pe dinăuntru cum părea pe dinafară: pereți acoperiți cu lemn, aplice atașate de tavan cu lanțuri, covor zdrențuit, televizor pironit de suport. Părea decorată prin 1975 și niciodată renovată. Îi amintea lui Thibault de locurile în care tatăl lui îl obliga să își petreacă vacanțele cu familia prin sud-vest, când era copil. Petreceau nopțile în locuri de pe lângă autostradă și, atâta vreme cât erau relativ curate, tatălui său îi păreau bune. Mamei sale nu, dar ce putea ea să facă? Nu era ca și cum ar fi existat vreun hotel Four Seasons pe partea cealaltă a străzii și, chiar dacă ar fi fost, nu și-ar fi permis niciodată să stea acolo.

Thibault făcu aceleași lucruri pe care le făcea tatăl său când intra într-o cameră de motel: trase cuvertura pentru a se asigura că așternuturile erau curate, verifică perdeaua de la duș să vadă dacă are mucegai, căută păr în chiuvetă. În ciuda obișnuitelor pete de rugină, a robinetului stricat și a arsurilor de țigară, locul era mai curat decât și-l imaginase. De asemenea, ieftin. Thibault plătise cu banii jos, fără întrebări, în avans pentru toată săptămâna, fără taxă suplimentară pentru câine. Per total, o afacere bună. Ceva pozitiv. Thibault nu avea carduri de credit, carduri de debit, carduri de ATM, nu avea adresă oficială de corespondență și nu deținea telefon mobil. Ducea în spate cam tot ce avea. Dispunea de un cont în bancă, unul în care să i se trimită bani, când avea nevoie. Era pe numele unei firme, nu pe al său.

Nu era bogat. Nu făcea nici măcar parte din clasa de mijloc. Firma nu făcea nici o afacere.

Îi plăcea doar să se bucure de intimitate.

Îl duse pe Zeus în cadă și îl spălă, folosind șamponul din rucsac. După aceea, făcu un duș și își puse ultimul rând de haine curate. Stând pe pat, răsfoi cartea de telefon, căutând ceva anume, fără noroc. Se gândi să își amintească să spele câteva haine când va avea timp, apoi se decise să mănânce ceva la micuțul restaurant pe care îl văzuse în josul străzii.

Când ajunse acolo, Zeus nu fu lăsat să intre, ceea ce nu era o surpriză. Câinele se întinse în fața ușii de la intrare și adormi. Thibault ceru un cheeseburger și cartofi prăjiți, precum și un shake de ciocolată, apoi comandă un cheeseburger la pachet pentru Zeus. Afară, privi cum câinele îl înfulecă în mai puțin de douăzeci de secunde, după care ridică din nou privirea către Thibault.

– Mă bucur că l-ai savurat. Acum să mergem.

Thibault cumpără o hartă a orașului de la un magazin mixt și se așeză pe o bancă din centru – într-unul dintre acele parcuri de modă veche, încadrat de străzi cu magazine și firme. Umbrit de copaci mari, un loc de joacă pentru copii și multe flori, nu părea aglomerat; câteva mame stăteau împreună, în timp ce copiii alunecau pe tobogan sau se balansau înainte și-napoi în leagăne. Examină fețele femeilor, asigurându-se că ea nu era printre ele, apoi se întoarse și deschise harta înainte ca acestea să se simtă stingherite în prezența lui. Mamele cu copii mici se neliniștesc când au în apropiere un bărbat singur, care nu face nimic propriu-zis. Thibault nu le judeca. Prea mulți perverși pe-aici.

Studiind harta, se orientă și încercă să hotărască următoarea mișcare. Nu își făcea iluzii că va fi ușor. Nu știa prea multe, până la urmă. Tot ce avea era o fotografie – nici un nume, nici o adresă. Nu știa pe unde lucrase. Nu avea un număr de telefon. Nu avea date. Nu avea decât un chip printre multe altele.

Dar deținea câteva elemente. Studie detaliile fotografiei, așa cum făcuse de atâtea ori și începu cu ce știa. Fotografia fusese făcută în Hampton. Femeia părea să aibă puțin peste 20 de ani când fusese făcută fotografia. Era atrăgătoare. Ori deținea un ciobănesc german, ori cunoștea pe cineva care deținea unul. Numele ei mic începe cu litera E. Emma, Elaine, Elise, Eileen, Ellen, Erin, Erica... păreau cele mai probabile variante, deși presupunea că în Sud puteau exista și nume precum Erdine sau Elspeth. Mersese la târg cu cineva care mai apoi fusese trimis în Irak. Îi dăduse acestei persoane fotografia, iar Thibault o găsise în februarie 2003, ceea ce însemna că trebuia să fi fost făcută înainte de acea dată. Femeia, în acest caz, avea acum aproximativ 30 de ani. În depărtare, se vedeau trei goruni. Știa aceste lucruri. Erau niște informații.

Dar, până la urmă, erau presupuneri. Începând cu Hampton. Hampton era un nume relativ comun. O căutare rapidă pe internet scosese la iveală multe. Regiuni și orașe: Carolina de Sud, Virginia, New Hampshire, Iowa, Nebraska, Georgia. Și altele. Multe altele. Și, bineînțeles, un Hampton în districtul Hampton din Carolina de Nord.

Deși nu existau repere evidente în fundal – nici o poză cu Monticello care să indice Virginia, de exemplu, nici un indicator de BINE AȚI VENIT ÎN IOWA! în depărtare –, exista totuși puțină informație. Nu chiar despre femeia din imagine, dar erau niște băieți în fundal care stăteau la o coadă de bilete. Doi dintre ei purtau tricouri cu însemne. Unul – o imagine a lui Homer Simpson – nu ajuta cu nimic. Celălalt avea cuvântul Davidson scris în față, care inițial nici acesta nu sugera ceva anume. La început, Thibault presupuse că pe tricou se afla o referință abreviată la Harley-Davidson, motocicleta, însă o altă căutare pe Google lămurise acest aspect. Davidson, aflase el, era numele unei facultăți renumite localizate în apropiere de Charlotte, Carolina de Nord. Selectivă, provocatoare, cu accent pe arte liberale. O privire peste catalogul lor dezvălui o mostră a tricoului.

Tricoul, realiză el, nu era o garanție că fotografia fusese făcută în Carolina de Nord. Poate cineva care făcuse facultatea îi dăduse tricoul băiatului; poate era un student din alt stat, poate că pur și simplu îi plăceau culorile, poate era un absolvent și se mutase în altă parte. Însă fără alte elemente disponibile, Thibault dăduse un telefon scurt la Camera de Comerț din Hampton înainte de a pleca din Colorado și verificase dacă se organizează acolo vreun târg în fiecare vară. Alt semn bun. Avea o destinație, dar nu era încă ceva concret. Doar *presupunea* că acela este locul. Totuși, dintr-un motiv pe care nu și-l putea explica, simțea că acela era.

Mai erau și alte presupuneri, dar ajunsese la ele mai târziu. Primul lucru pe care trebuia să îl facă era să găsească târgul. Spera că se ținea în același loc de ani de zile; spera ca persoana care îi va arăta direcția bună să îi poată răspunde și la această întrebare. Cel mai bun loc să găsească acea persoană erau firmele din împrejurimi. Nu un magazin de suvenire sau de antichități – acelea sunt deschise deseori de oameni nou-veniți în oraș, oameni care au fugit din Nord, în căutarea unei vieți mai liniștite și a unei clime mai calde. În schimb, se gândi că totuși cea mai bună șansă o avea la o feronerie locală. Sau la bar. Sau într-un birou de imobiliare. Se gândi că va recunoaște locul potrivit când îl va vedea.

Voia să vadă locul exact în care fusese făcută fotografia. Nu pentru a simți mai bine cine era femeia. Locul târgului nu l-ar fi ajutat deloc cu asta.

Voia să știe dacă sunt trei goruni unul lângă altul, din aceia ascuțiți, care cresc aproape oriunde.

CAPITOLUL 3
BETH

Beth puse deoparte cutia de cola dietetică, bucuroasă că Ben se simțea bine la ziua prietenului său, Zach. În timp ce își dorea să nu fi fost nevoită să îl ducă la tatăl său, Melody veni și se așeză pe scaunul de lângă ea.

– A fost o idee bună, nu-i așa? Pistoalele cu apă sunt un succes.

Melody zâmbi, cu dinții ei albiți prea tare și pielea cu o nuanță prea închisă, ca și cum abia se întorsese de la solar. Ceea ce probabil și făcuse. Încă din liceu Melody fusese foarte preocupată de felul în care arată, iar în ultima vreme se pare că devenise o obsesie.

– Să sperăm doar că nu o să ne ude leoarcă.

– Ar face bine să nu, se încruntă Melody. I-am spus lui Zach că, dacă se întâmplă asta, trimit pe toată lumea acasă.

Se lăsă pe spate, făcându-se mai comodă.

– Ce ai făcut vara asta? Nu te-am văzut prin oraș și nu mi-ai răspuns la telefon.

– Știu. Îmi pare rău pentru asta. Am fost ca o călugăriță vara asta. A fost greu să țin pasul cu Nana și cu adăpostul și cu dresajul. Nu am nici cea mai vagă idee cum s-a descurcat atâta timp.

– Cum se mai simte Nana acum?

Nana era bunica lui Beth. O crescuse de la vârsta de 3 ani, după ce părinții ei muriseră într-un accident de mașină. Dădu din cap.

– E mai bine, dar atacul a afectat-o mult. Jumătatea stângă a corpului îi este încă foarte slăbită. Se descurcă însă cu o parte din dresaj, dar să conducă adăpostul și să dreseze și câinii este peste puterile ei. Și știi cât de mult muncește. Îmi fac mereu griji că exagerează.

– Am observat că era din nou în cor săptămâna asta.

Nana făcea parte din corul Primei Biserici Baptiste de peste treizeci de ani, iar Beth știa că este una dintre pasiunile sale.

– Săptămâna trecută a fost prima ei săptămână, dar nu știu cât a cântat de fapt. După aceea, a tras un pui de somn de două ore.

Melody dădu din cap.

– Ce se va întâmpla când începe școala?

– Nu știu.

– Vei preda, nu-i așa?

– Sper.

– Speri? Nu aveți ședințe săptămâna viitoare?

Beth nu voia să se gândească la asta, cu atât mai mult să discute problema, dar știa că Melody avea intenții bune.

– Da, dar asta nu înseamnă că voi fi acolo. Știu că ar pune școala într-o situație dificilă, dar nu o pot lăsa pe Nana singură toată ziua. Nu încă, oricum. Și cine ar ajuta-o cu adăpostul? Nu are cum să dreseze câinii toată ziua.

– Nu puteți angaja pe cineva? sugeră Melody.

– Am încercat. Ți-am spus ce s-a întâmplat pe la începutul verii? Am angajat un tip care a apărut de două ori, apoi și-a dat demisia când a venit sfârșitul săptămânii. La fel și cu următorul pe care l-am angajat. După asta, nimeni nu s-a mai deranjat să vină. Indicatorul cu „Caut ajutor" a devenit un decor permanent în fereastră.

– David se plânge mereu de lipsa angajaților buni.

– Spune-i să ofere salariul minim. Atunci chiar că o să se plângă. Nici elevii de liceu nu mai vor să curețe cuștile. Spun că este scârbos.

– E scârbos.

Beth râse.

– Da, este, recunoscu ea. Dar sunt în criză de timp. Mă îndoiesc că se vor schimba lucrurile până săptămâna viitoare și, dacă nu se schimbă, se poate și mai rău. Chiar îmi place să dresez câinii. De obicei, mă descurc mai bine decât cu elevii.

– Cum a fost cu al meu?

– Cu al tău a fost ușor. Crede-mă.

Melody își îndreptă privirea către Ben.

– A crescut față de ultima dată când l-am văzut.

– Aproape doi centimetri, spuse ea, gândindu-se că era drăguț din partea lui Melody să observe.

Ben fusese mereu mic de înălțime pentru vârsta lui. În pozele cu colegii de clasă, era puștiul așezat în partea stângă, pe rândul din față, cu jumătate de cap mai scund decât copilul de lângă el. Zach, fiul lui Melody, era exact opusul: în partea dreaptă, întotdeauna cel mai înalt din clasă.

– Am auzit un zvon cum că Ben nu va juca fotbal în toamna asta, comentă Melody.

– Vrea să încerce altceva.

– Cum ar fi ce?

– Vrea să învețe să cânte la vioară. Va lua lecții de la domnișoara Hastings.

– Încă mai predă? Trebuie să aibă cel puțin 90 de ani.

– Dar are răbdarea de a preda unui începător. Sau cel puțin așa mi-a spus mie. Iar Ben o place foarte mult. Ăsta este cel mai important lucru.

– Bravo lui, spuse Melody. Pariez că se va descurca de minune. Dar Zach o să fie supărat.

– Oricum nu erau în aceeași echipă. Zach va juca la echipa selectată, nu-i așa?

– Dacă îl primesc.

– Îl vor primi.

Și îl vor lua. Zach era unul dintre acei copii cu o încredere firească în sine și foarte competitiv, care se maturiza devreme și îi învârtea pe degete pe ceilalți băieți, mai puțin talentați. Cum era și Ben.

Chiar și acum, când alerga prin curte cu pistolul cu apă, Ben nu putea ține pasul cu Zach. Deși era bun la suflet și dulce, nu era deloc un atlet talentat, ceea ce îl înfuria la culme pe fostul ei soț. Anul trecut, acesta stătuse pe marginea terenului de fotbal la meciuri cu un fular pe față, un alt motiv pentru care Ben nu mai voia să joace.

– David o să ajute din nou cu antrenamentele?

David era soțul lui Beth și unul din cei doi medici pediatri din oraș.

– Nu s-a hotărât încă. De când a plecat Hoskins, a fost de gardă mult mai des. Urăște asta, dar ce poate face? Au încercat să găsească alt doctor, dar este greu. Nu oricine vrea să lucreze într-un oraș mic, mai ales că cel mai apropiat spital, cel din Wilmington, este la patruzeci și cinci de minute depărtare. Asta face zilele să pară mult mai lungi. De cele mai multe ori, ajunge acasă la opt. Câteodată, chiar și mai târziu.

Beth simți îngrijorarea în vocea lui Melody și se gândi că prietena ei își făcea probleme în legătură cu aventura pe care i-o mărturisise David iarna trecută. Beth știa îndeajuns cât să nu comenteze. Când auzise primele zvonuri, se decisese că vor vorbi despre asta doar dacă va dori Melody. Și dacă nu? Și așa era bine. Nu era treaba ei.

– Dar tu? Te-ai văzut cu cineva?

Beth se strâmbă.

– Nu. Nu de la Adam.

– Ce s-a întâmplat acolo?

– Nu am nici cea mai vagă idee.

Melody dădu din cap.

– Nu pot să spun că te invidiez. Nu mi-a plăcut niciodată să ies la întâlniri.

– Da, dar măcar tu te pricepi. Eu sunt groaznică.

– Exagerezi.

– Nu exagerez. Dar nu e mare lucru. Nici nu sunt sigură că mai am destulă energie pentru asta. Să port tanga, să mă epilez pe picioare, să flirtez, să mă prefac că îmi plac prietenii lui. Toată treaba asta presupune prea mult efort.

Melody strâmbă din nas.

– Nu te epilezi pe picioare?

– Bineînțeles că mă epilez pe picioare, spuse ea. Apoi, coborând vocea: Majoritatea timpului, cel puțin. Își îndreptă spatele. Dar înțelegi ideea. Să ieși în oraș cu cineva e treabă grea. Mai ales pentru o persoană de vârsta mea.

– Oh, te rog. Nu ai nici măcar 30 de ani și arăți bestial.

Beth auzea asemenea lucruri de când se știa și nu era imună la faptul că bărbații – chiar și cei însurați – își scrânteau deseori gâtul întorcându-se după ea când trecea pe lângă ei pe stradă. În cei trei ani în care predase, avusese o singură ședință cu părinții în care un tată venise singur. În orice altă situație, mama asista la ședință. Își amintea că o întrebase despre asta pe Nana în urmă cu câțiva ani, iar Nana spusese: „Nu vor să te știe singură cu soțiorii lor, pentru că ești frumușică precum un dovlecel". Nana avea mereu un fel special de a pune problema.

– Uiți unde locuim, spuse Beth. Nu sunt mulți bărbați singuri de vârsta mea. Iar dacă sunt singuri, există un motiv pentru asta.

– Nu este adevărat.

– Poate într-un oraș mare. Dar aici? În orășelul ăsta? Crede-mă! Am trăit aici toată viața mea și chiar și când am fost la facultate,

am făcut naveta acasă. În puținele ocazii în care am ieșit în oraș, mergeam la două sau trei întâlniri, după care nu mai sunau. Nu mă întreba de ce. Dădu filosofic din mână. Dar nu e mare brânză. Îi am pe Ben și pe Nana. Nu e ca și cum aș locui singură, înconjurată de o sumedenie de pisici.

– Nu. Tu ai câini.

– Nu sunt câinii mei. Sunt câinii altor oameni. Este o diferență.

– Oh, da, pufni Melody. Mare diferență!

În curte, Ben alerga în urma grupului cu jucăria sa Super Soaker, făcând tot ce îi stătea în putință să țină pasul, când, dintr-odată, alunecă și căzu. Ochelarii săi se rostogoliră în iarbă. Beth se abținu să se ridice pentru a verifica dacă era bine. Data trecută când încercase să îl ajute, fusese vizibil rușinat. Pipăi în jurul lui până găsi ochelarii, se ridică și fugi din nou.

– Cresc atât de repede, nu-i așa? întrebă Melody, întrerupându-i gândurile lui Beth. Știu că este un clișeu, dar e adevărat. Îmi amintesc că îmi spunea mama că așa va fi și eu mă gândeam că nu știe despre ce vorbește. Abia așteptam ca Zach să mai crească puțin. Bineînțeles, la momentul respectiv, el avea colici, iar eu nu dormisem mai mult de două ore pe noapte de peste o lună. Dar acum, dintr-odată, încep gimnaziul.

– Nu încă. Mai au un an.

– Știu. Dar mă sperie.

– De ce?

– Știi tu... este o vârstă grea. Copiii sunt în acel stadiu în care încep să înțeleagă lumea adulților, fără a avea maturitatea lor de a gestiona tot ce se întâmplă în jurul lor. Adaugă la asta toate tentațiile și faptul că nu te mai ascultă cum o făceau și toanele adolescenței și eu o să fiu prima care recunoaște că nu așteaptă cu nerăbdare toate astea. Tu ești profesoară. Știi.

– De asta predau la clasa a doua.

– Bună alegere. Melody tăcu. Ai auzit de Elliot Spencer?

– Nu am auzit mai nimic. Am fost călugăriță, ai uitat?

– A fost prins vânzând droguri.

– Este doar cu vreo doi ani mai mare ca Ben!

– Și este încă în școala primară.

– Acum chiar că începi să mă sperii și pe mine.

Melody își dădu ochii peste cap.

– Nu ai de ce. Dacă fiul meu ar semăna mai mult cu Ben, nu m-aș îngrijora. Ben are un suflet înțelept. Este mereu politicos, mereu bun, mereu primul care sare să îi ajute pe copiii mai mici. Este empatic. Eu, pe de altă parte, îl am pe Zach.

– Și Zach este un copil minunat.

– Știu că este. Dar este mult mai dificil decât Ben. Și se lasă condus de alții mai mult ca Ben.

– I-ai văzut cum se joacă? De unde stau eu, văd că Ben este cel care este condus.

– Știi ce vreau să spun.

De fapt, știa. Chiar de la o vârstă fragedă, Ben reușise să își făurească propriul drum. Ceea ce era drăguț, trebuia să recunoască, deoarece fusese un drum destul de bun. Deși nu avea mulți prieteni, avea multe pasiuni pe care le descoperise singur. Unele bune. Era prea puțin interesat de internet și de jocuri video și, deși se uita ocazional la televizor, îl închidea din proprie inițiativă după treizeci de minute. În schimb, citea sau juca șah (un joc pe care părea să îl înțeleagă la un nivel intuitiv) pe placa electronică pe care o primise de Crăciun. Iubea să citească și să scrie și, deși îi făcea plăcere să se ocupe de câinii de la adăpost, mulți dintre ei erau speriați din cauza timpului lung pe care îl petreceau acolo și tindeau să îl ignore. Petrecea după-amiezi întregi aruncând mingi de tenis dintre care foarte puține îi erau aduse înapoi.

– O să fie bine.

– Sper.

Melody își puse băutura deoparte.

– Cred că trebuie să aduc tortul, nu-i așa? Zach are antrenament la cinci.

– O să fie cald.

Melody rămase pe loc.

– Sunt sigură că o să vrea să ia cu el pistolul cu apă. Probabil că îl va stropi pe antrenor.

– Ai nevoie de ajutor?

– Nu, mulțumesc. Stai doar aici și relaxează-te. Mă întorc imediat.

Beth o privi pe Melody cum se îndepărtează, realizând pentru prima dată cât de mult slăbise. Era cu cinci, poate chiar opt kilograme mai slabă decât când o văzuse Beth ultima oară. „Stresul trebuie să fie cauza", se gândi ea. Aventura lui David o distrusese, dar, spre deosebire de Beth când era în aceeași situație, Melody fu hotărâtă să-și salveze căsnicia. Apoi, în cele din urmă, cele două avuseseră căsnicii diferite. David făcuse o greșeală mare și o rănise pe Melody, dar per ansamblu lui Beth îi păruse mereu că cei doi sunt un cuplu fericit. Căsnicia ei, pe de altă parte, fusese un adevărat eșec de la bun început. Exact așa cum Nana anticipase. Nana avea darul de a analiza omul instantaneu și un fel al ei de a ridica din umeri atunci când nu îi plăcea de cineva. Când Beth o anunțase că era însărcinată și că, în loc să se întoarcă la facultate, ea și fostul ei soț plănuiau să se căsătorească, Nana începuse să dea din umeri atât de mult, încât părea un tic nervos. Beth, bineînțeles, o ignorase atunci. „Ea nu îi acorda nici o șansă. Ea nu-l cunoștea cu adevărat. Ei doi pot face relația să meargă." Prostii. Nu se întâmplase asta. Nana fusese mereu politicoasă, întotdeauna binevoitoare când el era prin preajmă, dar ridicatul din umeri nu se oprise până când Beth nu se mutase înapoi acasă, în urmă cu zece ani. Căsnicia durase aproape nouă luni; Ben avea 5 săptămâni. Nana avusese dreptate tot timpul în legătură cu el.

Melody dispăru în casă, dar peste câteva minute, apăru din nou urmată îndeaproape de David. El ducea farfurii și furculițe de plastic, evident preocupat. Observă șuvițele de păr grizonant lângă urechi și ridurile adânci de pe frunte. Ultima dată când îl văzuse, liniile de pe frunte nu erau atât de evidente, iar ea se gândi că era un alt semn al stresului la care era supus.

Câteodată, Beth se întreba cum ar fi arătat viața ei dacă ar fi căsătorită. Nu cu fostul său soț, evident. Gândul acela o făcea să tremure. Să aibă de-a face cu el în fiecare weekend îi era suficient, nu avea nevoie de mai mult. Dar dacă ar fi fost căsătorită cu altcineva. Cu cineva mai... bun. Părea o idee bună, cel puțin din punct de vedere teoretic. După zece ani, se obișnuise cu viața ei și, deși ar fi fost frumos să aibă cu cine să împartă serile după muncă sau care să-i facă un masaj din când în când, era de asemenea plăcut să poată petrece toată ziua de sâmbătă în pijamale dacă voia. Ceea ce și făcea din când în când. Ben, de asemenea. Le numeau „zile lenețe" și erau cele mai frumoase. Câteodată, zilele în care nu făceau absolut nimic se terminau cu o pizza și un film. Divin.

În afară de asta, dacă relațiile sunt dificile, căsnicia este și mai grea. Nu doar Melody și David aveau probleme; se părea că majoritatea cuplurilor au. Făcea parte din viață. Ce spunea mereu Nana? „Bagă doi oameni diferiți, cu așteptări diferite sub un singur acoperiș și n-o să fie cozonaci la Paște."

Exact. Chiar dacă nu prea știa de unde scotea Nana aceste metafore.

Privind la ceas, realiză că, de îndată ce petrecerea se va încheia, trebuia să se întoarcă să vadă ce face Nana. Fără îndoială, o va găsi la adăpost sau la birou, ori verificând câinii. Nana era încăpățânată din punctul ăsta de vedere. Avea vreo importanță că piciorul ei stâng nu era destul de puternic să o susțină? „Piciorul meu poate că n-o fi perfect, dar nici chiar ca o lumânare nu-i." Sau că putea cădea și se putea răni? „Nu sunt o vază

de porțelan fin.“ Sau că nu-și putea folosi brațul drept? „Atâta vreme cât pot mânca supă, nu am nevoie oricum de el.“ Era unică, Dumnezeu s-o binecuvânteze. Mereu fusese.

- Hei, mamă?

Pierdută in gânduri, nu îl văzuse pe Ben apropiindu-se. Chipul lui pistruiat lucea de sudoare. Din haine îi picura apă și avea pete de iarbă pe tricou, de care era sigură că nu vor mai ieși niciodată.

– Da, pui?

Pot să rămân la Zach în seara asta?

- Credeam că merge la antrenamentul de fotbal.

După antrenament. O să rămână mai mulți oameni, iar mama lui i-a luat Guitar Hero de ziua lui.

Ea știa însă motivul real pentru care întreba.

- Nu în seara asta. Nu poți. Tatăl tău vine să te ia la cinci.

– Nu poți să îl suni să întrebi?

Pot să încerc. Dar știi...

Ben dădu din cap și, ca de fiecare dată când se întâmpla asta, ea simți că i se frânge inima.

– Da, știu.

Soarele pătrundea prin parbriz la o temperatură infernală, iar ea nu-și dorea decât să fi reparat aerul condiționat din mașină. Cu geamul coborât, părul o lovea peste față, făcând să o usture pielea. Își aminti că trebuia să se tundă. Se imagina spunându-i coafezei: „Taie tot, Terri. Fă-mă să arăt ca un bărbat“. Dar știa că până la urmă avea să se mulțumească numai cu vârfurile tăiate ca de obicei. În unele privințe, era o lașă.

– Păreați să vă distrați acolo.

– M-am distrat.

– Doar asta poți să spui?

– Sunt obosit, mamă.

Ea arătă cu degetul către Dairy Queen-ul din depărtare.

– Vrei să trecem pe-acolo și să luăm niște înghețată?

– Nu-mi face bine.

– Hei, eu sunt mama aici. Asta ar trebui să spun eu. Mă gândeam că, dacă îți este cald, poate vrei.

– Nu mi-e foame. Abia am mâncat tort.

– Bine. Cum vrei. Dar să nu dai vina pe mine dacă ajungi acasă și-ți dai seama că trebuia să fi profitat de ocazie.

– Nu o să dau.

Se întoarse către fereastră.

– Hei, campionule! Ești în regulă?

Când vorbi, vocea lui abia se auzi din cauza vântului.

– De ce trebuie să mă duc la tata? Nu vom face nimic amuzant. Mă trimite la culcare la nouă ca și cum aș fi tot în clasa a doua sau pe-acolo. Nici măcar obosit nu sunt. Iar mâine o să mă pună să fac treburi toată ziua.

– Credeam că te duce acasă la bunicul tău pentru masa de prânz, după biserică.

– Tot nu vreau să merg.

„Nici eu nu vreau să mergi", se gândi ea. Dar ce putea face?

– De ce nu iei o carte cu tine? sugeră ea. Poți citi în camera ta în seara asta și, dacă te plictisești mâine, poți citi și acolo.

– Mereu spui asta.

„Pentru că nu știu ce altceva să îți spun", se gândi ea.

– Vrei să mergem la librărie?

– Nu, spuse el.

Dar ea știa că el nu vorbea serios.

– Ei bine, vino cu mine oricum. Vreau să iau o carte pentru mine.

– Bine.

– Îmi pare rău pentru asta, să știi.

– Da. Știu.

*

Mersul la librărie nu reuși să schimbe prea mult dispoziția lui Ben. Deși alese două mistere Hardy Boys, ea recunoscu imediat postura cocoșată în care el stătea la coadă pentru a le plăti. Pe drumul spre casă, Ben deschise o carte și se prefăcu a citi. Beth bănuia că făcuse asta pentru ca ea să nu-l sâcâie cu întrebări sau să-l facă să se simtă mai bine în legătură cu noaptea petrecută la tatăl său. La 10 ani, Ben se pricepea deja foarte bine să-i prezică reacția.

Ea ura faptul că lui nu îi plăcea să stea cu tatăl său. Îl privi cum intră în casă, știind că se îndreaptă către camera lui pentru a-și împacheta lucrurile. În loc să îl urmeze, se așeză pe o treaptă a verandei și își dori pentru a mia oară să fi instalat un leagăn. Era încă foarte cald și, judecând după scâncetele care veneau dinspre cuștile din curte, era clar că și câinii sufereau de căldură. Încercă să o audă pe Nana înăuntru. Dacă ar fi fost în bucătărie când Ben trecuse pe-acolo, ar fi auzit-o cu siguranță. Nana era o cacofonie ambulantă. Nu din cauza atacului cerebral, ci pentru că mergea mână în mână cu personalitatea sa.

Avea 76 de ani și ai fi zis că merge pe 17, râdea zgomotos, lovea tigăi cu lingura când gătea, adora baseballul și dădea radioul tare la un nivel ce spărgea timpane când NPR intra în era Big Band. „Muzică precum asta nu crește ca bananele, să știi." Până la atacul cerebral, purta zilnic cizme de cauciuc, salopetă și o pălărie gigantică de paie, tropăind prin curte în timp ce învăța câinii să meargă la pas, să vină la stăpân sau să stea pe loc.

Cu ani în urmă, alături de soțul ei, Nana îi învăța să facă aproape orice. Împreună, crescuseră câini de vânătoare, câini pentru orbi, câini antidrog pentru poliție, câini de pază pentru protecția casei. Acum, că el nu mai era, făcea acele lucruri doar ocazional. Nu pentru că nu știa ce să facă; de obicei, se ocupa de majoritatea dresurii oricum. Dar, pentru că dresajul unui câine de pază durează paisprezece luni, iar Nana se poate îndrăgosti de o veveriță în mai puțin de trei secunde, i se rupea sufletul să

renunțe la animal când dresajul este complet. Fără bunicul care să spună „Deja l-am vândut, deci nu avem de ales", Nanei i se păruse mai ușor să renunțe la acea parte din afacere.

În schimb, zilele astea, Nana conducea o școală de obediență de succes. Oamenii își lăsau aici câinii timp de două săptămâni – în cantonament, spunea ea –, iar Nana îi învăța cum să stea, să se întindă, să vină și să meargă la pas. Erau comenzi simple, pe care aproape orice câine le poate stăpâni rapid. De obicei, între cincisprezece și douăzeci și cinci de câini treceau prin acest proces la fiecare două săptămâni și fiecare avea nevoie de aproximativ douăzeci de minute de dresaj pe zi. Dacă se depășea acest interval, câinii își pierdeau interesul. Nu era foarte greu când erau cincisprezece, dar să cazezi douăzeci și cinci de câini făcea ziua să pară lungă, având în vedere că fiecare dintre ei trebuia și plimbat. Și aici nu intrau hrana, întreținerea custii, telefoanele, relația cu clienții și hârtogăria. Mai toată vara, Beth muncise douăsprezece sau treisprezece ore pe zi.

Erau mereu ocupate. Dresajul unui câine nu este dificil – Beth o ajuta pe Nana cu asta de când avea 12 ani – și existau numeroase cărți pe tema asta. În plus, clinica veterinară oferea lecții pentru câini și stăpânii lor în fiecare sâmbătă dimineață, la jumătate de preț. Beth știa că majoritatea și-ar permite să petreacă douăzeci de minute pe zi timp de două săptămâni pentru a-și dresa câinele. Dar nu o făceau. În schimb, veneau și din Florida și Tennessee să își lase câinii astfel încât să se ocupe altcineva de ei. Nana avea o reputație foarte bună ca dresor, dar ea învăța câinii doar să stea și să vină la apel, să meargă la pas și să rămână pe loc. Nu era vreo inginerie spațială.

Totuși, oamenii erau mereu extrem de recunoscători. Și întotdeauna uluiți.

Beth se uită la ceas. Keith, fostul ei soț, urma să ajungă în curând. Deși avea probleme cu omul – Dumnezeu știe că avea probleme serioase –, împărțeau custodia, pur și simplu, iar ea

încerca să scoată ce era mai bun din această situație. Îi plăcea să își spună că era important pentru Ben să petreacă totuși ceva timp cu tatăl său. Băieții au nevoie să petreacă timp și cu tatăl lor, mai ales cei care se apropie de anii adolescenței, și trebuia să recunoască faptul că nu era un tip *rău*. Imatur, da, dar nu *rău*. Bea câteva beri din când în când, dar nu era alcoolic; nu se droga; nu fusese niciodată violent cu nici unul din ei. Mergea la biserică în fiecare duminică. Avea o slujbă stabilă și plătea pensia alimentară la timp. Sau, mai degrabă, familia lui o făcea. Banii veneau dintr-unul din conturile pe care familia lui le deschisese de-a lungul anilor. Și, mai tot timpul, reușise să țină șirul nesfârșit de prietene la distanță în weekendurile petrecute cu fiul lui. Cuvinte-cheie: „mai tot timpul". În ultima vreme, se comportase mai bine din acest punct de vedere, dar ea era destul de sigură că asta nu avea de-a face cu o nouă abordare parentală, ci mai degrabă că era între prietene momentan. Nu ar fi deranjat-o cu adevărat atât de mult, doar că prietenele lui erau mai apropiate de vârsta lui Ben decât de a lui și, în general, aveau un nivel de inteligență egal cu al unui bol de salată. Nu era geloasă; chiar și Ben realiza asta. Cu vreo două luni în urmă, Ben fusese nevoit să o ajute pe una dintre ele să facă o a doua porție de macaroane Kraft, după ce prima tentativă fusese compromisă. Toată treaba cu „adaugă lapte, unt și amestecă" fusese aparent peste puterile ei.

Totuși, nu asta îl deranja pe Ben cel mai mult. Prietenele erau în regulă – tindeau să-l considere mai degrabă un frate mai mic decât un fiu. Și nu era nici chiar atât de supărat că era pus să facă diferite treburi. Era eventual obligat să grebleze curtea sau să facă ordine în bucătărie și să ducă gunoiul, dar nu era ca și cum fostul ei soț îl trata pe Ben ca pe un sclav. Iar treburile îi făceau bine; Ben avea suficient de făcut în weekend și când rămânea la ea. Nu, problema era dezamăgirea copilărească și încăpățânată pe care Keith o simțea față de Ben. El ar fi vrut un atlet; în schimb, primise un puști care voia să cânte la vioară.

Și-ar fi dorit pe cineva cu care să vâneze; primise un fiu care prefera să citească. Voia un fiu cu care să joace pase cu mingea sau baschet; se mulțumea cu un fiu neîndemânatic, care vede prost.

Nu îi spusese multe despre asta lui Ben sau ei, dar nu era nevoie. Era mult prea evident în felul plin de ciudă cu care își privea fiul jucând fotbal, în refuzul de a-l felicita după ce câștigase ultimul turneu de șah, în modul constant în care îl împingea să fie ceva ce nu era. Îl înnebunea pe Ben, iar ei îi frângea inima, dar pentru copil era mai rău. Timp de ani buni, încercase să își mulțumească tatăl, dar, cu timpul, asta îl epuizase pe săracul puști. Să învețe să dea pase cu mingea, de exemplu. Nu are cum să-i facă rău, nu-i așa?

Ben ar putea învăța să îi placă, ar putea chiar să vrea să joace în Liga Mică. Avea sens când fostul soț îi sugerase ideea, iar Ben fusese foarte încântat la început. Dar, după o vreme, Ben ajunsese să urască jocul. Dacă prindea trei la rând, tatăl lui voia să prindă patru. Când făcea asta, trebuia să fie cinci. Când deveni și mai bun, tatăl lui voia să le prindă pe toate. Apoi să prindă în timp ce alerga înainte. Să prindă în timp ce alerga înapoi. Să prindă în timp ce aluneca. Să prindă în timp ce sărea. Să o prindă pe cea pe care tatăl său o arunca cu toată forța. Și dacă scăpa una? Ai fi crezut că vine sfârșitul lumii. Tatăl lui nu era tipul care să spună: „Bună încercare, pușticule!“ Nu, era genul de om care urlă: „Haide! Nu te mai prosti!“

Oh, vorbise cu el despre asta. Vorbise cu el până la epuizare. Îi intra pe o ureche și ieșea pe alta, bineînțeles. Aceeași poveste. În ciuda sau poate din cauza imaturității sale, Keith era încăpățânat și încrezut cu privire la multe lucruri, iar educația lui Ben era unul dintre ele. Voia un anumit tip de fiu și se jurase să îl aibă. În mod previzibil, Ben începuse să reacționeze, în felul său pasiv-agresiv. Începuse să scape tot ce arunca tatăl său, chiar și pase simple, în timp ce ignora frustrarea crescândă a acestuia, până când îl făcu să trântească într-un final mănușa de pământ

și să intre tunând și fulgerând în casă, pentru a-și petrece restul după-amiezii supărat. Ben se prefăcuse că nu observă și se așezase sub un pin să citească până când venise Beth să îl ia, peste câteva ore.

Ea și fostul ei soț nu se certau doar din cauza lui Ben; erau ca focul și gheața. Adică, el era focul, iar ea era gheața. El era încă atras de ea, ceea ce o irita la culme. De ce își imagina că ar mai vrea să aibă de-a face cu el era peste puterile ei de înțelegere, dar, orice i-ar fi spus, părea să nu-i schimbe părerea. În cea mai mare parte a timpului, abia își amintea motivele pentru care se simțise atrasă de el cu ani în urmă. Putea regăsi motivele pentru care se căsătoriseră – era tânără și proastă și, mai ales, însărcinată –, dar în prezent, de fiecare dată când o privea de sus până jos, i se întorcea stomacul pe dos. Nu era genul ei. Sincer, nu fusese niciodată genul ei. Dacă viața ei ar fi fost o casetă video, căsnicia ar fi fost unul dintre acele evenimente peste care ar fi înregistrat altceva. Cu excepția lui Ben, bineînțeles.

Își dorea ca fratele ei mai mic, Drake, să fi fost aici și simți acea durere obișnuită pe care o simțea când se gândea la el. Când venea, Ben îl urma cum o urmează câinii pe Nana. Împreună, umblau să prindă fluturi sau petreceau un timp în casa din copac pe care o construise bunicul, care era accesibilă doar peste un pod anemic care traversa unul din cele două pârâuri de pe proprietate. Spre deosebire de fostul ei soț, Drake îl accepta pe Ben, ceea ce din multe puncte de vedere îl făcea mai mult tatăl lui Ben decât fusese vreodată Keith. Ben îl adora, iar ea îl adora pe Drake pentru felul liniștit în care îl făcea pe fiul ei să capete încredere în el. Își amintea că îi mulțumise pentru asta o dată, iar el ridicase din umeri. „Pur și simplu îmi place să petrec timp cu el", îi explicase.

Știa că trebuia să verifice ce face Nana. Ridicându-se, văzu lumina aprinsă în birou, dar se îndoi că Nana s-ar ocupa de hârtii. Cel mai probabil era la cuștile din spatele adăpostului și se

îndreptă în acea direcție. Spera că Nanei nu îi trecuse prin minte să scoată vreun grup de câini la plimbare. Nu avea cum să își mențină echilibrul sau chiar să îi țină în frâu dacă ei trăgeau de lese, dar fusese mereu una dintre activitățile ei preferate. Era de părere că majoritatea câinilor nu făceau destul de multă mișcare, iar terenul lor era un remediu grozav pentru asta. La aproape treizeci și cinci de hectare, găzduia mai multe spații deschise, limitate de păduri dese de lemn dur, traversate de șase cărări și două pârâuri care curgeau până la South River. Proprietatea, cumpărată pe mai nimic în urmă cu cincizeci de ani, valora destul de mult acum. Asta spunea avocatul, cel care venise să o încerce pe Nana în vederea cumpărării.

Ea știa foarte bine cine era în spatele acestui lucru. Și Nana știa și se purta ca și cum făcuse o lobotomie când vorbea avocatul cu ea. Se holba la el cu ochii mari și goi, lăsând să cadă pe podea câte o boabă de strugure și bombănind fără sens. Ea și Beth râseră ore întregi după asta.

Aruncând o privire prin geamul biroului, nu o văzu pe Nana, dar îi auzi vocea venind dinspre cuști:

– Stai... vino. Bravo, fetiță! Bravo, vino!

Dădu colțul și o văzu pe Nana felicitând un shih-tzu care țopăia spre ea. Îi amintea de unul dintre acei câini cu cheiță pe care îi cumperi de la Wal-Mart.

– Ce faci, Nana? Nu ar trebui să fii aici.

– Oh, hei, Beth!

Spre deosebire de cum era în urmă cu două luni, acum abia dacă mai stâlcea cuvintele.

Beth își puse mâinile în șolduri.

– Nu ar trebui să fii aici singură.

– Am luat telefonul mobil. M-am gândit că sun dacă am vreo problemă.

– Tu nu ai mobil.

– Îl am pe al tău. Ți l-am șterpelit din geantă de dimineață.

– Atunci pe cine ai fi sunat?

Nu părea să se fi gândit la asta, iar sprânceana i se ridică atunci când se uită la câine.

– Vezi cu ce trebuie să mă descurc, Precious? Ți-am spus eu că fata e mai ascuțită ca o omidă care sapă.

Expiră aerul, cu un sunet de bufniță.

Beth știa că urmează o schimbare de subiect.

– Unde e Ben? întrebă ea.

– Înăuntru, se pregătește. Merge la tatăl lui.

– Pun pariu că e încântat. Ești sigură că nu se ascunde în casa din copac?

– Ia-o ușor, spuse Beth. Este încă tatăl lui.

– *Crezi* tu.

– Sunt sigură.

– Ești sigură că nu ai făcut prostii cu altcineva atunci? Nici măcar o aventură de-o noapte cu vreun chelner sau un șofer, sau cu cineva de la școală?

Aproape părea că speră. Mereu spunea asta cu speranță.

– Sunt sigură. Și deja ți-am spus asta de un milion de ori.

Ea îi făcu cu ochiul.

– Da, dar Nana speră să ți se îmbunătățească memoria.

– De când ești aici, apropo?

– Cât e ceasul?

– Aproape patru.

– Atunci sunt aici de trei ore.

– În căldura asta?

– Nu sunt terminată, Beth. Am suferit un accident.

– Ai făcut un atac cerebral.

– Dar nu a fost unul serios.

– Nu îți poți mișca brațul.

– Atâta timp cât pot mânca supă, nu am nevoie de el oricum. Acum lasă-mă să mă duc să îmi văd nepotul. Vreau să îmi iau la revedere de la el înainte să plece.

Porniră către cușți, cu Precious după ele, gâfâind scurt, cu coada în aer. Drăguț câine.

– Cred că vreau mâncare chinezească în seara asta, spuse Nana. Vrei mâncare chinezească?

– Nu m-am gândit la asta.

– Păi, gândește-te.

– Da, putem să comandăm mâncare chinezească. Dar nu vreau nimic foarte greu. Și nici ceva prăjit. Este prea cald pentru așa ceva.

– Nu ești amuzantă.

– Dar sunt sănătoasă.

– Același lucru. Hei, și dacă tot ești atât de sănătoasă, te superi dacă o duci pe Precious la locul ei? Este la numărul doisprezece. Am auzit un banc nou pe care vreau să i-l spun lui Ben.

– Unde ai auzit un banc?

– La radio.

– Este potrivit?

– Bineînțeles că este potrivit. Cine crezi că sunt?

– Știu exact cine ești. De asta întreb. Cum e bancul?

– Doi canibali mâncau un comediant, iar unul din ei se întoarce către celălalt și îl întreabă: „Ți se pare că are un gust nostim?"

Beth râse.

– O să-i placă.

– Bun. Bietul pușți are nevoie de ceva care să îl înveselească.

– E bine.

– Da, sigur că este. Nu m-am născut ieri, să știi.

Când ajunseră în dreptul cuștii, Nana continuă să meargă spre casă, șchiopătând mai pronunțat ca de dimineață. Se însănătoșea, dar mai era cale lungă până acolo.

CAPITOLUL 4
THIBAULT

Marina se bazează pe numărul trei. Este unul dintre primele lucruri pe care le înveți la antrenamentul de bază. Astfel e mai ușor de înțeles. Trei soldați formează o echipă de trăgători, trei echipe de trăgători formează o grupă, trei grupe formează un pluton, trei plutoane formează o companie, trei companii formează un batalion, iar trei batalioane formează un regiment. Pe hârtie, cel puțin. Până când invadaseră ei Irakul, regimentul lor se combinase cu elemente din alte unități, inclusiv Batalionul Blindate Ușoare de Recunoaștere, Batalionul de Trăgători al Companiei Unsprezece Marină, Batalioanele Doi și Trei Amfibii de Asalt, Compania B din Primul Batalion de Genișți și Batalionul 115 de Aprovizionare. O acțiune masivă. Pregătiți pentru orice. Aproape șase mii de oameni în total.

În timp ce Thibault mergea sub cerul ce își schimba culorile odată cu lăsarea serii, își aminti de seara aceea, practic prima sa luptă pe teritoriu ostil. Regimentul 1 din care făcea parte a fost primul care a intrat în Irak cu intenția de a ocupa terenurile petrolifere de la Rumaila. Toată lumea își amintea că Saddam dăduse foc majorității puțurilor de petrol din Kuweit când se retrăsese din Primul Război din Golful Persic și nimeni nu voia să se întâmple asta din nou. Pe scurt, regimentul lui alături de altele ajunseseră acolo la timp. Doar șapte puțuri ardeau până la

securizarea zonei. De acolo, grupei lui Thibault i se ordonase să se deplaseze în nord către Bagdad pentru a ajuta la securizarea capitalei. Regimentul lor era cel mai decorat regiment din Marină, așa că era selectat să conducă cele mai periculoase atacuri din istoria instituției. Primul său tur în Irak durase puțin peste patru luni.

La cinci ani după asta, majoritatea detaliilor se șterseseră. Își făcuse datoria și era ocazional trimis la Pendleton. Nu vorbea despre asta. Încerca să nu se mai gândească la asta. Cu o excepție: Ricky Martinez și Bill Kincaid, ceilalți doi din echipa lui Thibault, erau personaje dintr-o poveste pe care el nu o va uita niciodată.

Ia oricare trei oameni, pune-i laolaltă și vor apărea diferențe. Nu e o surpriză. Și la suprafață, erau diferiți. Ricky crescuse într-un apartament mic din Midland, Texas, și era un fost jucător de baseball și un fanatic al ridicării de greutăți care jucase la Minnesota Twins până la înrolare; Bill, care cânta la trompetă în fanfara liceului și era din nordul statului New York, fusese crescut la o fermă de lactate cu cinci surori. Lui Ricky îi plăceau blondele, lui Bill brunetele; Ricky mesteca tutun, iar Bill fuma; lui Ricky îi plăcea muzica rap, iar lui Bill muzica country-western. Nu era mare brânză. Se antrenau împreună, mâncau împreună, dormeau împreună. Discutau despre sport și politică. Sporovăiau ca frații și își făceau unul altuia farse. Bill se trezea cu o sprânceană rasă; Ricky se trezea a doua zi cu ambele lipsă. Thibault învățase să se trezească la cel mai mic sunet și cumva reușise să rămână cu ambele sprâncene intacte. Râseseră pe tema asta luni întregi. Beți, într-o seară, își făcuseră tatuaje la fel, proclamându-și loialitatea față de Marină.

După atât de mult timp petrecut împreună, ajunseră în punctul în care puteau anticipa următoarea mișcare a celuilalt. Fiecare din ei, pe rând, îi salvase viața lui Thibault sau cel puțin îl ținuseră departe de pericolul adevărat.

Bill îl ținuse pe Thibault de jachetă când acesta se pregătea să iasă în teren deschis; peste câteva momente, un lunetist rănise doi oameni în apropiere. A doua oară, Thibault, neatent, fusese aproape lovit de un vehicul scăpat de sub control, condus de un coleg din Marină. Ricky fusese cel care îl apucase de braț pentru a-l trage la o parte. Chiar și în război, oamenii mor în accidente auto. Patton, de exemplu.

După securizarea terenurilor de petrol, sosiseră la periferia Bagdadului cu restul companiei. Orașul nu căzuse încă. Făceau parte dintr-un convoi, trei oameni între alte sute care înconjurau orașul. În afară de zgomotul motoarelor vehiculelor aliate, era liniște când au pătruns în cartierele mărginașe. Când s-au auzit focuri de armă de pe un drum pietruit lăturalnic, grupa lui Thibault a fost trimisă să investigheze. Au evaluat scena. Clădiri de două și trei etaje, înghesuite unele în altele, de o parte și de alta a drumului. Un câine singuratic care mânca din gunoi. Epava fumegândă a unei mașini la câteva sute de metri distanță. Au așteptat. Nu au văzut nimic. Au mai așteptat puțin. Nu au auzit nimic. Într-un final, Thibault, Bill și Ricky au primit ordinul de a traversa strada. Așa au făcut, cu mișcări rapide, ajungând în siguranță. De acolo, grupa a purces în susul străzii, în necunoscut.

Când s-a auzit din nou sunet de armă în zona aceea, nu era un singur glonț. Era păcăneala mortală de la zeci și apoi sute de gloanțe de mitraliere, care îi țintuiau. Thibault, Ricky și Bill, alături de restul grupei de pe partea cealaltă a străzii, s-au lipit de ași, fără prea multe locuri în care să se ascundă.

Schimbul de focuri nu a ținut mult, au povestit oamenii după aceea. Dar suficient. Ploaia de gloanțe venise de la ferestrele de deasupra lor. Thibault și grupa sa au ridicat instinctiv armele și au tras, apoi au mai tras o dată. Vizavi, doi oameni de-ai lor erau răniți, dar întăririle au sosit rapid. Un tanc a venit cu infanteria rapidă în spatele lui. Aerul a vibrat când a tras și etajul superior al unei clădiri s-a prăbușit. Praful și sticla au umplut aerul.

Oriunde în jur, Thibault auzea urlete, vedea civili ieșind din clădiri și alergând pe străzi. Atacul a continuat; câinele vagabond a fost împușcat și rostogolit. Civilii cădeau în față după ce erau împușcați în spate, sângerând și strigând. Un al treilea soldat a fost rănit la un picior. Thibault, Ricky și Bill încă nu se puteau mișca, țintuiți de focurile de armă constante care ciobeau pereții de lângă ei și le zburau pe la picioare. Totuși, cei trei continuau să tragă. Aerul vibra cu un vuiet și etajul superior al unei alte clădiri s-a prăbușit. Tancul se apropia. Dintr-odată, focuri de armă inamice au început să vină din două direcții, nu doar din una. Bill și Ricky s-au privit. Știau ce au de făcut. Era momentul să se miște; dacă rămâneau, mureau. Thibault s-a ridicat primul. O lumină puternică, apoi a văzut negru în fața ochilor.

În Hampton, după aproximativ cinci ani, Thibault nu își mai putea aminti detaliile, în afară de sentimentul că fusese aruncat într-o mașină de spălat. Fusese azvârlit în stradă de explozie, cu urechile țiuind. Prietenul lui, Victor, a ajuns repede lângă el, la fel și un pușcaș marin. Tancul continua să tragă și, încetul cu încetul, strada a revenit sub control.

El aflase toate astea după producerea evenimentelor, la fel cum aflase că explozia fusese provocată de o grenadă propulsată cu rachetă. Mai târziu, un ofițer îi spunea lui Thibault că cel mai probabil trebuia să nimerească tancul; ratase turela cu câțiva centimetri. În schimb, ca și cum ar fi fost destinat să îi găsească, zburase către Thibault, Ricky și Bill.

Thibault fusese urcat într-un vehicul și scos din luptă, inconștient. În mod miraculos, rana lui fusese minoră, iar după trei zile se alătura din nou grupei lui. Ricky și Bill nu s-au întors; ambii au fost înmormântați mai târziu cu onoruri militare complete. Ricky mai avea o săptămână până când împlinea 22 de ani. Bill avea 20.

Nu fuseseră nici primele victime ale războiului, nici ultimele. Războiul continuase.

Thibault se forța să nu se gândească prea mult la ei. Pare lipsit de sentiment, dar în război, mintea se închide la astfel de lucruri. Era dureros să se gândească la moartea lor, să reflecteze la absența lor, așa că nu o făcea. La fel și majoritatea celor din grupă. În schimb, își făcea treaba. Se concentra pe faptul că era încă în viață. Se concentra să-i țină pe alții în siguranță.

Dar astăzi simțea usturimea amintirilor și nu și le mai îngropa. Erau alături de el când mergea pe străzile liniștite ale orășelului, înspre cartierele din depărtare. Urmând indicațiile pe care le primise de la recepția motelului, se îndreptă spre est pe Route 54, mergând pe marginea ierboasă, ținându-se departe de carosabil. Învățase în călătoriile sale să nu aibă niciodată încredere în șoferi. Zeus îl urma, gâfâind greoi. Se opri și îi dădu câinelui niște apă, ultima din sticlă.

Diverse firme erau aliniate de o parte și de alta a șoselei. Un magazin de saltele, un service auto, o creșă, un Quick-N-Go unde se vinde benzină și mâncare fadă în recipiente de plastic, precum și două ferme care nu își găseau locul acolo, ca și cum lumea modernă răsărise în jurul lor. Ceea ce de altfel se și întâmplase, presupuse el. Se întrebă cât vor rezista proprietarii sau de ce ar vrea cineva să stea într-o casă înghesuită între sedii de firme și cu ieșire la autostradă.

Mașini vuiau pe lângă el, în ambele direcții. Norii începeau să se adune, gri și pufoși. Mirosi ploaia înainte ca prima picătură să îl atingă și, peste câteva clipe, turna cu găleata. În doar cincisprezece minute, era ud până la piele. Norii grei se îndreptară către coastă, până când rămase doar o pâclă. Zeus își scutură apa din blană. Păsările își reluară trilurile în copaci, în timp ce aburii se ridicau din pământul umed.

Într-un final, ajunse la locul târgului. Era părăsit. „Nimic pretențios“, se gândi el, examinând imaginea. Doar elementele

de bază. Parcarea pe un lot acoperit cu pietriș la stânga; vreo două hambare vechi departe în dreapta; un teren vast acoperit cu iarbă pentru carnaval, toate înconjurate cu garduri de plasă de sârmă.

Nu avu nevoie să sară gardul și nici nu trebuia să se uite la fotografie. O văzuse de o mie de ori. Înaintă, orientându-se, și văzu într-un final chioșcul de bilete.

În spatele lui era o arcadă de unde putea fi atârnată o pancartă. Când ajunse la arcadă, se întoarse către nord, încadrând cu degetele chioșcul de bilete și centrând arcada în imaginea sa, așa cum apărea în fotografie. „Acesta e unghiul, se gândi el; de aici a fost făcută poza."

Structura Marinei era bazată pe trei. Trei bărbați într-o echipă, trei echipe într-o grupă, trei grupe într-un pluton. El luptase de trei ori în Irak. Uitându-se la ceas, observă că era în Hampton de trei ore și, drept în față, exact unde trebuiau să fie, se aflau trei pomi unul lângă altul.

Thibault merse înapoi către autostradă, știind că era cu un pas mai aproape de a o găsi. Nu era acolo încă, dar va fi în curând.

Ea fusese aici. Acum știa asta.

Nu mai avea nevoie decât de nume. În drumul său prin țară, avusese mult timp pentru a se gândi și hotărâse că erau trei moduri de a aborda treaba. Mai întâi, putea să găsească asociația locală a veteranilor și să întrebe dacă există localnici care au servit în Irak. Asta l-ar putea duce la cineva care să o recunoască. În al doilea rând, putea merge la liceul local pentru a vedea dacă au albume de acum zece-cincisprezece ani. Putea verifica fotografiile una câte una. Sau a treia variantă, putea scoate fotografia și întreba în stânga și-n dreapta.

Toate aveau dezavantajele lor, nici una nu era garantată. Cât despre asociația de veterani, nu găsise una în cartea de telefoane. Prima lovitură. Pentru că era încă vacanță de vară, se îndoia că liceul era deschis; chiar dacă era, putea fi dificil să obțină acces

la albumele anuale. Lovitura a doua – până acum, cel puțin. Ceea ce însemna că cea mai bună opțiune era să arate fotografia și să întrebe lumea ca să vadă dacă o recunoștea cineva.

Pe cine să întrebe, totuși?

Știa dintr-un almanah că în Hampton, Carolina de Nord, locuiau nouă mii de oameni. Alte treisprezece mii locuiau în districtul Hampton. Mult prea mulți. Cea mai eficientă strategie era să își limiteze căutarea la cea mai probabilă masă de candidați. Din nou, începu cu ce știa.

Părea să fi avut puțin peste 20 de ani când fusese făcută fotografia, ceea ce însemna că acum avea aproape 30. Poate puțin peste. Era evident atractivă. Mai departe, într-un oraș de aceste dimensiuni, luând în considerare o distribuție egală între grupele de vârstă, însemna că existau aproximativ 2 750 de copii cu vârste de până la 10 ani, 2 750 de la 11 la 20 și 5 500 de oameni cu vârste între 20 și 30 de ani, grupa ei de vârstă. *Aproximativ.* Dintre aceștia, presupunea că jumătate sunt femei și jumătate bărbați.

Femeile ar tinde să fie mai suspicioase în legătură cu intențiile lui, mai ales dacă o cunoșteau. El era un străin. Străinii sunt periculoși. Se îndoia că i-ar dezvălui mare lucru.

Însă de la bărbați ar putea afla multe, în funcție de felul în care punea el întrebarea. Din experiența lui, știa că aproape toți masculii le observă pe femeile atractive de vârsta ei, mai ales dacă sunt singuri.

Câți bărbați cu vârste apropiate de a ei erau singuri? Se gândi că „aproximativ treizeci la sută. Ar putea fi corect, ar putea fi greșit", dar el va lua în considerare această variantă. „Să spunem 900 sau așa ceva." Dintre aceștia, se gândi că optzeci la sută locuiau aici la momentul respectiv. Era doar o presupunere, dar Hampton îi părea genul de oraș unde oamenii mai degrabă plecau decât veneau. Asta reducea numărul la 720. Putea să înjumătățească mai departe dacă se concentra pe bărbații singuri cu vârste de la 25 la 35 de ani, spre deosebire de 20–40.

Asta reduse numărul la 360. Se gândi că un număr important dintre acești bărbați fie o cunoșteau, fie o cunoscuseră în urmă cu cinci ani. Poate că fuseseră colegi de liceu cu ea, poate că nu – știa că exista unul în oraș –, dar ar fi cunoscut-o dacă ea ar fi fost singură. Bineînțeles, era posibil să nu fie – femeile din orașele mici se căsătoresc probabil tinere, până la urmă –, dar va lucra cu acest set de circumstanțe mai întâi. Cuvintele de pe spatele fotografiei –„Ai grijă! E" – nu i se păreau destul de romantice încât să fi fost dăruite unui iubit sau unui logodnic. Nici un „Te iubesc", fără „Îmi va fi dor de tine". Doar o inițială. Un prieten.

Coborâse de la 22 000 la 360 în mai puțin de zece minute. Nu era rău. Și era în mod sigur destul de bine pentru a porni. Presupunând, bineînțeles, că ea locuia aici la momentul în care fusese făcută fotografia. Presupunând că nu era într-o vizită.

El știa că era încă o altă presupunere importantă. Dar trebuia să înceapă de undeva și știa că ea fusese aici odată. Va afla adevărul într-un fel sau altul și va vedea ce e de făcut în continuare.

Unde își petreceau timpul bărbații singuri? Bărbați singuri care să poată fi atrași într-o discuție? „Am cunoscut-o cu doi ani în urmă și mi-a spus să o caut dacă mă întorc vreodată în oraș, dar i-am pierdut numele și numărul de telefon..."

Baruri. Cluburi de biliard.

Într-un orășel de dimensiunile acestea, se îndoia că existau mai mult de trei sau patru locuri în care localnicii să-și petreacă timpul. Barurile și cluburile de biliard aveau avantajul alcoolului și era sâmbătă seara. Ar fi fost pline. Se gândi că va primi răspunsul, într-un fel sau altul, în următoarele douăsprezece ore.

Se uită la Zeus.

– Se pare că vei fi singur în seara asta. Te-aș putea lua cu mine, dar ar trebui să te las afară și nu știu cât de mult stau.

Zeus continuă să meargă, cu capul în jos și limba scoasă. Obosit și înfierbântat. Lui Zeus nu îi păsa.

– O să dau drumul la aerul condiționat, bine?

CAPITOLUL 5
CLAYTON

Era ora nouă seara, sâmbătă, iar el era blocat acasă, pe post de bonă. Minunat. Pur și simplu minunat.

Cum altfel se putea încheia o zi ca asta, totuși? Mai întâi, una dintre fete aproape îl prinde făcând fotografii, apoi aparatul departamentului este furat, după care Logan Thigh-bolt îi sparge cauciucurile. Mai rău era că fusese nevoit să explice atât furtul aparatului, cât și cauciucurile sparte tatălui său, șeriful regiunii. După cum prevăzuse, tatăl lui se înfuriase la culme și nu părea să fi crezut povestea pe care o născocise. În schimb, continuase să îl descoasă cu tot felul de întrebări. Lui Clayton aproape îi venise să îl omoare pe bătrân. Poate că tăticul era cineva în fața multor oameni de pe aici, dar nu avea nici un drept să îi vorbească asemenea unui idiot. Dar Clayton își susținuse în continuare povestea – i se păruse că vede pe cineva, mersese să investigheze și cumva trecuse peste niște cuie. Și aparatul? Nu îl întreba. Nu avea habar nici măcar dacă fusese vreodată în mașină.

Nu era o poveste minunată, știa, dar era destul de bună.

– Asta pare mai mult o gaură făcută de un briceag, spuse tatăl său, aplecându-se și examinând cauciucurile.

– Ți-am spus că erau cuie.

– Nu se construiește nimic acolo.

– Nici eu nu ştiu cum s-a întâmplat! Îți spun doar ce anume s-a întâmplat.

– Unde erau?

– De unde dracu' să ştiu eu? Le-am ciupit în pădure.

Bătrânul nu era convins, dar Clayton ştia îndeajuns cât să-şi susțină povestea. „Menține-ți întotdeauna punctul de vedere. Doar atunci când începi să dai înapoi intri în bucluc." Manual de interogare.

Într-un final, bătrânul plecă. Clayton îşi puse cauciucurile de rezervă şi conduse spre garaj, unde i se peticiră cauciucurile originale. Până atunci, trecuseră vreo două ore, iar el întârziase la o întâlnire cu un anume Logan Thigh-bolt. Nimeni, dar nimeni nu se punea cu Keith Clayton, mai ales vreun plimbăreț hipiot care credea că putea să îl păcălească.

Îşi petrecu restul după-amiezii conducând pe străzile din Arden, întrebând dacă îl văzuse cineva. Un tip ca ăla era imposibil de ratat, fie şi numai datorită câinelui care mergea alături de el. Căutarea lui nu dăduse rezultate, ceea ce nu făcu altceva decât să îl înfurie şi mai mult, din moment ce asta însemna că Thigh-bolt îl mințise în față, iar el nu se prinsese.

Dar îl va găsi. Fără îndoială că îl va găsi, chiar şi doar pentru aparatul foto. Sau, mai exact, a pozelor. Mai ales a pozelor. Ultimul lucru pe care îl voia era ca Thigh-bolt să intre liniştit în biroul şerifului şi să pună bomba aceea pe tejghea sau, mai rău, să se ducă direct la ziar. Din cele două, Departamentul de poliție era răul cel mai mic, din moment ce tatăl său putea să pună capăt întregii povești. Deşi o va lua razna şi îl va trimite într-o misiune idioată timp de câteva săptămâni, o va ține sub tăcere. Tatăl lui nu se pricepea la multe, dar se pricepea la asemenea lucruri.

Dar ziarul... aici era o altă poveste. Sigur, tataie o să tragă niște sfori şi ar face ce-ar şti el mai bine să țină lucrurile sub control şi aici, dar nu ai cum să oprești o astfel de informație. Era

prea picantă, iar știrea s-ar împrăștia ca un incendiu în sălbăticie prin acest oraș, cu sau fără un articol. Clayton era deja văzut ca oaia neagră a familiei și ultimul lucru de care avea nevoie era ca ăl bătrân să se ia din nou de el. Moșul avea un fel al lui de a ține supărarea. Chiar și acum, după ani de zile, era încă supărat că el și Beth divorțaseră, nu că ar fi fost treaba lui. Și la diverse întruniri de familie, aducea mereu în discuție faptul că Clayton nu a urmat și el o facultate. Cu notele lui, Clayton ar fi făcut cu siguranță față, dar pur și simplu nu își putea imagina cum ar fi fost să petreacă încă patru ani într-o sală de curs, așa că se alăturasc tatălui său în Departamentul de poliție. Asta fusese suficient ca să-l înfurie pe bătrân. Își petrecuse jumătate din viață înfuriindu-l pe acesta.

Dar nu avea de ales. Deși nu îl prea plăcea – moșul era un baptist sudist credincios, care mergea la biserică în fiecare duminică și credea că băutul și dansul sunt păcate, ceea ce lui Clayton îi păruse mereu ridicol –, știa care sunt așteptările bătrânului în ceea ce-l privește și hai să spunem doar că fotografiile nud făcute unor studente nu erau pe lista lui de atribuții. Nici câteva alte fotografii de pe card, mai ales cele cu el și alte doamne în poziții compromițătoare. Așa ceva ar duce cu siguranță la o *dezamăgire serioasă*, iar bătrânul nu era foarte răbdător cu cei care îl dezamăgeau, chiar dacă făceau parte din familie. *Mai ales* dacă făceau parte din familie. Familia Clayton locuia în ținutul Hampton din 1753; din multe privințe, aceasta reprezenta ținutul Hampton. Printre membrii familiei se numărau judecători, avocați, doctori și proprietari de pământ; chiar și primarul se însurasc în familie, dar toată lumea știa că bătrânul stă în capul mesei. Moșul conducea acel loc ca un *don* al mafiei de modă veche și majoritatea oamenilor din oraș îl ridicau în slăvi și vorbeau încontinuu despre cât de minunat era. Bătrânului îi plăcea să creadă că asta se întâmplă pentru că el finanța orice – de la biblioteca orașului până la teatru și școala primară locală –, dar

Clayton știa că motivul real era acela că moșul deținea majoritatea clădirilor comerciale din zona centrală, de asemenea și fabrica de cherestea, ambele porturi, trei magazine de mașini uzate, trei depozite, singurul complex de apartamente din oraș și suprafețe însemnate de teren arabil. Toate astea făceau o foarte avută și puternică familie, și cum Clayton obținea cei mai mulți bani din conturile familiei, ultimul lucru de care avea nevoie era un străin care să îi facă probleme.

Slavă Domnului că îl făcuse pe Ben în timpul scurt în care fusesc cu Beth! Bătrânul avea o chestie ciudată cu moștenirile și cum Ben fusese botezat după el – o idee destul de bolnavă, recunoștea – moșul îl adora. Majoritatea timpului, Clayton avea impresia că moșul îl plăcea pe Ben, nepotul său, mai mult decât își plăcea fiul.

Oh, Clayton știa că Ben era un copil bun. Nu doar bătrânul – toată lumea spunea asta. Și chiar îl iubea pe puști, deși îi dădea dureri de cap câteodată. Privi prin fereastră și văzu că Ben terminase cu bucătăria și era din nou pe canapea. Știa că trebuie să vină lângă el înăuntru, dar nu era pregătit încă. Nu voia să piardă controlul sau să spună ceva ce avea să regrete. Încercase să fie mai bun în această privință; cu câteva luni în urmă, bunicul avusese o discuție cu el despre importanța unei *influențe echilibrate.* Cicălitorul. „Ceea ce trebuia să fi făcut era să fi vorbit cu Ben despre ce să facă în legătură cu ceea ce tatăl său cerea să facă, atunci când o solicita, gândi Clayton. Ar fi fost mult mai bine." Puștiul îl enervase deja o dată în seara asta, dar, în loc să explodeze, își amintise de bătrân și-și strânsese buzele înainte de a ieși pe ușă.

Se părea că era mereu nervos pe Ben zilele astea. Dar nu era vina lui; el chiar încerca să se înțeleagă cu puștiul! Și începuseră bine. Vorbiseră despre școală, mâncaseră niște burgeri, se uitaseră la *SportsCenter* pe ESPN. Toate bune. Dar apoi, oroarea ororilor, îl rugase pe Ben să curețe bucătăria. Ca și cum era prea

mult, nu-i aşa? Clayton nu avusese ocazia să se ocupe de ea în ultimele câteva zile şi ştia că puştiul se va descurca. Aşa că Ben promisese că o va curăţa, dar, în loc să o facă, stătea acolo. Şi stătea. Şi ceasul ticăia. Şi el mai stătea puţin.

Aşa că Clayton îl rugase din nou – era convins că vorbise frumos – şi, deşi nu putea fi sigur, avea impresia că Ben îşi dăduse ochii peste cap când, într-un final, începuse treaba.

Doar de asta fusese nevoie. Ura când Ben îşi dădea ochii peste cap în faţa lui, iar Ben ştia acest lucru. Era ca şi cum puştiul ştia exact ce butoane să apese şi îşi petrecea tot timpul gândindu-se ce butoane să atingă data următoare când avea să-l vadă. Deci Clayton se trezi pe verandă.

Comportamentul ăsta era făcătura mamei lui; în privinţa asta, Clayton nu avea nici o îndoială. Era o doamnă a naibii de frumoasă, dar nu avea nici cea mai vagă idee despre cum să transforme un băiat într-un bărbat. Nu avea nimic împotriva faptului că puştiul lua note bune, dar nu putea să joace fotbal anul acesta pentru că voia să cânte la vioară? Ce fel de tâmpenie mai era şi asta? Vioară? Putea foarte bine să îl îmbrace pe băiat în roz şi să îl înveţe să călărească apoi cu picioarele într-o parte. Clayton făcea tot ce-i stătea în putinţă pentru a-l ţine departe de aceste preocupări de fătălău, dar ideea era că stătea cu băiatul timp de o zi şi jumătate din două în două săptămâni. Nu era vina lui că puştiul arunca mingea ca o fată. Era prea ocupat să joace şah. Şi, să fie clar, nu exista nici o şansă pe pământul verde lăsat de Dumnezeu să fie prins la vreun recital de vioară.

Recital de vioară. Dumnezeule mare! Unde a ajuns lumea asta?

Gândul îi ajunse din nou la Thigh-bolt şi, deşi voia să creadă că tipul părăsise pur şi simplu regiunea, ştia bine că nu era aşa. Omul mergea pe jos şi nu avea cum să ajungă la graniţă până la apusul soarelui. Şi mai ce? Ceva îl măcinase mai toată ziua şi abia când venise să se răcorească pe verandă îşi dăduse seama.

Dacă Thigh-bolt spusese adevărul despre faptul că locuia în Colorado – și era posibil să nu fi fost așa, dar să spunem că era –, însemna că mersese de la vest la est. Și următorul oraș înspre est? Nu Arden. Asta era sigur. Era la sud-vest de unde se întâlniseră ei. În schimb, dacă mergea spre est ar fi ajuns chiar în bătrânul Hampton. Chiar aici, în orașul său natal. Ceea ce însemna, bineînțeles, că tipul ar fi putut fi la mai puțin de cincisprezece minute depărtare de locul în care se afla el acum.

Dar unde era Clayton? Afară, în căutarea tipului? Nu, el stătea cu Ben.

Mîji ochii din nou prin fereastră, la fiul său. Acesta citea pe canapea, ceea ce părea a fi singurul lucru pe care voia să îl facă. Ah, da, cu excepția viorii. Scutură din cap, întrebându-se dacă puștiul moștenise vreuna dintre genele sale. Puțin probabil. Era băiatul mamei înainte de orice. Fiul lui Beth.

Beth...

Da, căsnicia nu mersese. Dar mai era încă ceva între ei. Va fi mereu. Poate că fusese cicălitoare și obstinată, dar el avusese mereu grijă de ea, nu doar datorită lui Ben, ci pentru că era cu siguranță cea mai frumoasă femeie cu care se culcase vreodată. Arăta grozav atunci și, cumva, arăta chiar și mai bine acum. Arăta chiar mai bine și decât studentele pe care le văzuse astăzi. Ciudat. Ca și cum ajunsese la o vârstă care i se potrivea perfect și cumva nu mai îmbătrânise după aceea. Știa că nu o să dureze. Gravitația își va face fără îndoială efectul, dar totuși nu se putea abține să nu se gândească la o hârjoneală rapidă cu ea. Una de dragul vremurilor apuse și care să îl ajute... să se *relaxeze*.

Presupunea că o putea suna pe Angie. Sau pe Kate, de fapt. Una avea 20 de ani și lucra la un magazin pentru animale de companie; cealaltă avea cu un an mai mult și curăța WC-uri la Stratford Inn. Ambele aveau siluete zvelte și grozave și erau dinamită când venea vorba de... *relaxare*. Știa că lui Ben nu i-ar păsa dacă ar chema-o pe una din ele, dar, chiar și așa, ar fi trebuit să

vorbească mai întâi cu ele. Se cam supăraseră pe el ultima dată când le văzuse. Trebuia să își ceară scuze și să fie mai simpatic și nu era sigur că avea chef să le asculte cum plescăie gumă și cum sporovăiesc despre ce au mai văzut la MTV sau au mai citit în *National Enquirer.*

Câteodată, îi dădeau prea multă bătaie de cap.

Așa că varianta asta era exclusă. La fel cum era exclus și să-l caute pe Thigh-bolt în seara aceea sau să-l caute a doua zi, din moment ce bătrânul voia pe toată lumea la masă după biserică.

Totuși, Thigh-bolt mergea pe jos, cu câinele și cu rucsacul, ceea ce însemna că autostopul era puțin probabil. Cât putea să înainteze până mâine după-amiază? Patruzeci de kilometri? Cincizeci, cel mult? Nu mai mult de atât, ceea ce însemna că era încă în preajmă. Va da câteva telefoane la alte departamente din apropiere și îi va ruga să fie atenți. Nu erau foarte multe drumuri care ieșeau din district și se gândi că, dacă va petrece câteva ore dând telefoane la câteva localuri de pe drum, cineva l-ar putea vedea pe tip. Când se întâmpla asta, pleca și el. Thigh-bolt nu ar fi trebuit niciodată să se pună cu Keith Clayton.

Pierdut în gânduri, Clayton abia dacă auzi ușa de la intrare deschizându-se.

– Hei, tată?

– Da?

– E cineva la telefon.

– Cine e?

– Tony.

– Bineînțeles.

Se ridică de unde stătea, întrebându-se ce voia Tony. Ce ratat! Slab și pistruiat, era unul dintre aceia care stau pe lângă șerifi, încercând să pară unul dintre ei. Probabil, se întreba unde era Clayton și ce făcea mai târziu, pentru că nu voia să rămână pe dinafară.

Trist.

Își termină berea în timp ce intra și azvârli cutia la gunoi, apoi înșfăcă receptorul de pe tejghea.

– Da?

Pe fundal, putea auzi sunetul distorsionat al unui cântec country la tonomat și vuietul monoton al unei conversații zgomotoase. Se întrebă de unde suna ratatul.

– Hei, sunt la sala de biliard Decker's și este un tip ciudat aici, despre care cred că ar trebui să știi.

Ciuli urechile.

– Are un câine cu el? Rucsac? E cam ciufulit, ca și cum a fost în pădure ceva vreme?

– Nu.

– Eşti sigur?

– Da, sunt sigur. Joacă biliard în spate. Dar ascultă. Voiam să îți spun că are o poză cu fosta ta soție.

Prins pe picior greșit, Clayton încercă să pară indiferent.

– Și? spuse el.

– Mă gândeam doar că poate vrei să știi.

– De ce mi-ar păsa cât negru sub unghie de asta?

– Nu știu.

– Bineînțeles că nu știi. Pa!

Închise telefonul, gândindu-se că tipul are probabil salată de cartofi în loc de creier și privi apreciativ către bucătărie. Era cât se putea de curată. Puștiul făcuse o treabă grozavă, ca de obicei. Aproape țipă la el din locul în care stătea, însă când îl zări din nou pe fiul său, observă iar cât de scund era. Evident, se poate să fi fost o problemă genetică, o creştere timpurie sau târzie ori cum o fi fost, dar o mare parte ținea de starea generală de sănătate. Era de bun-simț. Mănâncă absolut corect, fă exerciții, odihnește-te destul. Elementele de bază; lucruri pe care orice mamă le spune copilului ei. Iar mamele au dreptate. Dacă nu mănânci îndeajuns, nu crești. Dacă nu faci destulă mișcare, mușchii

stagnează. Și când credeți că omul crește? Noaptea. Când corpul se regenerează. Când oamenii viscază.

Se întreba deseori dacă Ben dormea destul la maică-sa. Clayton știa că Ben mânca – își terminase burgerul și cartofii prăjiți – și știa că puștiul era activ, deci probabil că lipsa somnului îi încetinea creșterea. Puștiul nu voia să rămână scund, nu-i așa? Bineînțeles că nu. Și, mai mult, Clayton voia să fie puțin timp singur. Voia să viseze la ce urma să-i facă lui Thigh-bolt data viitoare când avea să-l vadă.

Își dresc vocea:

· Hei, Ben. Se face cam târziu, nu crezi?

CAPITOLUL 6
THIBAULT

Pe drumul înspre casă de la clubul de biliard, Thibault își aminti de cea de-a doua vizită în Irak.

Fusese așa: Fallujah, primăvara lui 2004. Batalionul 1, regimentul 5, printre alte unități, primise ordin să mențină pacea în condiții de violență crescândă cauzată de căderea Bagdadului cu un an în urmă.

Civilii știau la ce să se aștepte și începuseră să părăsească orașul, inundând autostrăzile. O treime din oraș fusese evacuată într-o zi. S-au efectuat raiduri aeriene, apoi au fost chemați pușcașii marini. Înaintau stradă cu stradă, bloc cu bloc, cameră cu cameră, în niște scene de luptă mai intense decât cele de la începutul invaziei. După trei zile, controlau un sfert de oraș, dar numărul mare de victime civile impunea o încetare a focului. Se hotărâse abandonarea operațiunii și majoritatea forțelor s-au retras, inclusiv compania lui Thibault.

Dar nu toată compania lui se retrăsese.

În a doua zi de operațiuni, în zona sudică, industrială a orașului, Thibault și plutonul său au primit ordinul de a investiga o clădire unde se zvonea că există un depozit de arme. Această clădire nu fusese totuși identificată cu exactitate; putea fi oricare dintr-o duzină de structuri dărăpănate adunate lângă o benzinărie abandonată, formând un fel de semicerc. Thibault și plutonul

său înaintaseră către clădiri, ocolind de departe benzinăria. Jumătate o luase la dreapta și jumătate la stânga. Era liniște perfectă, apoi nu a mai fost. Benzinăria explodase, dintr-odată. Flăcările se ridicaseră spre cer, explozia punând la pământ jumătate din oameni, distrugându-le timpanele. Thibault era amețit; își pierdu vederea periferică și restul era în ceață. Dintr-odată, o ploaie de foc a venit dinspre ferestrele și acoperișurile de deasupra lor și din spatele automobilelor incendiate de pe stradă.

Thibault se trezi pe pământ, lângă Victor. Alți doi oameni din plutonul său, Matt și Kevin – Mad Dog și K-Man, adică –, erau cu ei și antrenamentul începea să dea rezultate. Frăția la fel. În pofida masacrului, în ciuda fricii, în ciuda morții iminente, Victor se întinse după pușcă și se ridică într-un genunchi, ochindu-l pe inamic. Trase o dată, apoi trase din nou, cu mișcări calme și concentrate, sigure. Mad Dog se întinse după pușcă și făcu la fel. Se ridicară unul câte unul; echipele de tragere se formară una câte una. *Trage. Acoperă-te. Mișcă-te.* Doar că nu se puteau mișca. Nu aveau unde să se ducă. Un pușcaș marin căzu, apoi altul. Apoi al treilea și al patrulea.

Până în momentul în care veniră întăririle, era aproape prea târziu. Mad Dog fusese împușcat în artera femurală; în ciuda faptului că își pusese un garou, sângerase câteva minute, până muri.

Kevin fu împușcat în cap și muri instantaneu. Alți zece fuseră răniți. Doar câțiva scăpară neatinși: Thibault și Victor se numărau printre ei.

În clubul de biliard, unul dintre bărbații cu care vorbise îi amintea de Mad Dog. Ar fi putut fi frați – aveau aceeași înălțime și greutate, același păr, același fel de a vorbi – și existase un moment în care se întrebase dacă nu cumva erau frați, înainte să-și dea seama că ar fi fost imposibil.

Își asumase riscul cu planul său. În orașe mici, străinii sunt mereu suspecți și, spre finalul serii, văzuse un slăbănog cu tenul

urât dând un telefon de la aparatul de lângă baie, privindu-l nervos pe Thibault în timp ce vorbea. Fusese agitat şi înainte să pună mâna pe receptor, iar Thibault presupuse că telefonul îi fusese dat fie femeii din fotografie, fie cuiva apropiat ei. Suspiciunile acestea fură confirmate când Thibault pleca. Previzibil, omul îl urmărise la uşă pentru a vedea încotro se îndreaptă, motiv pentru care Thibault pornise în direcţia opusă înainte de a se întoarce.

Când ajunsese la dărăpănatul club de biliard, trecuse pe lângă bar şi mersese direct la mesele de joc. Îi identificase rapid pe tipii din grupa potrivită de vârstă şi cei mai mulţi păreau singuri. Ceruse să joace şi el, contribuind cu suma necesară. Se comportase frumos, făcuse cinste cu câteva rânduri de bere în timp ce pierdea partide şi, destul de previzibil, ei începură a se dezmorţi. Ca şi cum nu ar fi însemnat nimic, el întrebase despre viaţa socială a oraşului. Ratase loviturile necesare şi îi felicita pe cei care marcau.

Într-un final, ei începură să-i pună lui întrebări. De unde era? Ce făcea aici? El se fofilase, mormăind ceva despre o fată, apoi schimbase subiectul. Le provocase curiozitatea. Le mai cumpărase bere, iar când ei întrebaseră din nou, le împărtăşi povestea, cu jumătate de gură: că fusese la târg cu un prieten cu câţiva ani în urmă şi cunoscuse o fată. Se înţeleseseră bine. Vorbise întruna despre cât era de minunată şi despre cum îi spusese să o caute dacă se întorcea în oraş. Şi el voia asta, dar nu îşi putea aminti numele ei.

„Nu îţi aminteşti cum o cheamă?“ întrebau ei. „Nu, răspunsese el. Nu am reţinut niciodată nume. M-au lovit în cap cu o bâtă de baseball când eram mic şi memoria nu îmi funcţionează bine.“ Ridicase din umeri, ştiind că vor râde, iar ei râseseră. „Am o fotografie totuşi“, adăugase el, făcând să sune ca o revelaţie. „O ai la tine?“ „Da. Cred că o am.“ Se scotocise în buzunare şi

scosese fotografia. Bărbații se adunaseră. Peste un moment, unul dintre ei dăduse din cap.

„Nu ai noroc, spusese el. Nu e de tine." „E căsătorită?" „Nu, dar hai să spunem doar că nu iese cu nimeni. Fostul ei soț nu ar permite asta și, ai încredere în mine, nu vrei să te pui cu el."

Thibault înghițise în sec. „Cine era ea?"

„Beth Green, spuseseră ei. E profesoară la Hampton Elementary și locuiește cu bunica ei în casa de la Sunshine Kennels."

„Beth Green. Sau, mai exact, se gândi Thibault, Elizabeth Green."

„E."

În timp ce vorbeau, Thibault observase că unul dintre bărbații cărora le arătase poza dispăruse. „Presupun că mi s-a terminat norocul, atunci", își spuse Thibault, luând înapoi fotografia.

Mai avea o jumătate de oră pentru a-și acoperi urmele. Continuă să facă o conversație măruntă. Îl privi pe străinul cu tenul urât cum vorbește la telefon și observă dezamăgirea în reacția sa. Ca un copil care fusese pedepsit pentru că pârâse. Bun. Totuși, Thibault avea sentimentul că îl va vedea pe străin din nou. Mai cumpără beri și mai pierdu câteva jocuri, privind din când în când ușa pentru a vedea cine sosește. Nimeni. După ceva timp, ridică brațele și spuse că nu mai avea bani. Va porni la drum. Îl costase puțin mai mult de o sută de dolari. Îl asigurară că putea să li se mai alăture oricând. El abia dacă îi auzi. În schimb, nu se putea gândi decât că acum avea un nume pentru acel chip și că următorul pas era să o cunoască.

CAPITOLUL 7
BETH

Duminică.

După biserică, ar trebui să urmeze o zi de odihnă, în care să se poată reface și să își reîncarce bateriile pentru următoarea săptămână. O zi pe care să o poată petrece împreună cu familia, gătind tocăniță în bucătărie și făcând plimbări relaxante de-a lungul râului. Poate chiar să se ghemuiască mai apoi cu o carte bună și un pahar de vin sau să se răsfețe într-o baie cu spumă.

Ceea ce nu voia să facă era să își petreacă ziua strângând rahatul de câine din curte, curățând cuștile, dresând doisprezece câini unul după altul sau stând într-un birou încins ca un cuptor, așteptându-i pe proprietari să vină să își ridice animalele de companie, care se relaxau în cuști cu aer condiționat. Bineînțeles, asta și făcea în acea dimineață de când se întorsese de la biserică.

Doi câini fuseseră deja recuperați de stăpâni, dar alți patru erau programați să fie luați în cursul zilei. Nana fusese drăguță și scosese dosarele lor, înainte de a se retrage în casă pentru a se uita la meci. Atlanta Braves juca cu Mets, iar Nana nu adora doar Atlanta Braves cu o pasiune febrilă care lui Beth îi părea ridicolă, dar iubea și orice suvenir asociat cu echipa. Ceea ce explica, bineînțeles, cestile de cafea Atlanta Braves care stăteau lângă dulap, pandantivele cu Atlanta Braves de pe pereți,

calendarul de birou cu Atlanta Braves, lampa cu Atlanta Braves de lângă fereastră...

Chiar și cu ușa deschisă, aerul din birou era închis. Era una dintre acele zile calde și umede, bune pentru scăldatul în râu, dar nepotrivite pentru orice altceva. Cămașa îi era leoarcă de transpirație și, pentru că purta pantaloni scurți, picioarele i se lipeau de vinilinul care acoperea scaunul pe care stătea. De fiecare dată când le mișca, se trezea cu un sunet lipicios, ca și cum ai dezlipi banda adezivă de pe o cutie de carton, ceea ce îi părea pur și simplu dezgustător.

Deși Nana considera că trebuie să le fie răcoare câinilor, nu se deranjase niciodată să monteze o instalație de răcire și în birou. „Dacă îți este cald, deschide ușa adăpostului", spunea mereu, ignorând faptul că, deși pe ea nu o deranja lătratul necontenit, majoritatea oamenilor normali nu îl suportau. Și astăzi erau vreo doi mici vorbăreți pe-acolo: o pereche de Jack Russel terrieri care nu se opriseră din lătrat de când venise Beth. Presupuse că lătraseră mai toată noaptea, căci și ceilalți câini erau destul de morocănoși. La intervale de un minut, alții se alăturau corului furios, sunetele crescând în volum și intensitate, ca și cum singura dorință a fiecărui animal era să își exprime disprețul mai tare decât celălalt. Ceea ce însemna că nu avea nici cea mai mică șansă să deschidă ușa adăpostului pentru a răcori biroul.

Cochetă cu ideea de a se duce în casă pentru a mai aduce un pahar de apă cu gheață. Totuși, avea un sentiment ciudat, ca și cum de îndată ce va părăsi biroul vor apărea proprietarii unui cocker spaniel, adus de stăpâni pentru dresaj de obediență. Sunaseră cu o jumătate de oră în urmă să-i spună că sunt pe drum – „Vom fi acolo în zece minute!" – și erau genul de oameni care se supărau dacă animalul lor era nevoit să stea în cușcă un minut în plus, mai ales după ce petrecuse două săptămâni departe de casă.

Dar erau aici? Bineînțeles că nu.

Ar fi fost mult mai ușor dacă Ben ar fi fost prin preajmă. Îl văzuse în biserică de dimineață cu tatăl său și părea trist, după cum se și așteptase. Ca de obicei, nu fusese un weekend foarte amuzant pentru el. O sunase înainte să se culce, seara trecută, și îi spusese că tatăl lui își petrecuse o bună bucată din seară stând singur pe verandă, afară, în timp ce Ben curăța bucătăria. Ce anume, se întreba ea, era în neregulă cu omul acela? De ce nu putea pur și simplu să se bucure de prezența fiului său? Sau să stea de vorbă cu el? Ben era o persoană cu care te înțelegeai foarte ușor și nu spunea asta pentru că era fiul ei. Bine, în fine, recunoștea, era oarecum subiectivă, dar, în calitate de profesoară, petrecuse timp cu mai multe tipuri de copii și știa despre ce vorbea. Ben era deștept. Avea un simț special al umorului. O blândețe naturală. Era politicos. Ben era minunat, iar Keith o scotea din minți pentru că era prea prost să vadă asta.

Își dorea cu ardoare să fi fost în casă, făcând... ceva. Orice. Chiar și să spele rufe părea mai interesant decât să stea afară. Acolo avea prea mult timp de gândire. Nu se gândea doar la Ben, ci și la Nana. Și dacă să mai predea anul ăsta. Și chiar la starea tristă a vieții sale amoroase, gând care o deprima de fiecare dată. Ar fi fost minunat, se gândi ea, să fi cunoscut pe cineva special, cineva cu care să râdă, care să îl iubească pe Ben la fel de mult cât îl iubea și ea. Sau chiar și doar să cunoască un bărbat cu care să poată ieși la cină și la film. Un bărbat normal, bunăoară, o persoană care nu uită să-și pună șervetul în poală la restaurant și să-i deschidă ușa din când în când. Nu era absurd, nu-i așa? Nu o mințise pe Melody când spusese că nu prea avea de unde alege în oraș și era prima care să recunoască faptul că era pretențioasă, dar, în afară de timpul scurt alături de Adam, anul acesta, petrecuse unul din două weekenduri singură acasă. Patruzeci și nouă din cincizeci și două. Nu era chiar atât de pretențioasă, asta era sigur. Pur și simplu, Adam fusese singurul care

o invitase în oraș și, dintr-un motiv pe care nu îl înțelegea, încetase brusc să o mai sune.

Ceea ce însuma în mare viața ei amoroasă din ultimii ani.

Dar nu era mare lucru, nu-i așa? Supraviețuise fără o relație până acum și va continua să reziste, ca un soldat. În plus, de cele mai multe ori, nu o deranja. Dacă nu ar fi fost o zi atât de mizerabil de încinsă, se îndoia că ar fi deranjat-o chiar și acum. Ceea ce însemna că trebuia cu siguranță să se răcorească. Altfel, ar fi început să se gândească la trecut și nu voia nici în ruptul capului să facă asta. Atinse cu degetul paharul gol și se hotărî să meargă după aceea să ia niște apă cu gheață. Și dacă tot se ducea, să ia și un prosop mic, pe care să stea.

În timp ce se ridică, privi pe aleea goală acoperită cu pietriș, apoi scrise un bilet anunțând că se va întoarce în zece minute și îl lipi de ușa de la intrarea în birou. Afară, soarele dogorea, împingând-o către umbra oferită de bătrâna magnolie și ghidând-o către cărarea pietruită care ducea spre casa în care crescuse. Construită în 1920, semăna cu o fermă masivă, dar joasă, încadrată de o verandă mare și mulaje zburdalnice pe streșini. Curtea din spate, separată de cuști și birou prin tufele înalte, era umbrită de castani gigantici și împodobită cu o serie de punți care transformau masa în aer liber într-o adevărată plăcere. Locul trebuie să fi fost magnific la vremea sa, dar ca atâtea alte case rustice din Hampton, timpul și clima conspiraseră împotriva sa. În zilele acestea, veranda era umflată, podelele scârțâiau și, când vântul era îndeajuns de puternic, hârtiile zburau de pe dulap chiar dacă ferestrele erau închise. Înăuntru, era cam aceeași poveste, iar casa avea nevoie de modernizări, mai ales în bucătărie și în băi. Nana știa și spunea din când în când că va face ceva în privința asta, dar niciodată nu se finaliza nimic. În afară de asta, Beth recunoștea că locul mai avea încă acel farmec unic. Nu doar curtea din spate – care era cu adevărat o oază –, ci și interiorul. Mulți ani de zile, Nana umblase prin anticariate,

alegând obiecte franțuzești din secolul al XIX-lea. Petrecea, de asemenea, o bună parte din weekendurile sale la vânzările din garaje, scotocind printre picturi vechi. Avea o slăbiciune pentru pictură în general și legase câteva prietenii cu deținători de galerii din Sud. Tablourile atârnau pe aproape toți pereții din casă. Într-o doară, Beth căutase odată pe Google numele a doi artiști și aflase că alte lucrări ale acestora se află în Muzeul Metropolitan de Artă din New York și în Biblioteca Huntington din San Marino, California. Când împărtășise ce aflase, Nana îi făcuse cu ochiul și spusese: „Este ca și cum ai sorbi șampanie, nu-i așa?" Felul jucăuș al Nanei de a vorbi deseori deghiza simțurile ei ascuțite.

Când ajunse la veranda din fața casei și deschise ușa de la intrare, Beth fu lovită de un val de aer atât de răcoros, încât rămase în prag, savurând senzația.

– Închide ușa, strigă Nana peste umăr. Iese aerul.

Se întoarse cu scaunul, uitându-se la Beth de sus până jos.

– Pari încinsă.

– Sunt încinsă.

– Să înțeleg că biroul este ca un cuptor astăzi.

– Crezi?

– Cred că ar fi trebuit să deschizi ușa adăpostului, cum ți-am spus. Dar așa spun eu. Ei bine, intră și răcorește-te un pic.

Beth arătă către televizor.

– Ce fac Braves?

– Ca o legătură de morcovi.

– Asta e de bine sau de rău?

– Pot morcovii să joace baseball?

– Presupun că nu.

– Atunci ăsta e răspunsul tău.

Beth zâmbi în timp ce intra în bucătărie. Nana devenea mereu puțin nervoasă când cei de la Braves pierdeau.

Din frigider, scoase o tavă de gheață și sparse câteva cuburi. După ce le aruncă într-un pahar, îl umplu și bău satisfăcută. Realizând că îi era și foame, alese o banană din bolul cu fructe și se întoarse în living. Se sprijini de mânerul canapelei, simțind sudoarea cum se evaporă în curentul rece, uitându-se cu un ochi la Nana și cu un ochi la meci. Aproape că voia să o întrebe câte eseuri fuseseră marcate, dar știa că nu va aprecia gluma. Nu și dacă Braves juca asemenea unei legături de morcovi, oricum. Expiră aerul în timp ce privi către ceas, știind că trebuia să se întoarcă la birou.

– A fost plăcut să te vizitez, Nana.

– Și pentru mine, iubito. Încearcă să nu te încingi prea tare.

– O să fac tot ce pot.

Beth se întoarse spre birou, observând dezamăgită absența unei mașini din parcare, ceea ce însemna că proprietarii tot nu apăruseră. Era totuși un bărbat care urca pe alee, cu un ciobănesc german alături. Spirale de praf se ridicau în urma lui, iar câinele avea capul plecat, cu limba atârnându-i afară.

Se întrebă de ce ieșiseră într-o zi ca asta. Chiar și animalele preferau să stea înăuntru. Gândindu-se, își dădu seama că era prima dată când cineva aducea câinele pe jos la dresaj. Și nu numai asta, dar, oricine ar fi fost, nu sunase să facă o programare. Oamenii care își lasă animalele de companie sună mereu pentru o programare.

Gândindu-se că vor ajunge la adăpost cam în același timp, se opri pentru a-i face cu mâna și fu surprinsă când el se opri ca să se holbeze la ea. Câinele făcu același lucru, cu urechile ciulite și prima sa impresie fu că semăna foarte mult cu Oliver, ciobănescul german pe care Nana îl adusese acasă când ea avea 13 ani. Avea aceleași pete negre și bej, aceeași înclinație a capului, aceeași poziție intimidantă în prezența persoanelor străine. Nu că se temuse vreodată de Oliver. Era mai mult câinele lui

Drake pe vremea aceea, dar mereu dormea pe lângă patul ei, simțindu-se în largul lui alături de ea.

Copleșită de amintirile cu Drake și Oliver, nu-și dădu inițial seama că bărbatul nu se mișcase. Nici nu scoase vreun cuvânt. Ciudat. Poate se aștepta să o găsească pe Nana.

Pentru că fața lui era umbrită, nu avea cum să-și dea seama, dar nu avea importanță. Odată ce ajunse la ușă, dezlipi biletul și o deschise, gândindu-se că va intra în birou când va fi pregătit. Ocoli tejgheaua și zări scaunul din vinilin, realizând că uitase prosopul. Tipic.

Gândindu-se să pregătească documentele necesare pentru ca străinul să-și poată lăsa câinele, luă o coală din dulap și o atașă unui suport. Cotrobăi prin birou după un pix și le puse pe amândouă pe tejghea exact în timp ce străinul și câinele său intrau. El zâmbi și, când ochii lor se întâlniră, fu unul dintre puținele momente din viața ei când rămase fără cuvinte.

Nu avea atât de-a face cu faptul că se holba, ci cu felul în care o făcea. Pe cât de nebunesc suna, o privea ca și cum ar fi recunoscut-o. Dar ea nu îl mai văzuse; de asta era sigură. Și-ar fi amintit de el, chiar și doar pentru că îi amintea de Drake prin felul în care părea să domine încăperea.

Ca și Drake, avea probabil aproape un metru și nouăzeci de centimetri și era suplu, cu brațe atletice și umeri lați. Avea un aspect brut și dur, subliniat de tricoul și blugii spălăciți de soare.

Dar acolo se încheiau asemănările. În timp ce ochii lui Drake erau căprui și conturați cu auriu, ochii străinului erau albaștri; dacă Drake își păstra mereu părul scurt, părul străinului era mai lung, cu un aspect aproape sălbatic. Ea observă că, deși mersese pe jos până acolo, părea să fi transpirat mai puțin decât ea.

Se simți dintr-odată nesigură și se întoarse cu spatele chiar când străinul făcu un pas către tejghea. Cu coada ochiului, îl văzu ridicând o mână către câine. O văzuse pe Nana făcând asta

de o mie de ori, iar câinele, atent la fiecare mișcare subtilă, rămase pe loc. Era deja bine dresat, ceea ce însemna că veniseră aici pentru cazare.

– Ai un câine frumos, spuse ea, împingându-i suportul de scris. Sunetul vocii ei sparse tăcerea ciudată. Am avut și eu un ciobănesc german odată. Cum îl cheamă?

– El este Zeus. Și mulțumesc.

– Bună, Zeus!

Capul câinelui se lăsă într-o parte.

– O să am nevoie doar să semnezi aici, spuse ea. Și, dacă ai o copie după fișa lui veterinară, ar fi minunat. Sau informațiile de contact.

– Poftim?

– Fișa medicală. Ai venit să îl lași pe Zeus, nu-i așa?

– Nu, spuse el, arătând peste umăr. De fapt, am văzut anunțul din geam. Imi caut de lucru și mă întrebam dacă mai aveți ceva disponibil.

– Oh!

Nu se aștepta la asta și trebuia să se reorienteze.

El ridică din umeri.

– Știu că trebuia probabil să fi sunat înainte, dar eram prin preajmă oricum. M-am gândit să vin direct aici să văd dacă aveți ceva disponibil. Dacă vreți să mă întorc mâine, nu-i nici o problemă.

– Nu, nu este vorba de asta. Sunt doar surprinsă. Oamenii nu prea vin duminica să aplice pentru o slujbă. De fapt, nu veneau nici în alte zile, dar sări peste amănuntul ăsta. Am o cerere undeva pe-aici, spuse ea, căutând în dulapul din spatele ei. Așteaptă doar o secundă să o găsesc. Trase afară sertarul de jos și începu să scotocească printre dosare. Cum te numești?

– Logan Thibault.

– E un nume franțuzesc?

– Din partea tatălui meu.

– Nu te-am mai văzut pe-aici.

– Abia am ajuns în oraș.

– Te-am prins.

Trase afară cererea.

– Bine, aici este.

I-o puse în față, pe tejghea, alături de un pix. În timp ce el își scria numele, ea observă o oarecare duritate a pielii sale, ceea ce o făcu să creadă că petrecuse mult timp în soare. La al doilea rând al formularului, se opri și ridică privirea, ochii lor întâlnindu-se pentru a doua oară. Simțind cum gâtul i se înroșește ușor, ea încercă să ascundă asta ajustând cămașa.

– Nu știu exact ce să scriu la adresă. După cum am spus, abia am ajuns în oraș și stau la Holiday Motor Court. Aș mai putea folosi adresa de corespondență a mamei mele din Colorado. Ce preferi?

– Colorado?

– Da, știu. Cam departe de aici.

– Ce te-a adus în Hampton?

„Tu, își zise el. Am venit să te găsesc pe tine."

– Pare un orășel drăguț și m-am gândit să-i dau o șansă.

– Nu ai rude aici?

– Nu.

– Oh, spuse ea.

Frumoasă sau nu, povestea lui nu era tocmai în regulă și diverse alarme i se declanșară în minte. Mai era ceva ce o neliniștea undeva în spatele gândurilor și trecură câteva secunde până realiză ce era. Când o făcu, se dădu un pas înapoi de lângă tejghea, creând puțin mai mult spațiu între ei.

– Dacă abia ai ajuns în oraș, de unde știai că adăpostul face angajări? Nu am dat anunț în ziar săptămâna asta.

– Am văzut anunțul.

– Când? mijii ea ochii la el. Te-am văzut urcând pe alee și nu aveai cum să îl vezi până când nu ai ajuns în fața biroului.

– L-am văzut mai devreme astăzi. Mergeam pe șosea și Zeus a auzit lătrături. A alergat încoace, iar când am venit să-l găsesc, am observat anunțul. Nu era nimeni prin preajmă, deci m-am gândit să mă întorc mai târziu să văd dacă mai e de actualitate.

Povestea era plauzibilă, dar ea simțea că minte sau lasă ceva pe dinafară. Și, dacă mai fusese pe aici, ce însemna asta? Că filase locul?

El păru să observe neliniștea ei și puse pixul jos. Din buzunar, scoase pașaportul și-l deschise. Când i-l întinse, ea privi fotografia, apoi se uită la el. Numele, văzu, era corect, deși asta nu oprea alarma. Nimeni nu trecea prin Hampton și se hotăra să rămână aici într-o doară. În Charlotte, da. În Raleigh, bineînțeles. În Greensboro, absolut. Dar în Hampton? Nici o șansă.

– Înțeleg, spuse ea, dintr-odată dorindu-și să încheie conversația. Scrie doar adresa de corespondență. Și experiența. După asta, nu mai am nevoie decât de un număr de telefon la care să te pot găsi și te voi contacta.

Privirea lui nu o părăsea pe a ei.

– Dar nu vei suna.

„Este deștept", se gândi ea. Și direct. Ceea ce însemna că va fi și ea.

– Nu.

El dădu din cap.

– Bine. Probabil că nici eu nu m-aș suna bazându-mă pe ce ai auzit până acum. Dar, înainte să ajungi la o concluzie, pot să mai spun ceva?

– Te rog.

Tonul vocii ei transmitea că orice urma să spună el nu conta.

– Da, stau temporar la un motel, dar chiar intenționez să îmi găsesc o casă aici. Voi găsi și o slujbă aici. Privirea lui nu se clinti. Acum, despre mine. Am absolvit Universitatea din Colorado în 2002 cu o diplomă în antropologie. După asta, m-am înrolat în Marină și am fost eliberat cu onoruri cu doi ani în urmă. Nu

am fost arestat sau acuzat de vreo crimă niciodată. Nu am luat niciodată droguri și nu am fost concediat pentru incompetență. Sunt dispus să fac un test antidrog și, dacă tu crezi că este necesar, poți face o verificare pentru a confirma spusele mele. Sau, dacă îți este mai ușor, îl poți suna pe fostul meu ofițer comandant și el te va lămuri. Și chiar dacă legea nu cere să răspund la o astfel de întrebare, nu iau nici un fel de medicament. Cu alte cuvinte, nu sunt schizofrenic sau bipolar, sau maniac. Sunt doar un om care are nevoie de o slujbă. Și chiar am văzut anunțul mai devreme.

Nu știa ce se așteptase să audă, dar o luase cu siguranță pe nepregătite.

– Înțeleg, spuse ea din nou, concentrându-se pe faptul că fusese în armată.

– Este în continuare o pierdere de timp să completez cererea?

– Nu m-am hotărât încă.

Simțea intuitiv că spunea adevărul de data asta, dar era la fel de sigură că povestea era mai lungă decât lăsa el să se vadă. Își mușcă interiorul obrazului. Avea nevoie să angajeze pe cineva. Ce era mai important: să știe că el se ascundea sau să găsească un nou angajat?

Stătea în fața ei drept și calm, iar poziția lui exprima siguranță de sine. „Postură militară", observă ea încruntându-se.

– De ce vrei să lucrezi aici? Cuvintele sunau suspect chiar și pentru ea. Cu o diplomă, probabil poți obține o slujbă mai bună în oraș.

El arătă către Zeus.

– Îmi plac câinii.

– Se plătește puțin.

– Nu am nevoie de mult.

– Zilele pot fi lungi.

– M-am gândit că ar fi.

– Ai mai lucrat la un adăpost până acum?

– Nu.

– Înțeleg.

El zâmbi.

– Spui asta des.

– Da, așa fac, zise ea.

Își spuse în gând: „Nu mai spune asta!“

– Și ești sigur că nu cunoști pe nimeni în oraș?

– Da.

– Ai ajuns în Hampton și ai decis pur și simplu să rămâi aici?

– Da.

– Unde îți este mașina?

– Nu am una.

– Cum ai ajuns aici?

– Am mers pe jos.

Ea clipi, fără să înțeleagă.

– Vrei să spui că ai venit pe jos din Colorado?

– Da.

– Nu crezi că e ciudat?

– Presupun că depinde de motivație.

– Care este motivația?

– Îmi place să merg pe jos.

– Înțeleg.

Nu-i trecea nimic altceva prin cap. Se întinse după pix, trăgând de timp.

– Să înțeleg că nu ești căsătorit, spuse ea.

– Nu.

– Copii?

– Nici unul. Doar eu și Zeus. Dar mama încă trăiește în Colorado.

Ea își dădu la o parte o șuviță transpirată de pe frunte, fiind totodată amețită și amuzată.

– Tot nu înțeleg. Traversezi pe jos țara, ajungi în Hampton, zici că îți place locul și vrei să lucrezi aici?

– Da.

– Nu vrei să adaugi nimic?

– Nu.

Deschise gura pentru a spune ceva, apoi se răzgândi.

– Scuză-mă un minut. Trebuie să vorbesc cu cineva.

Beth făcea față multor situații, dar asta o depășea. Pe cât de mult încerca, nu reușea să înțeleagă tot ce îi spunea el. La un anumit nivel, avea sens, dar per total părea... greșit. Dacă tipul spunea adevărul, era ciudat; dacă mințea, își alesese minciuni neobișnuite. Oricum ar fi fost, era dubios. Motiv pentru care, bineînțeles, simțea nevoia să vorbească negreșit cu Nana. Dacă exista cineva capabil să îi dea de capăt, acea persoană era Nana.

Din păcate, apropiindu-se de casă, își dădu seama că meciul nu se terminase. Îi putea auzi pe comentatorii care dezbăteau dacă era bine ca Mets să scoată un aruncător de rezervă. Când deschise ușa, văzu cu surprindere că scaunul Nanei era gol.

– Nana?

Nana scoase capul din bucătărie.

– Aici sunt. Tocmai mă pregăteam să îmi torn un pahar de limonadă. Vrei? Pot să o fac cu o mână.

– De fapt, am nevoie să vorbesc cu tine. Ai un minut? Știu că meciul nu s-a terminat...

Ea alungă gândul la o parte cu o mișcare a mâinii.

– Oh, am terminat cu el. Poți să-l închizi. Braves nu are cum să câștige și ultimul lucru pe care vreau să-l aud sunt scuzele băieților. Urăsc scuzele. Nu au nici un motiv pentru care să piardă și ei știu asta. Ce se întâmplă?

Beth intră în bucătărie și se sprijini de dulap în timp ce Nana turna limonadă din carafă.

– Ți-e foame? întrebă Nana. Pot să-ți fac un sendviș rapid.

– Tocmai am mâncat o banană.

– Nu ajunge. Ești subțire ca o crosă de golf.

„Să te audă Dumnezeu", se gândi Beth.

– Poate mai târziu. Cineva a venit să aplice pentru slujbă. E aici acum.

– Vrei să spui cel drăguț, cu ciobănescul german? M-am gândit că de asta a venit. Cum e? Spune-mi că visa de mic să cureţe cuști.

– L-ai văzut?

– Bineînțeles.

– De unde știai că a venit pentru slujbă?

– Din ce alt motiv ai vrea să vorbești cu mine?

Beth dădu din cap. Nana era mereu cu un pas înaintea ei.

– Oricum, cred că ar trebui să vorbești cu el. Nu prea știu ce să spun despre el.

– Părul lui are ceva de-a face cu asta?

– Poftim?

– Părul lui. Îl cam face să semene cu Tarzan, nu crezi?

– Chiar nu am observat.

– Sigur că ai observat, draga mea. Nu mă poți minți pe mine. Care este problema?

Rapid, Beth îi făcu un rezumat al interviului. Când termină, Nana spuse încet:

– A venit pe jos din Colorado?

– Așa spune.

– Și tu îl crezi?

– Partea asta? Ezită. Da, cred că spune adevărul despre asta.

– E o plimbare cam lungă.

– Știu!

– Câți kilometri sunt?

– Nu știu. Mulți.

– E cam ciudat, nu crezi?

– Da, spuse ea. Și mai e ceva.

– Ce?

– A fost în Marină.

Nana oftă.

– De ce nu aștepți aici? Merg eu să vorbesc cu el.

În următoarele zece minute, Beth îi privi din spatele draperiilor de la fereastra bucătărici. Nana nu rămase în birou pentru interviu, ci îl conduse pe băncuța de lemn din umbra magnoliei. Zeus moțăia la picioarele lor, cu urechea tresărindu-i din când în când, alungând ocazional câte o muscă. Beth nu își putea da seama ce spune nici unul din ei, dar o vedea când și când pe Nana încruntându-se, ceea ce părea să sugereze că interviul nu mergea bine. În final, Logan Thibault și Zeus urcară din nou aleea către drumul principal, în timp ce Nana îi privea, îngrijorată.

Beth crezu că Nana se va întoarce către casă, însă ea o luă spre adăpost. În acel moment, Beth observă o furgonetă Volvo care urca pe alee.

Cockerul spaniel. Uitase complet de câine, dar părea evident că Nana se va ocupa. Beth folosi timpul pentru a se răcori cu o cârpă umedă și pentru a mai bea un pahar de apă cu gheață.

Din bucătărie, auzi ușa de la intrare deschizându-se cu un scârțâit. Nana intră în casă.

– Cum a mers?

– A mers bine.

– Ce crezi?

– A fost... interesant. Este inteligent și politicos, dar ai dreptate. Clar ascunde ceva.

– Și asta ce înseamnă? Să mai pun un anunț în ziar?

– Să vedem cum se descurcă mai întâi.

Beth nu era sigură dacă o auzise bine pe Nana.

– Vrei să spui că îl angajăm?

– Nu, vreau să spun că l-am angajat. Începe miercuri la opt.

– De ce ai făcut asta?

– Am încredere în el.

Zâmbi, ca și cum ar fi știut exact la ce se gândea Beth.

– Chiar dacă a fost în Marină.

CAPITOLUL 8
THIBAULT

Thibault nu ar fi vrut să se reîntoarcă în Irak, dar, în februarie 2005, unitatea lui a fost chemată din nou. De data aceasta, regimentul fu trimis în Ramadi, capitala provinciei Al Anbar și punctul sud-vestic al ceea ce fusese denumit „triunghiul morții". Thibault rămăsese acolo timp de șapte luni.

Mașini-capcană și dispozitive explozive improvizate erau la ordinea zilei. Arme simple, dar înspăimântătoare: de obicei, o carcasă de mortar cu un fitil, declanșată de un telefon celular. Totuși, prima dată când Thibault condusese un Humvee care lovise un dispozitiv, știuse că se putea mult mai rău.

– Mă bucur că am auzit bomba, spusese Victor după ce se întâmplase. Pe atunci, Victor și Thibault ajunseseră să patruleze mai mereu împreună. Înseamnă că încă trăiesc.

– Amândoi, răspunsese Thibault. Dar aș prefera să nu mai lovesc una.

– Și eu la fel.

Dar bombele nu erau ușor de evitat. Patrulând, a doua zi, mai declanșară una. Peste o săptămână, mașina lor fu lovită de o mașină-capcană, dar Thibault și Victor erau obișnuiți cu asta. Vehiculele lor erau atacate la fiecare patrulă. Majoritatea soldaților din pluton puteau spune cu sinceritate că supraviețuiseră uneia sau mai multor bombe înainte de a se întoarce la

Pendleton. Câțiva supraviețuiseră la patru sau cinci explozii. Sergentul lor era în viață după șase. Și toată lumea știa povestea lui Tony Stevens, un pușcaș marin din regimentul 24 MED – Unitatea Expediționară Marină – care supraviețuise la nouă bombe. Un ziar important publicase un articol despre el, intitulat „Cel mai norocos pușcaș marin". Deținea un record pe care nimeni nu voia să îl depășească.

Thibault îl depășise. Până să plece din Ramadi, supraviețuise la unsprezece. Dar explozia pe care o ratase era cea care continua să îl bântuie.

Ar fi fost explozia cu numărul opt. Victor era cu el. Aceeași poveste veche, dar cu un final tragic. Erau într-un convoi alcătuit din patru vehicule, patrulând pe unul dintre marile bulevarde ale orașului. O grenadă lovi vehiculul din față, făcând din fericire puține pagube, dar îndeajuns cât să oprească temporar convoiul. Mașini ruginite și avariate erau așezate de fiecare parte a drumului. Au izbucnit focuri de armă. Thibault sări din al doilea Humvee din convoi pentru a vedea mai bine scena de luptă. Victor îl urma. Ajunseră sub acoperire și își pregătiră armele. Peste douăzeci de secunde, o mașină-capcană explodă, aruncându-i departe și distrugând vehiculul în care se aflau cu doar câteva momente înainte. Trei pușcași marini muriseră; Victor era inconștient. Thibault îl duse înapoi la convoi și, după ce strânseră morții, convoiul se întoarse în zona sigură.

În acea perioadă, Thibault începu să audă zvonuri. Observă că ceilalți pușcași marini din plutonul său se purtau diferit față de el, ca și cum ar fi crezut că era cumva imun la regulile războiului. Ceilalți pot muri, dar el nu. Mai rău, colegii lui începură să suspecteze că, în timp ce Thibault era neobișnuit de norocos, cei care patrulau cu el erau deosebit de ghinioniști. Nu era mereu evident, dar nu putea nega schimbarea de atitudine a membrilor plutonului în ceea ce-l privește. Mai rămase în Ramadi două luni după ce muriseră cei trei soldați. Ultimele

bombe cărora le supraviețui nu făcură altceva decât să intensifice bârfele. Unii dintre pușcașii marini începură să îl evite. Doar Victor părea să se poarte la fel cu el. Spre finalul raidului din Ramadi, în timp ce păzeau o benzinărie, observă că mâinile lui Victor tremurau în timp ce acesta își aprindea o țigară. Deasupra lor, cerul nopții strălucea plin de stele.

– Ești bine? întrebă el.

Sunt gata să merg acasă, spuse Victor. Mi-am făcut treaba.

– Nu te mai înscrii la anul?

Trase adânc din țigară.

– Mama mă vrea acasă, iar fratele meu mi-a oferit o slujbă. La o firmă de construcții de acoperișuri. Crezi că pot să construiesc acoperișuri?

– Da, cred că poți. Vei fi un meșter desăvârșit.

– Iubita mea, Maria, mă așteaptă. O știu de când aveam 14 ani.

– Știu. Mi-ai povestit despre ea.

– O să mă căsătoresc cu ea.

– Mi-ai spus și asta.

– Vreau să vii la nuntă.

În fumul țigării lui Victor, văzu fantoma unui zâmbet.

– Nu aș rata acest eveniment.

Victor trase și el un fum lung și rămaseră în tăcere, gândindu-se la un viitor care părea extrem de îndepărtat.

– Dar tu? spuse Victor, scoțând cuvintele odată cu fumul. Te vei înrola din nou?

Thibault dădu din cap.

– Nu. Am terminat.

– Ce vei face când vei ieși?

– Nu știu. Nu o să fac nimic o vreme, poate că voi merge la pescuit în Minnesota. Într-un loc răcoros și verde, unde să pot sta într-o barcă să mă relaxez.

Victor oftă.

– Sună bine.

– Vrei să vii și tu?

– Da.

– Atunci o să te sun când voi pregăti călătoria, promise Thibault.

Putea percepe zâmbetul în glasul lui Victor.

– Voi fi acolo, spuse Victor, dregându-și vocea. Vrei să știi ceva?

– Doar dacă tu vrei să-mi spui.

– Îți amintești schimbul de focuri? Cel în care au murit Jackson și ceilalți, când a explodat vehiculul?

Thibault ridică o pietricică și o aruncă în întuneric.

– Da.

– Mi-ai salvat viața.

– Nu. Doar te-am tras înapoi.

– Thibault, te-am *urmat*. Când ai sărit din mașină. Voiam să rămân acolo, dar, când am văzut că te ridici, știam că nu am de ales.

– Despre ce vor...

– Despre fotografie, îl întrerupse Victor. Știu că o ții cu tine. Ți-am urmat norocul și m-a salvat.

La început, Thibault nu înțelese, dar când realiză într-un final ce spunea Victor, dădu din cap, neîncrezător.

– E doar o fotografie, Victor.

– Este noroc, insistă acesta, venind cu fața mai aproape de a lui Thibault. Iar tu ești cel norocos. Și când termini aici, cred că ar trebui să o găsești pe femeia din fotografia asta. Povestea ta cu ea nu s-a încheiat.

– Nu...

– M-a salvat.

– Nu i-a salvat pe ceilalți. Atâția alții.

Toată lumea știa că regimentul lor avusese mai multe victime decât orice alt regiment din Marină.

– Pentru că te protejează pe tine. Și, când am sărit din mașină, am crezut că mă va salva și pe mine, în același fel în care crezi și tu că te va salva de fiecare dată.

– Nu, nu cred, începu Thibault.

– Atunci de ce o mai ții cu tine, prietene?

Era vineri, a treia zi de muncă la adăpost, și, deși Thibault șterse majoritatea urmelor vieții sale anterioare, era mereu conștient de fotografia din buzunarul său. Exact la fel cum își amintea mereu de ce îi spusese Victor în ziua aceea.

Plimba un mastif pe o potecă umbroasă, nevăzută de la birou, dar care se afla tot pe proprietate. Câinele era enorm, cel puțin de dimensiunile unui mare danez, și avea tendința să îl lingă pe Thibault pe mână din zece în zece secunde. Prietenos.

Stăpânea deja rutinele simple ale slujbei sale: hrănirea și plimbarea câinilor, curățarea cuștilor, programările. Nu era greu. Era aproape sigur că Nana îl avea în vedere pentru un eventual ajutor cu dresajul. Cu o zi înainte, îl rugase să o privească în timp ce lucrează cu unul dintre câini, și asta îi amintise de vremea când îl dresa pe Zeus: comenzi clare, scurte și simple, indicii vizuale, ghidare fermă din lesă și multe laude. Când terminase, îi spusese să o însoțească în timp ce ducea câinele înapoi la cușcă.

– Crezi că ai putea să te descurci cu ceva de genul ăsta? întrebă ea.

– Da.

Nana privi peste umăr la Zeus care mergea în urma lor.

– La fel l-ai dresat pe Zeus?

– În mare măsură, da.

Când Nana îl intervievase, Thibault avusese două rugăminți. În primul rând, ceruse să i se permită să-l ia și pe Zeus la muncă. Explicase că, după ce își petrecuseră aproape tot timpul împreună, Zeus nu ar reacționa bine la o separare îndelungată. Din fericire, Nana înțelesese.

– Am lucrat cu ciobănești mult timp, așa că știu despre ce vorbești, spuse ea. Atâta vreme cât nu deranjează, eu nu am nimic împotrivă.

Zeus nu deranja pe nimeni. Thibault învăță repede să nu îl ia pe Zeus cu el când curăța cuștile sau când punea mâncarea, din moment ce prezența lui îi agita pe ceilalți câini. Dar, în afară de asta, se potrivea de minune. Zeus era mereu cu el în timp ce plimba câinii sau curăța zona de curte destinată dresajului și zăcea pe verandă, lângă ușă, când el se ocupa de acte. Când intrau clienții, Zeus era mereu în alertă, așa cum fusese dresat. Asta îi făcea pe oameni să înlemnească, dar un simplu „e în regulă" era suficient să îl țină sub control.

A doua cerere fusese să înceapă de miercuri, astfel încât să aibă destul timp să se instaleze. Ea acceptase și asta. Duminică, mergând spre casă după ce părăsise adăpostul, luă un ziar și se uită peste anunțuri, căutând o locuință de închiriat. Nu îi fu greu să scurteze lista; erau doar patru case și putu imediat să elimine două mai mari, din moment ce nu avea nevoie de mult spațiu.

În mod ironic, cele două care rămâneau erau în părți opuse ale orașului. Prima se afla într-un cartier mai vechi, din centru, de unde se vedea South River. Condiție bună. Cartier drăguț. Dar nu era pentru el. Casele erau prea înghesuite unele în altele. A doua casă totuși se potrivea. Se afla la capătul unui drum de țară, la vreo trei kilometri de adăpostul pentru câini, pe un lot care mărginea pădurea. Spre avantajul lui, o putea lua prin pădure pentru a ajunge la adăpost. Nu îi scurta naveta cu mult, dar îi permitea lui Zeus să se plimbe. Casa avea un etaj și era construită în stil rustic sudist. Avea cel puțin o sută de ani, dar era păstrată într-o stare relativ bună. După ce șterse murdăria de pe un geam, privi înăuntru. Avea nevoie de ceva îmbunătățiri, dar nu de genul care l-ar fi împiedicat să se mute acolo. Bucătăria era în mod sigur de modă veche și se găsea chiar și o sobă pe lemne în colț, una care asigura probabil singura sursă de

căldură a casei. Podeaua din scânduri late de lemn de pin era crăpată și pătată, iar dulapurile probabil datau de când fusese construită casa, dar aceste lucruri păreau doar să îi dea un plus de personalitate. Mai mult, părea să fie mobilată cu elementele de bază: canapea și fotolii, lămpi, chiar și un pat.

Thibault sună la numărul din anunț și, peste două ore, îl auzi pe proprietar intrând cu mașina în curte. Discutară şi află că tipul fusese timp de douăzeci de ani în armată, ultimii şapte la Fort Bragg. Locul aparținuse tatălui său, îi explicase el, care murise cu două luni în urmă. Asta era bine, știa Thibault; casele crau ca mașinile în sensul că, dacă nu sunt folosite în mod regulat, încep să se deterioreze într-un ritm accelerat. Însemna că asta era probabil încă în regulă. Avansul și chiria i se părură cam mari, dar avea nevoie de o locuință, rapid. Plăti chiria pe două luni și avansul. Expresia de pe fața tipului îi spuse că nu se aștepta să primească atâția bani gheață.

Thibault dormi acasă luni seara, întinzându-și sacul de dormit peste saltea; marți, merse în oraș pentru a comanda o nouă saltea de la un magazin de unde i se promise că o vor livra chiar în seara respectivă, după care făcu și aprovizionarea. La întoarcere, rucsacul său era plin cu așternuturi, prosoape și produse de curățat. Fu nevoie de încă două drumuri în oraș pentru a umple frigiderul și pentru a cumpăra farfurii, pahare și tacâmuri, alături de o pungă de douăzeci de kilograme cu mâncare pentru Zeus. Până la finalul zilei, își dori, pentru prima dată de când părăsise Colorado, să fi avut o mașină. Dar se instalase și era de-ajuns. Era pregătit să meargă la serviciu.

De când începuse munca la adăpost, miercuri, își petrecuse majoritatea timpului cu Nana, învățând cum funcționează toate. Nu prea o văzuse pe Beth sau Elizabeth, cum îi plăcea să se gândească la ea; diminețile, ea pornea cu mașina, îmbrăcată pentru muncă, și nu se întorcea până după-amiaza târziu. Nana pomenise ceva despre niște ședințe ale profesorilor, ceea ce avea sens,

din moment ce şcoala trebuia să înceapă săptămâna următoare. Cu excepţia saluturilor ocazionale, singura dată când chiar schimbaseră câteva vorbe fusese atunci când ea îl trăsese deoparte în prima zi şi îi spusese să aibă grijă de Nana. El ştia la ce se referea. Era evident că Nana suferise un atac cerebral. Sesiunile lor matinale de dresură o lăsau mai slăbită decât era normal şi, în drumul înapoi către casă, şchiopătatul părea mai pronunţat. Îl făcea să se simtă agitat.

O plăcea pe Nana. Avea un fel unic de a se exprima. Îl amuza şi se întreba în acelaşi timp cât era prefăcătorie. Excentrică sau nu, era inteligentă – nu exista dubiu în privinţa asta.

Simţea deseori că îl evalua, chiar şi în timpul conversaţiilor normale. Avea păreri despre orice şi nu îi era frică să le expună. Şi nici nu ezita să-i povestească despre propria persoană. Pe parcursul ultimelor zile, aflase destul de multe. Îi povestise despre soţul ei şi despre adăpost, despre dresajul pe care îl făcuse în trecut, despre câteva dintre locurile pe care le vizitase. Îl întrebase, de asemenea, despre el, iar el răspunsese conştiincios întrebărilor despre familia şi educaţia lui. Ciudat totuşi era că nu întrebase niciodată despre stagiul militar sau despre faptul că luptase în Irak, ceea ce i se părea neobişnuit. Dar nu spuse nici el nimic, pentru că nu voia cu adevărat să vorbească despre asta.

Felul în care Nana evita grijulic subiectul – şi gaura de patru ani din viaţa lui – sugera că ea îi înţelegea reticenţa. Şi poate că timpul petrecut în Irak avea legătură cu motivul pentru care era aici.

Deşteaptă cucoană!

Oficial, trebuia să lucreze de la opt la cinci. Neoficial, apărea la şapte şi de obicei muncea până la şapte. Nu îi plăcea să plece ştiind că mai avea ceva de făcut. În mod convenabil, îi oferea, de asemenea, ocazia lui Elizabeth să îl vadă când ajungea acasă de la serviciu. Proximitatea creează familiaritate, iar familiaritatea

creează confort. Și, de câte ori o vedea, își amintea că venise aici pentru ea.

Dincolo de asta, motivele lui pentru a fi aici erau oarecum vagi, chiar și pentru el. Da, venise, dar de ce? Ce voia de la ea? Îi va spune vreodată adevărul? Unde duceau toate astea? Pe drumul său din Colorado până aici, de fiecare dată când se confrunta cu întrebările astea, presupunea pur și simplu că va ști răspunsurile când și dacă o va găsi pe femeia din fotografie. Dar acum, că o găsise, nu era nicidecum mai aproape de adevăr față de momentul în care pornise la drum.

Între timp, aflase câte ceva despre ea. Că avea un fiu, de exemplu. Asta fusese oarecum o surpriză – nu luase niciodată în considerare această posibilitate. Îl chema Ben. Părea un puști simpatic, la prima vedere. Nana spusese că joacă șah și citește mult, dar cam atât. Thibault observă că, de când începuse lucrul, Ben îl privea din spatele perdelelor sau trăgea cu ochiul în direcția lui când petrecea timp cu Nana. Dar păstra distanța. Se întreba dacă era alegerea lui sau a mamei sale.

Probabil, a mamei sale.

Știa că nu îi făcuse o primă împresie bună. Felul în care înghețase când o văzuse pentru prima dată nu ajutase cu nimic. Știa că era frumoasă, dar fotografia ștearsă nu prindea căldura zâmbetului sau felul serios în care îl studia, ca și cum căuta defecte ascunse.

Pierdut în gânduri, ajunse la zona principală de dresaj, din spatele biroului. Mastiful gâfâia din greu, iar Thibault îl conduse către cușcă. Îi spuse lui Zeus să stea și să aștepte, după care duse mastiful înapoi în cușca sa. Umplu bolul cu apă, precum și alte câteva care păreau mai goale și luă câteva îmbucături din sendvișul pe care și-l pregătise acasă. Apoi se îndreptă către pârâu.

Îi plăcea să mănânce acolo. Apa întunecată și stejarul umbros, cu crengile lăsate, acoperite cu mușchi dădeau o senzație preistorică locului de care se bucurau atât el, cât și Zeus. În

depărtare, printre pomi, observă o căsuță în copac și un pod suspendat din bârne de lemn, care părea să fi fost construit din scânduri, ceva încropit de cineva care nu era foarte sigur de ceea ce făcea. Ca de obicei, Zeus stătea cu picioarele în pârâu, răcorindu-se înainte de a băga capul sub apă și de a lătra. Câine nebun.

– Ce face? întrebă o voce.

Thibault se întoarse și îl văzu pe Ben stând la marginea luminișului.

– Habar nu am, dădu el din umeri. Latră la pești, presupun.

Puștiul își împinse ochelarii în sus pe nas.

– Face asta des?

– De fiecare dată când ajunge aici.

– E ciudat, remarcă băiatul.

– Știu.

Zeus observă prezența lui Ben, asigurându-se că nu exista nici o amenințare, după care își băgă capul în apă și lătră din nou. Ben rămase la marginea luminișului.

Neștiind ce să mai spună, Thibault mai luă o gură din sendviș.

– Te-am văzut aici ieri, spuse Ben.

– Da?

– Te-am urmărit.

– Cred că așa ai făcut.

– Căsuța mea din copac e acolo, spuse el, arătând cu degetul. Este ascunzătoarea mea secretă.

– E bine să ai așa ceva, spuse Thibault, dând la o parte creanga de lângă el. Vrei să stai jos?

– Nu mă pot apropia prea mult.

– Nu?

– Mama spune că ești un străin.

– E bine să o asculți pe mama ta.

Ben părea satisfăcut de răspunsul lui Thibault, dar nesigur în legătură cu ce să facă în continuare. Își mută privirea de la el

la Zeus, chibzuind bine înainte de a se hotărî să se așeze pe un buștean din apropiere, păstrând distanța dintre ei.

– Vei lucra aici? întrebă el.

– Lucrez deja aici.

– Nu. Adică, o să îți dai demisia?

– Nu intenționez, spuse el, ridicând o sprânceană. De ce?

– Pentru că ultimii doi tipi au renunțat. Nu le-a plăcut să curețe rahatul.

– Nu oricui îi place.

– Pe tine nu te deranjează?

– Nu chiar.

– Mie nu-mi place cum miroase.

Ben se strâmbă.

– Nimănui nu-i place. Eu încerc doar să-l ignor.

Ben își împinse din nou ochelarii în sus pe nas.

– De unde ai luat numele Zeus?

Thibault nu își putu ascunde un zâmbet. Uitase cât de curios poate fi un copil.

– Așa îl chema când l-am luat.

– De ce nu l-ai schimbat într-un nume pe care ți l-ai dorit?

– Nu știu. Nu m-am gândit la asta.

– Am avut și noi un ciobănesc german. Îl chema Oliver.

– Da?

– A murit.

– Îmi pare rău.

E în regulă, îl asigură Ben. Era bătrân.

Thibault își termină sendvișul, băgă ambalajul de plastic înapoi în pungă și deschise cutia de alune pe care o luase cu el. Văzu că Ben se uită la el și i-o întinse.

– Vrei migdale?

Ben scutură din cap.

– Nu trebuie să accept mâncare de la străini.

– Bine. Câți ani ai?

– 10. Tu câți ani ai?

– 28.

– Pari mai bătrân.

– Și tu la fel.

Ben zâmbi la auzul acestor cuvinte.

– Pe mine mă cheamă Ben.

– Încântat de cunoștință, Ben! Eu sunt Logan Thibault.

– Chiar ai venit pe jos din Colorado?

Thibault mîji ochii către el.

– Cine ți-a spus asta?

– Am auzit-o pe mama vorbind cu Nana. Spuneau că orice om normal ar fi venit cu mașina.

– Au dreptate.

– Nu ți-au obosit picioarele?

– La început, da. Dar după o vreme m-am obișnuit cu tot mersul acela. Și Zeus la fel. De fapt, cred că lui i-a plăcut plimbarea. Era mereu ceva nou de văzut și a avut ocazia să alerge un milion de veverițe.

Ben își legăna picioarele înainte și-napoi, cu o expresie serioasă pe față.

– Zeus știe să facă aport?

– Ca un campion. Dar doar de câteva ori. După asta, se plictisește. De ce? Vrei să îi arunci un băț?

– Pot?

Thibault duse mâinile la gură și îl chemă pe Zeus; câinele veni alergând din pârâu, se opri la câțiva metri distanță și își scutură apa din blană. Își concentră apoi atenția la Thibault.

– Adu un băț!

Zeus puse instantaneu nasul pe pământ, adulmecând printre nenumăratele crengi căzute. Într-un final, alese un băț mic și i-l aduse lui Thibault.

Thibault scutură din cap.

– Mai mare, spuse el, iar Zeus se uită la el cu ceea ce părea a fi dezamăgire înainte de a se întoarce. Lăsă jos bățul și continuă să caute. Devine agitat când se joacă, iar dacă bățul e prea mic, îl va rupe în două, explică Thibault. Așa face de fiecare dată.

Ben dădu din cap, solemn.

Zeus se întoarse cu un băț mai mare și i-l duse lui Thibault. Acesta rupse câteva crenguțe rămase, făcându-l puțin mai fin, după care i-l dădu înapoi lui Zeus.

– Du-i-l lui Ben.

Zeus nu înțelese comanda și ridică privirea, ciulind urechile. Thibault arătă către Ben.

– Ben, spuse el. Băț.

Zeus alergă spre Ben cu bățul în gură, după care îl aruncă la picioarele puștiului. Îl mirosi pe Ben, veni un pas mai aproape și-l lăsă pe Ben să-l mângâie.

– Știe cum mă cheamă?

– Acum știe.

– Pentru totdeauna?

– Probabil. Acum că te-a mirosit.

– Cum poate să învețe atât de repede?

– Așa învață el. E obișnuit să învețe rapid diverse chestii.

Zeus se strecură mai aproape și îl linse pe Ben pe față, după care se retrase, figura lui mutându-se de la Ben la băț și înapoi.

Thibault arătă către băț.

– Vrea să îl arunci. Așa te roagă el.

Ben luă bățul și păru să se gândească la următoarea mișcare.

– Pot să îl arunc în apă?

– I-ar plăcea la nebunie.

Ben aruncă bățul în pârâul care curgea lin. Zeus plonjă în apă și începu să dea din picioare. Recuperă bățul, se opri la câțiva metri de Ben pentru a se scutura, apoi se apropie și lăsă din nou bățul jos.

– L-am dresat să se scuture înainte să se apropie prea mult. Nu-mi place să mă ud, spuse Thibault.

– E tare!

Thibault zâmbi când Ben aruncă din nou bățul.

– Ce altceva poate să facă? întrebă Ben peste umăr.

– Multe lucruri. De exemplu... știe foarte bine să se joace de-a v-ați ascunselea. Dacă te ascunzi, te găsește.

– Putem să facem asta odată?

– Oricând vrei.

– Super! Este și câine de atac?

– Da. Dar în general, e prietenos.

Thibault privi cum Ben continuă să arunce bățul. La ultima aruncare, când Zeus îl recuperă, acesta nu alergă către Ben. În schimb, merse într-o parte și se așeză. Ținând o labă pe băț, începu să mârâie.

– Asta înseamnă că a terminat, spuse Thibault. Ai braț bun, apropo. Joci baseball?

– Am jucat anul trecut. Dar nu știu dacă mai joc anul ăsta. Vreau să învăț să cânt la vioară.

– Am cântat și eu la vioară când eram copil, remarcă Thibault.

– Serios?

Pe fața lui Ben se putea citi surpriza.

– Și la pian. Opt ani.

Dintr-o parte, Zeus săltă capul de la bățul lui, devenind atent. Peste un moment, Thibault auzi pe cineva care urca pe cărare, în timp ce vocea lui Elizabeth plutea printre copaci.

– Ben?

– Aici, mamă! țipă Ben.

Thibault ridică palma către Zeus.

– Este în regulă.

– Aici erai, spuse ea, pășind la vedere. Ce faci aici?

Expresia ei prietenoasă îngheță de îndată ce îl văzu pe Thibault, iar el putu citi întrebarea simplă din privirea ei: „De ce este fiul meu în pădure cu un bărbat pe care abia îl cunosc?"

Thibault nu simți nevoia să se apere. Nu făcuse nimic greșit. În schimb, dădu din cap în semn de salut.

– Hei!

Bună! spuse ea, pe un ton prudent.

În acel moment, Ben deja alerga înspre ea.

– Ar trebui să vezi ce poate face câinele lui, mamă! E superinteligent. Chiar mai inteligent decât era Oliver.

– Minunat!

Puse brațul pe după el.

– Ești gata să intri? Am pus mâncarea pe masă.

– Mă și cunoaște...

– Cine?

– Câinele. Zeus. Îmi știe numele.

Ea își întoarse privirea către Thibault.

– E adevărat?

Thibault dădu din cap.

Da.

– Ei... bine.

– Ghici ce? A cântat la vioară.

- Zeus?

– Nu, mamă. Domnul Thibault a cântat. Când era copil. El a cântat la vioară.

– Serios?

Părea speriată de idee.

Thibault dădu din cap.

– Mama era melomană. Voia să stăpânesc Șostakovici, dar eu nu eram atât de talentat. Pot cânta un Mendelssohn decent, totuși.

Zâmbetul ei era forțat.

– Înțeleg.

În ciuda disconfortului ei aparent, Thibault râse.

– Ce? întrebă ea, amintindu-și evident și de întâlnirea lor precedentă.

– Nimic.

– Ce e în neregulă, mamă?

– Nimic, spuse ea. Doar că trebuia să îmi fi spus unde te duci.

– Vin aici mereu.

– Știu, zise ea, dar data viitoare anunță-mă, bine?

„Ca să fiu cu un ochi pe tine, dar nu mai spuse asta. Ca să știu că ești în siguranță." Din nou, Thibault înțelese mesajul, chiar dacă Ben nu.

– Probabil că ar trebui să mă întorc la birou, zise el, ridicându-se de pe creangă. El strânse resturile prânzului său. Vreau să verific apa mastifului. Îi era cald și sunt sigur că a terminat de băut din bol. Ne vedem mai târziu, Ben. Și noi la fel. Se întoarse. Zeus! Să mergem.

Zeus sări de la locul lui și i se alătură lui Thibault; peste un moment, se aflau la capătul potecii.

– La revedere, domnule Thibault! strigă Ben.

Thibault se întoarse, mergând cu spatele.

– Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, Ben. Și apropo, nu sunt domnul Thibault. Doar Thibault.

Cu asta, se întoarse din nou, simțind greutatea privirii lui Elizabeth asupra sa până când ieșiră din raza ei vizuală.

CAPITOLUL 9
CLAYTON

În seara aceea, Keith Clayton stătea pe pat, fumând o țigară, oarecum bucuros că Nikki era la duș. Îi plăcea cum arăta după ce ieșea din baie, cu părul ud și sălbatic. Imaginea aceea îl împiedica să se gândească la faptul că ar prefera ca ea să își strângă lucrurile și să se ducă acasă.

Era a patra oară în ultimele cinci seri când rămânea la el. Era casieriță la Quick Stop, de unde el își lua Doritos, și în ultima lună se tot întrebase dacă să o invite în oraș sau nu. Dinții ei nu erau prea grozavi, iar tenul părea ciupit de vărsat, însă avea un corp mortal, ceea ce era mai mult decât suficient, având în vedere că el avea nevoie de o mică reducere a nivelului de stres.

Faptul că o văzuse pe Beth duminica trecută, când ea îl aducea pe Ben, îi pusese capac. Îmbrăcată cu pantaloni scurți și un tricou, ieșise pe verandă și îi făcuse cu mâna lui Ben, aruncând un zâmbet ca al lui Farrah Fawcett. Chiar dacă îi era adresat direct lui Ben, era evident că devenea mai frumoasă cu fiecare an care trecea.

Dacă ar fi știut că se va întâmpla asta, poate că nu ar mai fi fost de acord cu divorțul. Așa, plecase de acolo gândindu-se cât de frumoasă era și ajunsese în pat cu Nikki peste câteva ore.

Chestia era că el nu voia să se împace cu Beth.

Nu exista nici o șansă să se întâmple asta. Era mult prea pisăloagă, în primul rând, și obișnuia să comenteze când el lua

o decizie care ei îi displăcea. Aflase aceste lucruri cu mult timp în urmă și îi erau amintite de fiecare dată când o vedea. Imediat după divorț, ultimul lucru pe care dorise să îl facă era să se gândească la ea și, pentru mult timp, nu se gândise. Își trăise viața, se distrase de minune cu multe alte fete și se cam gândise că nu se va uita niciodată înapoi. În afară de puști, bineînțeles. Totuși, cam în perioada când Ben avea 3 sau 4 ani, el auzise vorbe cum că ea începuse să iasă în oraș și asta îl deranja. Una era ca el să iasă, alta era situația dacă o făcea ea. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca alt tip să intervină și să se prefacă a fi tăticul lui Ben. Dincolo de asta, realizase că nu îi plăcea ideea unui alt bărbat în pat cu Beth. Pur și simplu nu i se părea normal. Știa cum sunt bărbații și știa ce vor, iar Beth era în mare parte naivă în privința acestor lucruri, doar și pentru faptul că el fusese primul. Cel mai probabil el, Keith Clayton, era *singurul* bărbat cu care ea fusese, iar asta era un lucru bun, din moment ce îi determina prioritățile. Se ocupa de creșterea fiului lor și, chiar dacă Ben era cam fătălău, Beth făcea treabă bună cu el. În afară de asta, era o persoană bună și nu merita ca vreun tip să îi frângă inima. Ea va avea mereu nevoie ca el să îi poarte de grijă. Dar seara trecută...

Se întreba dacă se îmbrăcase în acea ținută sumară anticipând venirea lui. Nu ar fi fost ceva? Cu câteva luni în urmă, îl invitase chiar să intre până își aduna Ben lucrurile. Bine, ploua cu găleata, iar Nana l-a bodogănit tot timpul, dar Beth fusese plăcută și acest lucru îl făcuse să se creadă că poate o subestimase. Avea nevoi; oricine avea nevoi. Și ce era rău dacă el ar ajuta-o să și le satisfacă din când în când? Nu era ca și cum nu o mai văzuse niciodată goală și aveau un copil împreună. Cum li se spunea în prezent? Prieteni cu beneficii? Își putea imagina cum ar fi fost să aibă o astfel de relație cu Beth. Atâta vreme cât nu vorbea prea mult și nu îi punea în cârcă prea multe așteptări. Stingând țigara, se întreba cum să îi propună așa ceva.

Spre deosebire de el, ea era singură de foarte, foarte mult timp. Diverși tipi îi făceau curte din când în când, dar el știa cum

să-i îndepărteze. Își amintea discuția pe care o avusese cu Adam cu câteva luni în urmă. Cel care purta sacou peste tricou, de parcă era vreun armăsar de la Hollywood. Armăsar sau nu, se făcuse alb ca varul când Clayton se apropiase de geamul mașinii lui. Îl trăsese pe dreapta în timp ce el se întorcea de la a treia întâlnire cu Beth. Clayton știa că băuseră o sticlă de vin la cină – îi urmărise de pe partea cealaltă a străzii –, iar când îi făcu un etilotest cu inhalatorul pe care îl reglase pentru astfel de ocazii, tipul se făcu alb ca varul la față.

– Ai băut unul în plus, nu-i așa? întrebase Clayton, răspunzând cu o expresie de îndoială exersată când tipul se jura pe toți sfinții că nu băuse decât un singur pahar.

Când îi pusese cătușele, crezuse că tipul ori avea să leșine, ori avea să-și ude pantalonii, ceea ce aproape îl făcuse să nu se mai poată abține să izbucnească în râs.

Dar nu râsese. În schimb, completase documentele, încet, înainte de a-i ține discursul – cel pe care îl ținea oricui părea Beth să îi acorde atenție. Că fuseseră căsătoriți și au un copil împreună și cât de important era să înțeleagă că el avea datoria de a-i ține în siguranță. Și că ultimul lucru de care avea Beth nevoie în viața asta era de cineva care să îi distragă atenția de la creșterea fiului lor sau de cineva care doar să se folosească de ea. Doar pentru că divorțaseră nu însemna că încetase să îi mai pese.

Tipul primi mesajul, bineînțeles. Toți îl înțelegeau. Nu doar din cauza familiei și legăturilor lui Clayton, ci și pentru că acesta le spunea că va face pierdute inhalatorul și documentele dacă tipul promitea să o lase în pace o vreme și își amintea să țină acea conversație doar pentru el. Altminteri, dacă ea afla despre mica lor discuție nu ar fi bine. Ar putea provoca probleme cu puștiul, înțelegi? Și nu avea milă de cineva care îi crea probleme cu puștiul.

A doua zi, desigur, stătea în mașina de poliție parcată când Adam ieși de la muncă. Tipul se albi la vederea lui Clayton, care se juca cu inhalatorul. Știa că înțelesese mesajul înainte de a porni mașina și următoarea dată când îl văzu pe Adam, acesta

era însoțit de o secretară roșcată care lucra în același birou de contabilitate ca și el. Ceea ce însemna, desigur, că avusese dreptate: tipul nu intenționase niciodată să se vadă cu Beth pe termen lung. Era doar un alt ratat care spera să prindă o bucată bună la pat.

Ei bine, nu cu Beth.

Beth ar fi făcut o criză de nervi dacă ar fi aflat ce făcuse el, dar, din fericire, nu fusese nevoit să o facă foarte des. Doar din când în când, iar lucrurile mergeau de minune.

Chiar mai bine, de fapt. Până și toată nebunia cu fotografiatul studentelor ieșise bine. Nici aparatul, nici cardul nu apăruseră la departamentul șerifului sau la ziar în weekend. Nu avusese ocazia să discute cu ratatul acela hipiot luni dimineață din cauza unor citații pe care trebuise să le distribuie în ținut, dar aflase că tipul se cazase la Holiday Motor Court. Din nefericire sau din fericire, presupunea el, tipul plecase și nu mai fusese văzut de-atunci. Ceea ce, probabil, însemna că trebuie să fi ajuns departe acum.

Per total, era bine. Foarte bine. Îi plăcea în mod deosebit ideea pe care o avusese în legătură cu Beth – chestia cu prietenii cu beneficii. Nu ar fi ceva? Își prinse mâinile la ceafă și se lăsă pe perne exact când Nikki ieși din baie, înfășurată în prosop, lăsând aburi în urmă. El zâmbi.

– Vino aici, Beth.

Ea îngheță.

– Numele meu este Nikki.

– Știu asta. Dar vreau să îți spun Beth în seara asta.

– Despre ce vorbești?

Ochii lui sclipiră.

– Taci din gură doar și vino aici, bine?

După un moment de ezitare, Nikki făcu un pas nesigur înainte.

CAPITOLUL 10
BETH

Poate că îl judecase greşit, recunoscu Beth. Cel puțin din perspectiva slujbei. Pe parcursul ultimelor trei săptămâni, Logan Thibault fusese angajatul perfect. Mai mult decât atât, chiar. Nu doar că nu lipsise nici o zi, dar ajungea devreme pentru a hrăni câinii – ceea ce făcuse Nana înainte de atacul cerebral – și rămânea până târziu pentru a mătura podeaua biroului. Odată, îl văzuse spălând și geamul, cu soluție și ziar mototolit. Cuștile erau mai curate ca oricând, iarba din curtea pentru dresaj era tunsă din două în două după-amiezi și începuse chiar să organizeze dosarele clienților. Beth sfârși prin a se simți vinovată când îi întinse primul cec. Știa că banii abia ajungeau pentru trai. Dar când îi înmânase hârtia, el doar spuse zâmbind:

– Mulțumesc, e minunat.

Tot ce putu face fu să murmure un „Cu plăcere!" încet.

În afară de asta, nu se văzuseră prea mult unul pe celălalt. Erau în a treia săptămână de școală, iar Beth încă încerca să-și intre în ritm, ceea ce presupunea ore lungi în biroul ei micuț de acasă, adaptând planuri de lecții și corectând teme. Ben, pe de altă parte, o zbughea din mașină de cum ajungea acasă pentru a se juca împreună cu Zeus. Din ceea ce observa de la geamul ei, Ben părea să îl considere pe Zeus noul său cel mai bun prieten, iar câinele părea să simtă la fel. De îndată ce mașina lor

intra pe alee, câinele începea să caute un băț cu care îl întâmpina pe Ben când se deschidea portiera. Puștiul fugea afară, iar ea urca treptele verandei, ascultându-i hohotele de râs, în timp ce ei alergau prin curte. Logan – numele părea să i se potrivească mai bine decât Thibault, în ciuda a ceea ce spusese el la pârâu – îi urmărea și el, cu zâmbetul pe buze, înainte de a se întoarce la ceea ce avea de făcut.

Deși nu voia, îi plăcea zâmbetul lui și expresia care îi apărea pe chip când era cu Ben sau cu Nana. Știa că, uneori, războiul are un fel de a se insinua în psihicul unui soldat, îngreunându-i readaptarea la lumea civilă, dar el nu avea nici o urmă de sindrom de stres posttraumatic. Părea aproape normal – în afară de faptul că traversase țara mergând pe jos –, ceea ce sugera că probabil nici nu fusese de partea cealaltă a oceanului. Nana jura că nu îl întrebase asta încă. Ceea ce era ciudat – având în vedere temperamentul Nanei –, dar asta era altă poveste. Totuși, părea să se integreze în micuța lor afacere de familie mai bine decât își imaginase ea vreodată. Cu două zile în urmă, în timp ce Logan își termina munca, îl auzise pe Ben alergând prin casă până în camera lui, doar pentru a o zbughi din nou afară pe ușă. Când trase cu ochiul pe fereastră, realiză că Ben își luase mingea de baseball din cameră pentru a juca pase cu Logan în curte. Îi privi cum aruncau mingea înainte și înapoi, în timp ce Zeus făcea tot ce îi stătea în putință pentru a ajunge la mingile ratate înaintea lui Ben.

Dacă ar fi și fostul ei soț aici să vadă cât de fericit se joacă Ben, când nu este pus sub presiune sau criticat...

Nu era surprinsă de faptul că Logan și Nana se înțelegeau de minune, dar frecvența cu care aceasta îl aducea în discuție după ce el pleca acasă și comentariile ei apreciative o nelinișteau. „Ți-ar plăcea", spunea ea sau „Mă întreb dacă l-a întâlnit pe Drake", ceea ce era un imbold conform căruia Beth ar trebui să îl cunoască mai bine. Nana începuse chiar să-l lase să dreseze

câinii, ceva ce nu permisese nici unui alt angajat până în acel moment. Din când în când, menționa ceva interesant despre trecutul lui: că dormise lângă o familie de tapiri în nordul Texasului, de exemplu, sau că visa să lucreze pentru Koobi Fora Research Project în Kenya, investigând originea omului. Când spunea astfel de lucruri, nu avea cum să își nege fascinația pentru el și felul lui de a fi.

Cel mai bine era că la adăpost lucrurile începeau să se liniștească. După o vară lungă și haotică, zilele lor intraseră într-un oarecare ritm, ceea ce explica de ce Beth o privea pe Nana cu înțelegere, la auzul veștilor.

– Cum adică te duci să îți vizitezi sora?

Nana adăugă o bucată de unt peste creveții din fața ei.

– Nu am apucat să o vizitez după incident și vreau să văd ce face. E mai în vârstă decât mine, să știi. Și acum că tu predai și Ben e la școală, nu mă pot gândi la o perioadă mai bună pentru a merge.

– Cine o să aibă grijă de câini?

– Thibault. Este deja expert, chiar și în dresaj. Spune că ar fi mai mult decât bucuros să lucreze câteva ore în plus. Și a mai spus și că mă va duce la Greensboro, deci nu va trebui să îți faci griji nici pentru asta. Am lămurit totul. S-a oferit și să aranjeze dosarele în locul meu.

Desfăcu un crevete și mestecă viguros.

– Conduce? întrebă Beth.

– Spune că da.

– Dar nu are carnet.

– Spune că o să obțină unul de la departamentul auto. De asta a plecat mai devreme. L-am sunat pe Frank și a spus că ar fi bucuros să îi dea testul auto astăzi.

– Nu are mașină...

– Folosește camioneta mea.

– Cum a ajuns acolo?

– A condus.

– Dar nu are carnet!

– Credeam că tocmai ți-am explicat.

Nana o privi ca și cum se prostise dintr-odată.

– Dar corul? Abia ai revenit.

– E în regulă. I-am spus deja directorului meu muzical că îmi voi vizita sora și a spus că nu e nici o problemă. De fapt, crede că e o idee minunată. Bineînțeles, sunt în cor de mult mai mult timp decât ea, deci nu prea putea să spună nu.

Beth dădu din cap, încercând să nu schimbe subiectul.

– Când ai început să plănuiești asta? Vizita, vreau să spun.

Nana mai luă o mușcătură și se prefăcu a se gândi.

– Când ea m-a sunat și m-a rugat să merg, bineînțeles.

– Când te-a sunat? insistă Beth.

– În dimineața asta.

– În dimineața asta?

Cu colțul ochiului, Beth observă că Ben urmărește schimbul de replici ca un spectator la un meci de tenis. Îi aruncă o privire de avertizare înainte de a-și întoarce atenția către Nana.

– Ești sigură că este o idee bună?

– Ca bomboanele pe o navă de război, spuse Nana, cu un aer categoric.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă, spuse Nana, că voi merge să îmi vizitez sora. A spus că se plictisește și că îi e dor de mine. M-a rugat să vin, așa că am fost de acord să merg. E atât de simplu!

– Cât timp ai de gând să lipsești?

Beth își suprimă un sentiment crescând de panică.

– Cred că o săptămână.

– O săptămână?

Nana se uită la Ben.

– Cred că mama ta are omizi în urechi. Tot repetă ce spun, de parcă nu m-ar auzi.

Ben chicoti şi îşi aruncă un crevete în gură. Beth se holba la amândoi. „Câteodată, se gândi ea, să iei cina cu ăştia doi e mai rău decât să mănânci cu cei din clasa a doua la cantină."

– Dar medicamentele? întrebă ea.

Nana mai puse creveţi în bol.

– Le voi lua cu mine. Pot să îmi iau pastilele acolo la fel de bine ca aici.

– Dacă ţi se întâmplă ceva?

– Mai bine acolo, nu crezi?

– Cum poţi să spui asta?

– Acum că a început şcoala, tu şi Ben lipsiţi mai toată ziua, iar eu sunt singură acasă. Thibault nici nu ar avea idee că eu am păţit ceva. Dar la Greensboro, voi fi cu sora mea. Şi, crezi sau nu, are şi telefon şi tot ce e nevoie. Nu mai foloseşte semnale cu fum de anul trecut.

Ben chicoti din nou, dar ştia foarte bine să nu spună ceva. În schimb, rânji în direcţia conţinutului bolului său.

– Dar nu ai mai părăsit adăpostul de când a murit bunicul...

– Exact, o întrerupse Nana.

– Dar...

Nana se întinse peste masă şi o lua pe Beth de mână.

– Acum, ştiu că îţi faci griji că nu vei avea inteligenţa mea sclipitoare să îţi ţină de urât o vreme, dar îţi va da ocazia să îl cunoşti pe Thibault. Va fi aici şi în weekend, să te ajute cu adăpostul.

– Weekendul ăsta? Când pleci?

– Mâine, spuse ea.

– Mâine?

Vocea lui Beth se auzi ca un scârţâit. Nana îi făcu cu ochiul lui Ben.

– Vezi ce vreau să spun? Omizi.

*

După ce spălă vasele, Beth ajunse pe verandă, pentru a petrece câteva minute singură. Știa că Nana se hotărâse și mai știa și că exagerase.

Atac cerebral sau nu, Nana putea să își poarte singură de grijă, iar mătușa Mimi va fi încântată să o vadă. Mai nou, mătușa Mimi ajungea cu greu în bucătărie și putea fi ultima șansă pe care Nana o avea să mai petreacă o săptămână cu ea.

Dar schimbarea o tulbura. Nu călătoria în sine, ci semnalul care-l trăgea mica lor dispută de la cină – începutul unui nou rol pentru anii ce urmau, unul pentru care nu se simțea complet pregătită. Era ușor să joace rolul părintelui lui Ben. Responsabilitățile ei erau clare acolo. Dar să fie părinte pentru Nana?

Nana fusese mereu atât de plină de viață, de energie, încât până acum câteva luni era de neconceput pentru Beth că va încetini vreodată ritmul. Și se descurca bine, chiar foarte bine, având în vedere atacul cerebral. Dar ce urma să se întâmple data următoare, când Nana va dori să facă ceva ce Beth considera că nu era în interesul ei? Ceva simplu... cum era condusul în timpul nopții, de exemplu? Nana nu mai vedea la fel de bine ca înainte și ce se va întâmpla peste câțiva ani, când își va dori să meargă la magazin după muncă?

Știa că, într-un final, va înfrunta aceste situații când va veni timpul. Dar detesta asta. Fusese destul de dificil să o țină pe Nana sub control toată vara. Și asta când problemele de sănătate îi erau evidente chiar și Nanei. Ce se va întâmpla când nu le va mai recunoaște?

Gândurile ei fură întrerupte de sunetul camionetei care urca pe alee și se oprea lângă intrarea din spate a adăpostului. Logan coborî și ocoli către portbagajul camionetei. Ea îl privi cum aruncă un sac de treizeci de kilograme de mâncare pentru câini peste umăr și se îndreaptă înăuntru. Când ieși din nou, Zeus mergea lângă el, mirosindu-i mâna; Beth se gândi că îl lăsase pe Zeus înăuntru cât timp fusese în oraș.

Îi mai luă câteva minute pentru a descărca mâncarea pentru câini și, când termină, porni către casă. Soarele începuse să apună. Ecoul vag al tunetelor se auzea în depărtare, iar Beth asculta greierii cum își începeau cântecul de seară. Se gândea că furtuna nu îi va ajunge; cu excepția câtorva ploi ocazionale, fusese o secetă cumplită toată vara. Dar aerul, adus de peste ocean era aromat de pin și de sare, iar ea își aminti de o plajă de demult, unde văzuse raci fugind de razele de lumină ale lanternelor ținute de ea, bunicul și Drake. Își reaminti chipul mamei ei, luminat de strălucirea caldă a micului foc de tabără pe care îl făcuse tata, imaginea bezelei Nanei care lua foc în timp ce se cocea pe un băț. Era una dintre puținele amintiri pe care le avea cu părinții ei și nici măcar nu era sigură cât era de reală. Fiind atât de mică atunci când se întâmplase totul, credea că amintirile Nanei fuzionaseră cu ale ei. Îi spusese povestea acelei seri de nenumărate ori, probabil pentru că fusese ultima dată când se aflaseră împreună cu toții. Părinții lui Beth muriseră într-un accident de mașină peste câteva zile.

– Ești bine?

Pierdută în amintirile ei, Beth nu observase că Logan ajunsese la verandă. În lumina difuză, trăsăturile lui păreau mai puțin dure decât își amintea ea.

– Da, sunt bine, spuse ea, îndreptându-se și aranjându-și bluza. Mă gândeam doar.

– Am cheile de la camionetă, spuse el, cu o voce joasă. Voiam să le las înainte să plec acasă.

Când i le întinse, știa că îi poate pur și simplu mulțumi și ura noapte bună, dar – poate pentru că era încă supărată din cauza deciziei pe care o luase Nana de a pleca fără a se consulta cu ea întâi, sau poate pentru că voia să își facă o opinie proprie în legătură cu Logan – luă cheile și îi susținu intenționat privirea.

– Mulțumesc, zise ea. A fost o zi lungă, nu-i așa?

Dacă el fu surprins de invitația ei la discuție, nu o arătă.

– Nu a fost așa de rea. Și am făcut multe.

– Cum ar fi să obții dreptul de a conduce legal?

El îi oferi un zâmbet leneș.

– Printre altele.

– Ți-au făcut probleme frânele?

– Nu, după ce m-am obișnuit cu frecarea.

Beth rânji la gândul acela.

– Pariez că examinatorului i-a plăcut la nebunie.

– Sunt sigur că da. Mi-am dat seama după cum tresărea.

Ea râse și, pentru un moment, nici unul din ei nu spuse nimic. La orizont, fulgere aprindeau cerul. Trecu ceva timp până când se auziră tunetele, iar ea își dădu seama că furtuna era încă la câțiva kilometri distanță.

În tăcerea aceea, observă că Logan o privea din nou cu o anumită expresie de déjà vu. Parcă realizând acest lucru, el întoarse rapid privirea. Beth îl urmări și văzu că Zeus se îndrepta către pădure. Câinele era agitat, holbându-se la Logan ca și cum ar fi vrut să întrebe: „Vrei să mergem la o plimbare?“ Pentru a-și sublinia punctul de vedere, Zeus lătră, iar Logan dădu din cap.

– Ai răbdare! strigă el.

Se întoarse din nou către Beth.

– A stat închis o vreme și vrea să umble.

– Nu asta face acum?

– Nu, adică vrea să merg și eu cu el. Nu mă scapă din ochi.

– Niciodată?

– Nu se poate abține. E un cioban și crede că eu sunt turma lui.

Beth ridică din sprânceană.

– Ce turmă mică!

– Da, dar crește. Îi place foarte mult pe Ben și pe Nana.

– Pe mine nu? întrebă ea, prefăcându-se că se simte rănită.

Logan ridică din umeri.

– Tu nu i-ai aruncat niciodată un băț.

– Doar de asta e nevoie?

– Se lasă ieftin.

Ea râse din nou. Cumva, nu se aștepta ca el să aibă și simțul umorului. O luă prin surprindere când acesta îi făcu un semn peste umăr.

– Vrei să te plimbi cu noi? Pentru Zeus, e aproape la fel de bine ca hârjoana cu aruncatul bățului.

– Așa să fie? se strâmbă ea, trăgând de timp.

– Nu eu fac regulile. Eu doar știu care sunt. Și mi-ar displăcea dacă te-ai simți lăsată pe dinafară.

Ea ezită puțin înainte de a accepta că el încerca doar să fie prietenos. Privi peste umăr.

– Ar trebui să îi anunț pe Ben și pe Nana că plec.

– Poți face asta, dar nu lipsim mult. Zeus vrea doar să mergem la pârâu și să se bălăcească puțin înainte să plecăm acasă. Altfel, se încinge. Se balansă pe călcâie, cu mâinile în buzunare. Ești pregătită?

– Da, să mergem.

Au coborât de pe verandă și au pornit pe poteca din pietriș. Zeus alerga în fața lor, verificând uneori dacă îl urmau. Mergeau unul lângă celălalt, dar cu îndeajuns de multă distanță între ei astfel încât să nu se atingă accidental.

– Nana mi-a spus că ești profesoară? întrebă Logan.

Beth dădu din cap.

– La clasa a doua.

– Cum e clasa ta anul ăsta?

– Pare a fi un grup bun de copii. Până acum, cel puțin. Și am deja șapte mame care s-au oferit voluntare, ceea ce este mereu un semn bun.

Trecând de adăpost, se apropiară de micuțul drumeag ce ducea la pârâu. Soarele căzuse sub linia copacilor, lăsând drumeagul în umbră. Cât timp mergeau, ecoul tunetului se făcu din nou auzit.

– De cât timp predai?

– De trei ani.

– Îți place?

– De cele mai multe ori, da. Lucrez cu mulți oameni minunați, deci asta face treaba mai ușoară.

– Dar?

Părea să nu fi înțeles întrebarea lui. El își îndesă mâinile în buzunare și continuă.

– Există mereu un „dar" când vine vorba de slujbe. De exemplu, îmi iubesc slujba, și colegii mei sunt de milioane, dar... doi dintre ei au plăcerea de a se îmbrăca în supereroi în weekend și nu pot să nu mă întreb dacă nu sunt nebuni.

Ea râse.

– Nu, chiar sunt grozavi. Și chiar iubesc să predau. Doar că din când în când există câte un elev care vine dintr-un mediu familial dificil și știi că nu poți face nimic pentru el. E de-ajuns să-ți frângă inima câteodată.

Făcu câțiva pași în tăcere.

– Dar tu? Îți place să lucrezi aici?

– Da, îmi place.

Părea sincer.

– Dar?

Dădu din cap.

– Fără dar.

– Nu e corect. Eu ți-am spus.

– Da, dar tu nu vorbeai cu nepoata șefei. Și apropo de șefa mea, ai idee la ce oră vrea să plece mâine?

– Nu ți-a spus?

– Nu. M-am gândit că o voi întreba când las cheile.

– Nu a spus, dar sunt sigură că o să vrea să dresezi și să plimbi câinii înainte de plecare, ca să nu devină agitați.

Ajunseseră aproape de pârâu și Zeus se aruncă în apă, sărind și lătrând. Logan și Beth îl priviră cum se agită înainte ca

bărbatul să o conducă spre creanga joasă. Beth se așeză, iar el i se alătură, păstrând cu grijă spațiul dintre ei.

– La ce depărtare e Greensboro de aici? întrebă el.

– Cinci ore dus-întors. Drumul e în principal pe autostradă.

– Ai idee când se întoarce?

Beth ridică din umeri.

– Mi-a spus că peste o săptămână.

– Oh...

Logan părea să digere această informație.

„Toate puse la punct, pe dracu'", se gândi Beth. Logan era și mai în ceață decât ea.

– Am impresia că Nana nu ți-a spus prea multe despre asta.

– Doar că ea merge și că eu voi conduce, deci aș face bine să îmi iau carnetul. A, și că voi lucra weekendul ăsta.

– Tipic. Ascultă, în legătură cu asta... Mă descurc, dacă ai ceva de făcut...

– Nu e nici o problemă, spuse Logan. Nu am nici un plan. Și sunt unele lucruri de care nu am apucat să mă ocup. Doar mărunțișuri care trebuie reparate.

– Cum ar fi un aer condiționat în birou?

– Mă gândeam mai degrabă să vopsesc ușa și să văd dacă pot să deschid geamul.

– Cel care e vopsit? Mult noroc! Bunicul meu a încercat să îl repare ani la rând. A muncit odată o zi întreagă la el cu o lamă de ras și a sfârșit prin a purta plasturi o săptămână. Tot nu s-a deschis.

– Nu prea îmi dai încredere, spuse Logan.

– Încerc doar să te avertizez. Și e amuzant, pentru că bunicul meu a fost cel care l-a vopsit așa. Și avea un hambar plin cu tot felul de unelte pe care ți le-ai putea imagina. Era unul dintre acei oameni care credeau că pot repara orice, dar nu mergea niciodată cum plănuia el. Era mai mult un vizionar decât un meșteșugar. Ai văzut căsuța din copac a lui Ben și podul suspendat?

– Din depărtare, recunoscu Logan.

– Un caz. I-a luat bunicului aproape o vară întreagă să o construiască și, de fiecare dată când merge Ben acolo, mă înspăimânt. Cum a rezistat atât de mult fără să cadă, nu am idee. Mă sperie, dar lui Ben îi place să se refugieze acolo, mai ales când e supărat sau nervos în legătură cu ceva. Îi spune ascunzătoarea lui. Merge acolo des. Când se opri, el îi observă îngrijorarea. După doar o secundă, se întoarse către el. Oricum, bunicul era minunat. Numai suflet. Și ne-a dăruit cea mai frumoasă copilărie pe care ți-o poți imagina.

– Ne-a?

– Mie și fratelui meu. Ea privi către copac, ale cărui frunze luceau în lumina lunii. Ți-a spus Nana ce s-a întâmplat cu părinții mei?

El dădu din cap.

– Pe scurt. Îmi pare rău.

Ea așteptă, întrebându-se dacă el va mai spune ceva. Dar nu mai spuse.

– Cum a fost? întrebă ea. Să traversezi țara mergând pe jos?

Logan așteptă înainte de a răspunde:

– A fost... liniștitor. Să fiu pur și simplu liber să merg pe unde vreau, când vreau, fără grabă să ajung undeva.

– Faci să pară terapeutic.

– A fost, presupun. Un zâmbet trist luci pe fața lui, apoi dispăru. Într-un fel.

Când spuse asta, lumina scăzută i se reflectă în ochi, făcându-i să își schimbe încontinuu culoarea.

– Ai găsit ce căutai? întrebă ea, serioasă.

Logan făcu o pauză.

– De fapt, am găsit.

– Și?

– Nu știu încă.

Evaluă răspunsul lui, neștiind ce să înțeleagă.

– Acum nu mă înțelege greșit, dar dintr-un motiv sau altul nu te văd rămânând într-un loc foarte mult timp.

– Asta pentru că am venit pe jos din Colorado?

– Are mult de-a face cu asta.

El râse și, pentru prima dată, Beth era conștientă de cât timp trecuse de când nu mai avusese parte de o astfel de conversație. Părea ușor și normal. Cu Adam, conversația fusese rigidă, ca și cum amândoi încercau prea mult. Încă nu știa ce simțea în legătură cu Logan, dar se părea că în sfârșit se împrieteniseră. Își drese vocea.

– Acum, în legătură cu ziua de mâine. Mă gândeam că poate ar trebui să luați mașina mea, iar eu voi folosi camioneta pentru a merge la școală. Sunt puțin îngrijorată în legătură cu frânele.

– Trebuie să recunosc că mi-am pus și eu probleme în legătură cu asta, dar sunt destul de sigur că pot să le repar. Nu până mâine, dar în weekend.

– Repari și mașini?

– Da. Frânele nu sunt greu de reparat. Au nevoie de plăcuțe noi, dar cred că discurile sunt în regulă.

– Există ceva ce nu poți să faci? întrebă Beth, mimând doar pe jumătate uimirea.

– Da.

Ea râse.

– E bine. Dar e în regulă, voi vorbi cu Nana și cred că nu va fi nici o problemă dacă luați mașina mea. Nu am încredere în frânele alea la viteza de pe autostradă. Și voi verifica eu câinii când vin de la școală, bine? Sunt sigură că Nana nu ți-a spus nici asta. Dar o voi face eu.

El dădu din cap exact când Zeus ieșea din apă. Câinele se scutură, după care veni să o miroasă pe Beth și să îi lingă mâinile.

– Mă place.

– Probabil doar te gustă.

– Amuzant, spuse ea, gândindu-se că era genul de comentariu pe care l-ar fi făcut Drake, ceea ce o făcu să-şi dorească să rămână singură. Se ridică în picioare. Ar trebui să mă întorc. Cu siguranţă se întreabă unde sunt.

Logan observă că norii continuaseră să se adune.

– Da, şi eu. Vreau să ajung acasă înainte să înceapă să toarne. Furtuna pare să se apropie.

– Vrei să te duc cu maşina?

– Mulţumesc, dar nu, e în regulă. Îmi place să merg pe jos.

– Nu mi-aş fi dat seama niciodată, spuse ea, zâmbind uşor.

O luară înapoi spre casă şi, când ajunseră pe poteca pietruită, Beth scoase mâna din buzunarul blugilor şi făcu un semn delicat.

– Mulţumesc pentru plimbare, Logan!

Se aştepta să o corecteze ca pe Ben – să îi spună din nou că îl chema Thibault –, dar el nu o făcu. În schimb, ridică puţin bărbia şi zâmbi.

– Şi eu ţie, Elizabeth!

Ea ştia că furtuna nu va dura mult, deşi aveau nevoie disperată de ploaie. Fusese o vară toridă şi uscată, iar căldura părea că nu va înceta. Cât timp stătea ascultând ultimele picături de ploaie lovindu-se de acoperişul de tablă, se trezi gândindu-se la fratele ei.

Înainte ca Drake să plece, îi spusese că sunetul ploii pe acoperişul lor este sunetul de care îi va fi cel mai dor. Se întreba dacă fratele ei visa des la aceste furtuni de vară din Carolina de Nord în acel tărâm arid unde îşi găsise sfârşitul. Gândul o făcu să se simtă din nou tristă şi goală pe dinăuntru.

Nana era în camera ei, împachetând pentru călătorie, mai nerăbdătoare decât fusese de ani de zile. Ben, pe de altă parte, devenea din ce în ce mai tăcut, ceea ce însemna că se gândea că urma să petreacă o mare parte din weekend cu tatăl lui. Asta însemna, de asemenea, că ea rămânea singură acasă, pentru

prima oară după multă, multă vreme. Singură, cu excepția lui Logan.

Înțelegea de ce atât Nana, cât și Ben erau atrași de el. Poseda o încredere în sine pe care rar o mai întâlnești în zilele noastre. Abia după ce se întoarse în casă realiză că aflase puține lucruri despre el în plus față de ce îi spusese deja la interviul inițial. Se întreba dacă fusese mereu atât de reținut sau dacă era o urmare a timpului petrecut în Irak.

Pentru că fusese acolo, se hotărâse ea: Nu, nu o spusese, dar văzuse ceva pe fața lui când îi vorbise despre părinții ei – răspunsul lui simplu indica o familiaritate cu tragedia și acceptarea unor elemente neașteptate ale vieții.

Nu știa dacă toate astea o făceau să se simtă mai bine sau mai rău în legătură cu el. La fel ca Drake, era un pușcaș marin. Dar Logan era aici, iar Drake dispăruse, și din acel motiv, dar și din unele mai complicate, nu era sigură că îl putea privi cu corectitudine în inima ei.

Privind stelele care se iviseră de după norii de furtună, simțea lipsa lui Drake ca pe o rană abia redeschisă. După moartea părinților, cei doi frați fuseseră nedespărțiți, chiar dormiseră în același pat timp de un an. El era doar cu an mai mic decât ea, iar ea își amintea clar cum mersese cu el de mână în prima zi de grădiniță. Ca să nu-l mai vadă plângând, îi promisese că își va face mulți prieteni și că îl va aștepta lângă leagăn să îl ia acasă. Spre deosebire de mulți frați, nu fuseseră niciodată rivali. Ea era cea mai mare susținătoare a lui, iar el era suporterul ei perpetuu. În liceu, se ducea la fiecare meci de fotbal, baschet și baseball în care juca el și îl meditase când avusese nevoie. De cealaltă parte, el fusese singurul care rămăsese neclintit în timpul schimbărilor ei bruște de dispoziție din adolescență. Singura neînțelegere pe care o avuseseră fusese în legătură cu Keith, dar, spre deosebire de Nana, Drake își păstra sentimentele pentru el. Însă știa ce simte, iar când ea și Keith se despărțiseră, apelase la fratele ei

pentru susținere, cât timp încerca să își găsească echilibrul în calitate de proaspătă mamă singură. Tot Drake fusese cel care, din câte știa ea, îl împiedicase pe Keith să bată la ușa ei în mijlocul nopții în lunile imediat următoare separării. Drake era singura persoană pe care o cunoștea de care îi era frică lui Keith.

Până atunci, se maturizase. Nu fusese doar un atlet care excelase în orice sport. Se apucase de box la 12 ani. Până la 18 ani, câștigase turneul Golden Gloves din Carolina de Nord de trei ori și se antrena în mod regulat cu trupele staționate la Fort Bragg și Camp Lejeune. Orele petrecute acolo au fost primele care l-au făcut pe Drake să ia în considerare înrolarea.

Nu fusese niciodată un student bun și rezistase doar un an la colegiul comunitar înainte de a se decide că nu era pentru el. Ea era singura persoană cu care discutase posibilitatea înrolării.

Beth fusese mândră de decizia lui de a-și servi țara, inima vibrându-i de dragoste și admirație când îl văzuse prima dată în uniformă. Deși se speriase când fusese trimis în Kuweit și mai târziu în Irak, nu putea să nu creadă că va reuși să scape. Dar Drake Green nu se mai întorsese acasă.

Abia dacă își mai amintea zilele imediat următoare după ce aflase că fratele ei murise și nu îi făcea plăcere să se gândească la ele acum. Moartea lui o lăsase cu un gol pe care nu era sigură că îl va umple vreodată complet. Dar timpul îi alinase durerea. Imediat după moartea lui, nu își imagina că va fi vreodată posibil, dar acum nu putea nega că, atunci când se gândea la Drake, își amintea de obicei momentele fericite. Chiar și când mergea la cimitir să vorbească cu el, nu mai trecea prin agonia pe care i-o trezeau la un moment dat aceste vizite. Acum, furia devenise mai viscerală decât tristețea.

Dar acum părea real. Realiză că și ea – că la fel ca Nana și Ben – era atrasă de Thibault, fie și doar pentru că se simțea în largul ei în preajma lui, ceva ce nu se mai întâmplase de când îl pierduse pe Drake.

Și mai era ceva: doar fratele ei îi mai spusese pe numele de botez. Nici părinții ei și nici Nana, nici bunicul, nici vreun prieten cu care copilărise nu îi spuseseră vreodată altfel decât Beth. Nici Keith; sincer, nu era sigură dacă el știa care este numele ei adevărat. Doar Drake îi spunea Elizabeth și numai când erau singuri. Era secretul lor, un secret știut doar de ei doi și ea nu își imaginase cum va suna venind de la altcineva.

Dar, cumva, Logan îl făcuse să sune exact cum trebuia.

CAPITOLUL 11
THIBAULT

În toamna anului 2007, la un an de la plecarea din Marină, Thibault aranjase o întâlnire cu Victor în Minnesota, un loc în care nu mai ajunsese nici unul din ei. Era un moment ideal pentru amândoi. Victor se căsătorise cu șase luni în urmă, iar Thibault participase la nuntă în calitate de cavaler de onoare. Acest eveniment a fost singura ocazie în care cei doi s-au revăzut după lăsarea la vatră. Când Thibault sunase pentru a-i propune această călătorie, bănuia că puțin timp petrecut departe de casă era exact ce îi trebuia lui Victor.

În prima zi, în timp ce stăteau într-o bărcuță pe lac, Victor rupse tăcerea.

– Tu ai coșmaruri? îl întrebase prietenul său.

Thibault scutură din cap.

– Nu. Tu ai?

– Da, răspunse Victor.

Aerul era rece, tipic pentru toamnă, și o ceață difuză de dimineață plutea peste apă. Dar cerul era senin, iar Thibault știa că temperatura va crește, promițând o după-amiază superbă.

– La fel ca înainte? întrebă Thibault.

– Mai rău, spuse el.

Trase înapoi firul și îl aruncă din nou.

– Văd oameni morți. Zâmbi cu jumătate de gură, oboseala regăsindu-se în ridurile de pe fața sa. Ca în filmul acela cu Bruce Willis? *Al șaselea simț?*

Thibault dădu din cap.

– Ceva de genul ăla. Se opri, sobru. În visele mele, retrăiesc tot, momentele prin care am trecut, doar că sunt schimbări. În majoritatea viselor, sunt împușcat și strig după ajutor, dar nu vine nimeni și îmi dau seama că și ceilalți au fost împușcați. Și simt cum mor încetul cu încetul. Își frecă ochii înainte de a continua: Pe cât de dificil sună, e și mai greu când îi văd ziua – pe cei care mor, vreau să spun. Sunt la magazin și îi văd pe toți, stând acolo și blocând raioanele. Sau sunt pe jos și doctorii încearcă să le facă ceva. Dar nu scot niciodată nici un sunet. Tot ce fac e să se holbeze la mine, ca și cum ar fi vina mea că au fost răniți sau vina mea că mor. Iar apoi clipesc sau trag adânc aer în piept și ei dispar. Se opri. Mă face să cred că înnebunesc.

– Ai vorbit cu cineva despre asta? întrebă Thibault.

– Cu nimeni. Cu excepția soției mele, vreau să spun, dar când îi povestesc ei asemenea lucruri, se înspăimântă și începe să plângă. Așa că nu mai vorbesc cu ea despre asta.

Thibault nu spuse nimic.

– E însărcinată, explică Victor.

Thibault zâmbi, agățându-se de această rază de speranță.

– Felicitări!

– Mulțumesc. E băiat. Îl voi boteza Logan.

Thibault se ridică în picioare și dădu din cap către Victor.

– Sunt onorat.

– Mă înspăimântă câteodată – gândul că voi avea un fiu. Îmi fac griji că nu voi fi un tată bun.

Privea în gol deasupra apei.

– Vei fi un tată minunat, îl asigură Thibault.

– Poate.

Thibault așteptă.

– Nu mai am răbdare. Atâtea lucruri mă înfurie! Lucruri mici, care nu ar trebui să însemne nimic, dar, dintr-un oarecare motiv, contează. Și, deși încerc să-mi controlez furia, câteodată iese la suprafață. Nu am avut probleme încă, dar mă întreb cât pot să o mai ignor înainte să îmi scape de sub control. Ajustă firul lansetei sale. Ți se întâmplă și ție asta?

– Câteodată, recunoscu Thibault.

– Dar nu foarte des?

– Nu.

– Mă gândeam eu. Am uitat că lucrurile sunt diferite pentru tine. Datorită fotografiei, vreau să spun.

Thibault scutură din cap.

– Nu este adevărat. Nu a fost ușor nici pentru mine. Nu mai pot să merg pe stradă fără să mă uit peste umăr sau fără să scanez ferestrele de deasupra pentru a mă asigura că nu ține nimeni o armă către mine. Și jumătate din timp, e ca și cum nu știu să mai discut normal cu oamenii. Nu mă regăsesc deloc în grijile lor. Cine lucrează aici și cât câștigă și ce este la televizor și cine iese cu cine. Îmi vine să întreb: Cui îi pasă?

– Nu te-ai priceput niciodată să faci conversație, pufni Victor.

– Mulțumesc.

– Dar, dacă vorbim despre uitatul peste umăr, e normal. Și eu fac asta.

– Da?

– Dar până acum, nici o armă.

Thibault râse în barbă.

– Lucru bun, nu-i așa? Apoi, pentru că dorea să schimbe subiectul, întrebă: Cum e să repari acoperișuri?

– E foarte cald vara.

– Ca în Irak?

– Nu. Nicăieri nu e ca în Irak. Dar destul de fierbinte, zâmbi el. Am fost promovat. Acum sunt șef de echipă.

– Mă bucur pentru tine. Ce face Maria?

– Se face mai mare, dar e fericită. Și este viața mea. Sunt atât de norocos că m-am căsătorit cu ea, spuse și dădu din cap fericit.

– Mă bucur.

– Nu e nimic ca dragostea. Ar trebui să încerci.

Thibault ridicase din umeri.

– Poate într-o zi.

Elizabeth.

Văzuse ceva pe chipul ei când îi spusese Elizabeth, o emoție pe care nu o putea identifica. Numele îi capta esența mult mai bine decât simplul „Beth". Avea o eleganță care se potrivea mișcărilor ei și, deși nu intenționase să îi spună așa, silabele i se rostogoliseră de pe limbă de parcă nu avusese de ales.

Pe drumul spre casă, reluă conversația lor și își aminti cât de bine se simțea stând lângă ea. Era mai relaxată decât își imaginase, dar simțea și că, la fel ca Nana, nu știa ce să creadă despre el. Mai târziu, în timp ce stătea întins în pat holbându-se la tavan, se întrebă ce părere își făcuse despre el.

Vineri dimineața, Thibault se asigură că se ocupase de tot înainte de a o conduce pe Nana la Greensboro, cu mașina lui Elizabeth. Zeus stătea pe bancheta din spate, mai tot timpul cu capul afară din mașină și urechile date pe spate de vânt, intrigat de fiecare miros sau peisaj nou. Thibault nu se așteptase ca Nana să îi permită lui Zeus să vină cu ei, dar îi făcuse semn câinelui să urce la plecare.

– Pe Beth nu o va deranja. Și, în plus, valiza mea încape în portbagaj.

Drumul înapoi către Hampton păru să treacă mai repede, iar când ajunse, aproape că se simți fericit să îl vadă pe Ben lângă casă, aruncând o minge în aer. Zeus alergă spre el în expectativă, iar puștiul aruncă mingea. Câinele goni după ea, cu urechile pe spate și limba atârnându-i afară. Când Thibault se apropie, o

zări pe Elizabeth ieșind pe verandă și își dădu subit seama că era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Îmbrăcată cu o bluză de vară și pantaloni scurți care lăsau să i se vadă formele picioarelor, le făcu un semn prietenos din mână când îi văzu. El încercă din răsputeri să nu se holbeze.

– Bună, Thibault! strigă Ben din curte.

Îl fugărea pe Zeus care sărea cu mingea în gură, mândru de capacitatea sa de a rămâne cu doar câțiva pași în fața lui Ben, indiferent cât de repede alerga băiatul.

– Hei, Ben! Cum a fost la școală?

– Plictisitor! strigă el. Cum a fost la muncă?

– Interesant!

Ben continua să alerge.

– Da, sigur!

De când Ben începuse școala, împărțeau același schimb de replici zilnic. Thibault dădu din cap, amuzat, exact când Elizabeth păși de pe verandă.

– Bună, Logan!

– Bună, Elizabeth!

Ea se sprijini de balustradă, zâmbind ușor.

– Cum a fost drumul?

– Nu foarte rău.

– Trebuie să fi fost ciudat, totuși.

– Cum așa?

– Când a fost ultima dată când ai condus cinci ore?

El se scărpină pe ceafă.

– Nu știu. A trecut multă vreme.

– Nana a spus că ai fost cam agitat când ai condus. Ca și cum nu erai în largul tău. Arătă peste umăr. Tocmai am închis telefonul. A sunat deja de două ori.

– S-a plictisit?

– Nu, prima dată a sunat să vorbească cu Ben. Să vadă cum a fost la școală.

– Și?

– I-a spus că a fost plictisitor.

– Cel puțin e consecvent.

– Sigur, dar aș vrea să spună altceva. Cum ar fi: „Am învățat multe și m-am distrat atât de mult făcând asta". Zâmbi. Visul fiecărei mame, nu-i așa?

– Te cred pe cuvânt.

– Ți-e sete? întrebă ea. Nana a lăsat niște limonadă într-o carafă. A făcut-o înainte să plece de dimineață.

– Mi-ar plăcea. Dar poate ar trebui să verific apa câinilor întâi.

– S-a făcut deja. Ea se întoarse și intră pe ușă. O ținu deschisă pentru el. Intră. Durează un minut, bine?

El urcă treptele, se opri pentru a se șterge pe picioare și păși înăuntru. Privi camera, studiind mobila veche și tablourile originale care atârnau pe pereți. „Ca un salon rustic", se gândi el, ceea ce nu se potrivea cu ce își imaginase.

– Casa ta este minunată! strigă el.

– Mulțumesc, spuse ea, scoțând capul din bucătărie. Nu ai mai fost înăuntru?

– Nu.

– Eu am presupus că ai mai fost. Simte-te liber să arunci o privire.

Ea dispăru din aria vizuală, iar Thibault se plimbă prin cameră, admirând colecția de bibelouri Hummel în sufragerie. Zâmbi. Îi plăcuseră întotdeauna chestiile acelea.

Deasupra șemineului, văzu o serie de fotografii și se duse să le studieze. Două sau trei erau cu Ben, inclusiv una în care îi lipseau vreo doi dinți din față. Lângă ele era o poză frumoasă cu Elizabeth cu pălărie și rochiță, stând lângă bunici, și un portret cu Nana și soțul ei. În colț, văzu o poză cu un tânăr pușcaș marin în uniformă albastră, stând relaxat.

„Tânărul pușcaș marin care a pierdut fotografia în Irak?"

– Acela este Drake, spuse ea din spatele lui. Fratele meu.

Thibault se întoarse.

– Mai mic sau mai mare?

– Cu un an mai mic.

Îi întinse un pahar de limonadă fără a comenta mai departe, și Thibault simți că subiectul era închis. Ea făcu un pas către ușa de la intrare.

– Hai să stăm pe verandă. Am stat înăuntru toată ziua și, în afară de asta, vreau să fiu cu ochii pe Ben. Are tendința să plece.

Elizabeth se așeză pe trepte. Soarele pătrundea printre nori, dar umbra verandei îi proteja. Ea își ascunse o șuviță de păr în spatele urechii.

– Scuze. Asta e tot ce pot să fac. Am încercat să o conving pe Nana să punem un leagăn, dar ea spune că e prea country.

În depărtare, Ben și Zeus alergau prin iarbă, Ben râzând în timp ce încerca să-i ia câinelui bățul din gură. Elizabeth zâmbi.

– Mă bucur să văd că își consumă energia. A luat prima lecție de vioară azi, deci nu a avut timp după școală.

– I-a plăcut?

– I-a plăcut. Sau cel puțin așa a spus.

Se întoarse către el.

– Ție ți-a plăcut când erai mic?

– În general, da. Până când am mai crescut, oricum.

– Lasă-mă să ghicesc. Atunci ai devenit interesat de fete și de sport?

– Nu uita mașinile.

– Tipic, mârâi ea. Dar normal. Sunt doar bucuroasă că a fost alegerea lui. A fost mereu interesat de muzică, iar profesoara lui este o bomboană. Are toată răbdarea din lume.

– Asta e bine. Și îi va face și lui bine.

Ea se prefăcu a-l analiza.

– Nu știu de ce, dar te văd mai mult cu o chitară electrică decât cu o vioară.

– Pentru că am venit pe jos din Colorado?

– Nu uita părul.

– Am fost tuns periuță ani de zile.

– După care foarfeca ta a intrat în grevă, nu-i așa?

– Ceva de genul ăsta.

Ea zâmbi și se întinse după pahar. În tăcerea care urmă, Thibault admiră priveliștea. În capătul celălalt al curții, un stol de grauri ieși dintre copaci, mișcându-se uniform înainte de a se instala din nou pe partea opusă. Nori pufoși treceau pe deasupra, schimbându-și forma în briza după-amiezii, iar el simți că Elizabeth îl privește.

– Tu nu simți tot timpul nevoia să vorbești, nu-i așa?

El zâmbi.

– Nu.

– Cei mai mulți oameni nu știu să aprecieze tăcerea. Nu se pot abține să nu vorbească.

– Eu vorbesc. Dar mai întâi vreau să am ceva de spus.

– O să îți fie greu în Hampton. Cei mai mulți de aici ori vorbesc despre familia lor, despre vecini, despre vreme, ori despre perspectivele echipei de fotbal a liceului în campionat.

– Da?

– Devine plictisitor.

El dădu din cap.

– Văd asta. Mai luă o înghițitură, golind paharul. Deci, cum arată echipa de fotbal anul ăsta?

Ea râse.

– Exact. Se întinse după paharul lui. Mai vrei?

– Nu, e în regulă. Mulțumesc. Foarte răcoritor.

Puse paharul lângă al ei.

– Făcută în casă. Nana stoarce lămâile cu mâna ei.

El dădu din cap.

– Am observat că are un antebraț ca Popeye.

Ea atinse marginea paharului cu degetul, recunoscând în sinea ei că îi plăcea inteligența lui.

– Deci se pare că o să fim doar noi doi weekendul ăsta.

– Dar Ben?

– Merge la tatăl lui mâine. Stă acolo din două în două weekenduri.

– Da?

Ea oftă.

– Dar nu vrea să meargă. Niciodată nu vrea să meargă.

Thibault dădu din cap, studiindu-l pe Ben din depărtare.

– Nu ai nimic de spus? insistă ea.

– Nu sunt sigur ce ar trebui să spun.

– Dar dacă ai spune ceva...

– Aș spune că probabil Ben are un motiv bun.

– Iar eu aș fi spus că ai dreptate.

– Voi doi nu vă înțelegeți? întrebă Thibault cu grijă.

– De fapt, ne înțelegem bine. Nu minunat, recunosc. Dar bine. Ben și tatăl lui nu se înțeleg. Fostul meu soț are probleme cu el, spuse ea. Cred că își dorea un alt fel de copil.

– De ce îl lași pe Ben să meargă, atunci?

Privirea lui se concentra pe a ei cu o intensitate absolut surprinzătoare.

– Pentru că nu am de ales.

– Mereu ai de ales.

– În cazul ăsta, nu. Ea se sprijini într-o parte, jumulind o floare de dincolo de balustradă. Tatăl are custodie comună și, dacă aș încerca să mă lupt cu el pentru asta, hai să spunem doar că tribunalul ar decide cel mai probabil în favoarea lui. Dacă aș face ceva, Ben ar trebui să meargă acolo mai des decât merge deja.

– Nu sună corect.

– Nu este. Dar pentru moment, nu prea am ce să fac. Îi spun lui Ben să încerce să se simtă cât poate de bine.

– Am impresia că povestea e mult mai lungă.

Ea râse.

– Nici nu ai idee.

– Vrei să vorbeşti despre asta?

– Nu chiar.

Orice dorință ar fi avut Thibault să insiste fu reprimată de imaginea lui Ben venind către verandă. Era leoarcă, iar fața îi era roșie. Ochelarii îi erau ușor strâmbi. Zeus alerga în spatele lui, gâfâind greoi.

– Hei, mamă!

– Bună, scumpule. Te-ai distrat?

Zeus linse mâna lui Thibault înainte de a se prăbuşi la picioarele lui.

– Zeus e minunat! Ne-ai văzut cum ne jucam?

– Bineînțeles, spuse ea, trăgându-l pe Ben aproape. Îşi trecu mâna prin părul lui. Ai transpirat. Ar trebui să bei niște apă.

– O să beau. Thibault şi Zeus rămân la cină?

– Nu am discutat despre asta.

Ben îşi împinse ochelarii în sus pe nas, fără să îşi dea seama că ramele i se strâmbaseră.

– Mâncăm tacos, îl anunță el pe Thibault. Sunt delicioşi. Mama face singură salsa şi tot.

– Sunt sigur că sunt minunați, spuse Thibault, pe un ton neutru.

– O să vorbim despre asta, bine? Ea scutură iarba de pe tricoul lui. Acum du-te. Bea niște apă. Şi nu uita să te speli.

– Vreau să mă joc de-a v-ați-ascunselea cu Zeus, scânci Ben. Thibault a spus că pot.

– După cum am spus, o să vorbim despre asta, spuse Elizabeth.

– Poate să intre şi Zeus cu mine? Şi lui îi este sete.

– Hai să îl lăsăm aici afară, bine? O să îi aducem niște apă. Ce s-a întâmplat cu ochelarii tăi?

Ignorând protestele lui Ben, îi dădu jos.

– Durează doar o secundă. Ea îndoi rama, își examină opera și îi mai îndoi o dată înainte să îi dea înapoi. Încearcă-i acum.

Ochii lui Ben săgetară către Thibault când își puse ochelarii la loc; el se prefăcu a nu observa. În schimb, îl mângâia pe Zeus, care stătea alături liniștit. Elizabeth se lăsă pe spate pentru a vedea mai bine.

– Perfect, spuse ea.

– Bine, cedă Ben.

Urcă treptele, deschise ușa de plasă și o lăsă să se închidă cu un zgomot puternic. Când băiatul dispăru, Elizabeth se întoarse către Thibault.

– L-am făcut să se rușineze.

– Așa fac mamele.

– Mulțumesc, spuse ea, fără a-și ascunde sarcasmul. Acum, ce e povestea asta despre Zeus și de-a v-ați-ascunselea?

– Oh, i-am spus despre asta când eram jos, la pârâu. Mă întreba ce poate să facă Zeus și am menționat jocul ăsta. Dar nu trebuie să o facem în seara asta.

– Nu, e în regulă, spuse ea, luând paharul de limonadă. Roti cuburile de gheață în pahar, înainte de a se întoarce către el. Vrei să rămâi la cină?

Îi întâlni privirea.

– Da, spuse el. Mi-ar face mare plăcere.

– Sunt doar tacos, accentuă ea.

– Am auzit. Și mulțumesc. Tacos e perfect. Zâmbi și se ridică. Dar acum, lasă-mă să îi dau tipului ăstuia niște apă. Și probabil că îi este și foame. Te superi dacă iau niște mâncare de la adăpost?

– Bineînțeles că nu. E destulă. Cineva tocmai a descărcat niște saci ieri.

– Cine putea fi?

– Nu știu. Un călător cu părul lung, cred.

– Mie mi s-a părut că era un veteran cu diplomă de facultate.

– Același lucru. Ridicând paharele, se ridică și ea. Mă duc să mă asigur că Ben s-a spălat. Are tendința să uite. Ne vedem peste câteva minute.

La adăpost, Thibault îi umplu bolul lui Zeus cu apă și mâncare, apoi se așeză într-una dintre cuștile goale, așteptând. Zeus nu se grăbi, bând puțin, apoi ciugulind câteva bucăți de mâncare, uitându-se din când în când la Thibault ca și cum l-ar fi întrebat: „De ce te uiți la mine?" Thibault nu spuse nimic; știa că orice comentariu l-ar încetini pe Zeus și mai mult.

În schimb, verifică și celelalte cuști, chiar dacă Elizabeth spusese că făcuse ea asta, asigurându-se că nici un câine nu stătea rău cu apa. Nu era cazul. Și nici nu se agitaseră mult. Lucru bun. Stinse lumina în birou și încuie ușa înainte de a se întoarce în casă. Zeus îl urma, adulmecând.

La ușă, îi făcu semn câinelui să se așeze și să aștepte, după care deschise ușa de plasă.

– Hei?

· Intră, sunt în bucătărie.

Thibault păși înăuntru și înaintă spre bucătărie. Elizabeth își pusese un șorț și era lângă aragaz, călind carne tocată de vită. Pe tejghea, lângă ea, era o sticlă deschisă de Michelob Light.

– Unde este Ben? întrebă Thibault.

· E la duș. Trebuie să coboare în câteva minute.

Adăugă condimente pentru taco și apă amestecului, apoi își clăti mâinile. După ce le șterse de șorț, se întinse după bere.

– Vrei și tu una? Mereu beau o bere în serile în care mâncăm taco.

– Aș vrea una.

Scoase o sticlă din frigider și i-o întinse.

– E slabă. E tot ce am.

– Mulțumesc.

El se sprijini de tejghea și cercetă din priviri bucătăria. Într-un fel, îi amintea de casa pe care tocmai o închiriase. Dulapurile

originale ale casei, chiuveta din oțel inoxidabil, aparatele învechite și un mic loc de luat masa sub o fereastră, dar toate într-o condiție mai bună, simțindu-se o mână de femeie, pe ici, pe colo. Flori într-o vază, fructe într-un bol, ferestre spălate. Ca acasă.

Din frigider, Elizabeth scoase niște salată și roșii, apoi o bucată de brânză cedar și le puse pe dulap. Luă apoi ardei verzi și ceapă, mută totul pe tocător, apoi scoase un cuțit și răzătoarea pentru brânză dintr-un sertar al dulapului. Începu să taie și să toace ceapa, cu mișcări rapide și fluide.

– Ai nevoie de ajutor?

Ea îi aruncă o privire sceptică.

– Nu îmi spune că pe lângă faptul că dresezi câini, repari mașini și ești muzician, ești și un maestru bucătar.

– Nu aș merge chiar atât de departe. Dar mă descurc într-o bucătărie. Gătesc în fiecare seară.

– A, da? Ce ai mâncat ascară?

– Un sendviș cu carne de curcan și pâine de secară. Cu un castravete murat.

– Și cu o seară înainte?

– Un sendviș cu carne de curcan și pâine de secară. Fără castravete murat.

Ea chicoti.

– Care a fost ultima mâncare caldă pe care ai gătit-o?

El se prefăcu că încearcă să-și amintească.

– Păi... fasole cu cârnați. Luni.

Ea se prefăcu uimită.

– Îmi retrag cuvintele. Te pricepi să razi brânza?

– În asta, chiar m-aș considera maestru.

– Bine, spuse ea. Este un bol în dulap, acolo, sub blender. Și nu trebuie să razi toată bucata. Ben mănâncă de obicei doi taco, iar eu doar unul. Tot ce e în plus este pentru tine.

Thibault puse berea pe tejghea și scoase bolul din dulap. Se duse la chiuvetă ca să se spele pe mâini, apoi despachetă bucata de brânză. În tot acest timp, îi arunca pe furiș priviri lui Elizabeth. După ce termină cu ceapa, ea trecu la ardeiul gras. Apoi urmă roșia. Cuțitul dansa sigur, cu mișcări precise.

– Faci asta atât de repede!

Ea răspunse fără să întrerupă ritmul mișcărilor.

– Era o vreme când visam să-mi deschid propriul restaurant.

– Când?

– Când aveam 15 ani. De ziua mea, chiar am cerut un cuțit Ginsu.

– Te referi la cel căruia i se făcea reclamă la televiziunea națională, seara târziu? Cu care tipul din reclamă tăia o cutie de aluminiu?

Ea dădu din cap.

– Ăla e.

– L-ai primit?

– Este cuțitul pe care îl folosesc acum.

El zâmbi.

– Nu cunosc pe nimeni care chiar să recunoască faptul că a cumpărat așa ceva.

– Acum cunoști, spuse ea, aruncându-i o privire rapidă. Visam să deschid un local grozav în Charleston sau Savannah și să am propriile cărți de bucate și spectacole de televiziune. Nebunie, știu. Dar, oricum, mi-am petrecut vara exersând tocatul. Tocam orice puteam, cât de repede puteam, până când am devenit la fel de rapidă ca tipul din reclamă. Erau boluri de plastic pline de dovlecei și morcovi, și păstârnac pe care le culesesem din grădină. O înnebuneam pe Nana, din moment ce asta însemna că trebuia să mâncăm tocăniță de vară cam în fiecare zi.

– Ce este tocănița de vară?

– Orice amestec de legume care se poate servi cu tăieței sau orez.

El zâmbi și dădu la o parte o grămăjoară de brânză rasă.

– Apoi ce s-a întâmplat?

– S-a terminat vara și am rămas fără legume.

– Ah, spuse el, întrebându-se cum poate arăta o femeie atât de bine purtând un șort.

– Bine, spuse ea, scoțând încă o oală de sub aragaz. Lasă-mă să fac salsa.

Turnă înăuntru o cană mare de sos de roșii, apoi adăugă ceapa și ardeii, și puțin tabasco, sare și piper. Le amestecă și lăsă focul mediu.

– Rețetă proprie?

– A Nanei. Lui Ben nu îi plac mâncărurile prea condimentate, deci ea a inventat combinația asta.

După ce termină cu brânza, Thibault o împachetă la loc.

– Altceva?

– Nu mai durează mult. Trebuie doar să mai tai niște salată, și e gata. A, și să încălzesc lipiile în cuptor. O să las carnea și salsa să fiarbă puțin la foc mic.

– Ce zici dacă mă ocup eu de lipii?

Ea îi întinse o foaie de plăcintă și aprinse cuptorul.

– Doar împrăștie-le puțin. Trei pentru noi și oricâte vrei pentru tine. Dar nu le pune încă. Mai avem câteva minute. Lui Ben îi plac proaspăt scoase din cuptor. Thibault făcu ceea ce îi ceruse, iar ea termină în același timp. Ea puse trei farfurii pe masă. Își luă sticla de bere și se îndreptă spre ușă. Ieși de acolo. Vreau să-ți arăt ceva.

Thibault o urmă afară, apoi se opri brusc, văzând imaginea care se contura de partea cealaltă a verandei acoperite. Încadrate de un gard-viu, potecuțe pavate ocoleau câteva ronduri marcate cu cărămidă, fiecare cu arbustul lui; în mijlocul curții, ca punct

de atracție, se afla o fântână în trei trepte care alimenta un iaz cu pești.

– Vai, murmură el. E superb!

– Și habar nu aveai că e acolo, nu-i așa? E destul de spectaculos, dar ar trebui să vezi asta primăvara. În fiecare an, eu și Nana plantăm câteva mii de lalele, margarete și crini, iar ele încep să înflorească exact după azalee și arbuști. Din martie până în iulie, grădina asta este unul dintre cele mai frumoase locuri din lume. Și acolo? În spatele acelui gard, mai jos? Ea arătă spre dreapta. Acolo se află ilustra noastră grădină de legume și ierburi aromatice.

– Nana nu a spus niciodată că grădinărește.

– Nu îi stă în fire. Era ceva ce făcea cu bunicul, într-un fel, micul lor secret. Pentru că adăpostul e chiar aici, au vrut să facă din asta un fel de oază unde să poată uita de afacere, de câini, de stăpânii lor... chiar și de angajați. Bineînțeles, eu și Drake, apoi eu și Ben am contribuit, dar, în mare parte, e al lor. Era proiectul la care bunicul chiar excela. După ce a murit, Nana a decis să îl continue, în amintirea lui.

– Este incredibil, spuse el.

– Este, nu-i așa? Era atât de minunat când eram copii! Dacă nu plantam bulbi, nu aveam voie să ne jucăm acolo. Toate petrecerile de ziua noastră erau organizate pe peluza din față, care separă casa de adăpost. Ceea ce însemna că, de fiecare dată, cu două zile înainte, trebuia să luăm tot rahatul, ca să nu calce cineva accidental în el.

– Văd de ce ar strica asta o petrecere...

– Hei! strigă o voce din bucătărie. Unde sunteți?

Elizabeth se întoarse la auzul vocii lui Ben.

– Aici, scumpule. Îi arăt domnului Thibault curtea din spate.

Ben păși afară, îmbrăcat cu un tricou negru și pantaloni de camuflaj.

– Unde e Zeus? Sunt gata să mă găsească.

– Hai să mâncăm mai întâi. Facem asta după cină.

– Mamă...

– O să fie mai bine când e întuneric, oricum, interveni Thibault. Astfel te vei putea ascunde cu adevărat. Și va fi mai amuzant și pentru Zeus.

– Ce vrei să faci până atunci?

– Bunica ta mi-a spus că joci șah.

Ben îl privi sceptic.

– Știi să joci șah?

– Poate nu la fel de bine ca tine, dar știu cum se joacă.

– Bine. Se scărpină pe braț. Hei, unde ai spus că era Zeus?

– Pe veranda din față.

– Pot să mă duc să mă joc cu el?

– Va trebui să pui masa mai întâi, îl instrui Elizabeth. Și vei avea doar două minute la dispoziție. Cina e aproape gata.

– Bine, spuse el, întorcându-se. Mulțumesc.

În timp ce el alerga afară, ea se aplecă pe lângă Thibault și își duse mâinile la gură.

– Nu uita de masă!

Ben se opri brusc din țopăit. Deschise un sertar și luă trei furculițe, apoi le aruncă pe masă ca un dealer din Vegas, urmate de farfuriile pe care Elizabeth le pusese deoparte mai devreme. Cu totul, îi luă mai puțin de zece secunde – și masa dovedea asta – înainte de a dispărea. Când dispăru, Elizabeth dădu din cap.

– Până să ajungă Zeus aici, Ben era un copil tăcut și liniștit după școală. Obișnuia să citească și să învețe, acum tot ce vrea să facă este să alerge după câinele tău.

Thibault făcu o față vinovată.

– Îmi pare rău.

– Să nu îți pară. Crede-mă, îmi place un pic de... calm la fel de mult ca oricărei alte mame, dar e minunat să-l văd atât de fericit.

– De ce nu-i iei un câine?

– O să-i iau. Dar cu timpul. De îndată ce văd cum merg lucrurile cu Nana. Luă o gură de bere și arătă către casă. Hai să vedem ce face mâncarea. Cred că e aproape gata.

Înapoi înăuntru, Elizabeth băgă foaia de plăcintă în cuptor și amestecă salsa și carnea înainte de a le turna pe amândouă în boluri. Când le aduse la masă, alături de șervețele de hârtie, Thibault aranjă tacâmurile și farfuriile și luă brânza, salata și roșiile. Când Elizabeth își puse berea pe masă, Thibault fu din nou șocat de frumusețea ei naturală.

– Vrei să-l chemi tu pe Ben sau îl chem eu?

Thibault se forță să își desprindă privirea de la ea.

– Îl chem eu pe Ben, spuse el.

Băiatul stătea pe veranda din față, mângâind un Zeus gâfâitor, de la frunte până la coadă, dintr-o singură mișcare.

– L-ai obosit, observă Thibault.

– Alerg destul de repede, aprobă Ben.

– Ești gata să mănânci? Cina e pe masă.

Ben se ridică, iar Zeus ridică și el capul.

– Stai aici, spuse Thibault.

Urechile lui Zeus se lăsară pe spate ca și cum ar fi fost pedepsit. Dar își puse capul la loc jos, în timp ce Ben și Thibault intrau în casă.

Elizabeth se așezase deja la masă. De îndată ce Ben și Thibault își ocupară locurile, băiatul începu să își umple taco-ul cu carne tocată condimentată de vită.

– Vreau să îmi spui mai multe despre călătoria ta de-a lungul țării, îl îndemnă Elizabeth.

– Da, și eu, interveni Ben, luând o lingură de salsa.

Thibault se întinse după șervet și și-l puse în poală.

– Ce vreți să știți?

Ea își împături șervețelul.

– De ce nu începi cu începutul?

Pentru un moment, Thibault luă în considerare adevărul: că totul începuse cu o fotografie găsită în deșertul Kuweitului. Dar nu le putea spune despre asta. În schimb, începu prin a descrie o dimineață rece de martie, când își aruncase rucsacul peste umăr și pornise la drum. Le spuse despre lucrurile pe care le văzuse – de dragul lui Ben, se asigură că descrisese toată viața sălbatică pe care o întâlnise – și vorbi despre oamenii mai interesanți pe care îi cunoscuse. Elizabeth păru să observe că nu era obișnuit să vorbească atât de mult despre el, așa că îl descosea cu întrebări de fiecare dată când părea să rămână fără cuvinte. După aceea, îl întrebă mai multe despre facultate și fu amuzată când Ben realiză că omul cu care stătea la masă *chiar scosese din pământ schelete umane.* Ben puse și el câteva întrebări: „Ai frați sau surori?“ „Nu.“ „Ai făcut sport?“ „Da, dar am fost mediocru, nu am excelat.“ „Care este echipa ta de fotbal preferată?“ „The Denver Broncos, bineînțeles.“

Cât timp Ben și Thibault sporovăiau, Elizabeth le urmărea schimbul de replici cu amuzament și interes.

De-a lungul serii, lumina soarelui care intra pe fereastră își schimbă poziția și intensitatea, lăsând bucătăria în umbră. Terminară de mâncat și, după ce se scuză, Ben se duse alături de Zeus pe verandă. Thibault o ajută pe Elizabeth să strângă masa, acoperind resturile și punând farfuriile și tacâmurile în mașina de spălat vase. Încălcând propria regulă, Elizabeth deschise a doua sticlă de bere și îi mai oferi una și lui Thibault, înainte de a evada din căldura bucătăriei și a ieși.

Pe verandă, aerul era simțitor mai răcoros și o briză făcea frunzele copacilor să danseze ușor. Ben și Zeus se jucau din nou și râsetele puștiului pluteau, suspendate în aer. Elizabeth se

sprijini de balustradă, privindu-și fiul, în timp ce Thibault se forța să se uite în direcția ei. Nici unul din ei nu simțea nevoia să vorbească, iar el luă o gură mare și înceată de bere, întrebându-se încotro se îndreptau toate astea.

CAPITOLUL 12
BETH

La căderea nopții, Beth stătea pe veranda din spatele casei, privindu-l pe Logan cum se concentra asupra tablei de șah din fața lui, gândindu-se: „Îmi place de el". Gândul, când îl conștientiză, îi păru surprinzător, dar firesc.

Ben și Logan erau la al doilea joc de șah, iar Logan nu se grăbea cu următoarea mișcare. Ben câștigase ușor prima partidă și ca văzuse surprinderea din ochii lui Logan. Nu se supărase că pierduse, chiar îl întrebase pe Ben unde greșise. Reconstituiseră poziția precedentă a pieselor pe tablă, iar Ben îi arătă lui Logan seria de erori pe care o făcuse, mai întâi cu tura și regina, iar la final, cu regele.

– Măi să fie! spusese Logan, apoi îi zâmbise lui Ben. Bravo!

Ea nici nu voia să își imagineze cum ar fi reacționat Keith dacă pierdea. De fapt, nu trebuia să-și imagineze. Jucaseră o dată, în urmă cu doi ani, iar când Ben câștigase, Keith dărâmase la propriu tabla de joc înainte de a ieși din cameră ca o furtună. Peste câteva minute, când Ben încă aduna piesele din spatele mobilei, Keith, reîntors în cameră, în loc să își ceară scuze, spusese că șahul este o pierdere de vreme și că ar fi mai bine ca Ben să facă ceva important, cum ar fi să învețe sau să exerseze aruncările, din moment ce „aruncă la fel de bine ca un om orb".

Chiar l-ar fi strâns de gât pe omul ăla câteodată.

Însă, cu Logan, lucrurile erau diferite. Beth observă că acesta avea iar probleme. Nu își dădea seama uitându-se pe tabla de șah – intrigile care îi separau pe jucătorii buni de șah de cei extraordinari o depășeau –, dar când Ben își studia mai degrabă adversarul decât piesele însemna de obicei că sfârșitul e aproape, chiar dacă Logan nu părea să realizeze încă.

Ceea ce îi plăcea cel mai mult la scena aceea era că, în ciuda concentrării pe care o necesită jocul, Logan și Ben totuși reușeau să... vorbească. Despre școală și despre profesorii lui Ben, și despre cum era Zeus când era cățeluș și pentru că Logan părea sincer interesat, Ben dezvălui câteva lucruri care o surprinseră: unul dintre băieții din clasa lui îi furase sendvișul de două ori și că era îndrăgostit de o fată pe care o chema Cici. Logan nu oferea sfaturi; în schimb, îl întreba pe puști ce credea că ar trebui să facă. Bazându-se pe experiența ei cu bărbații, cei mai mulți presupun că, dacă vorbești cu ei despre o problemă sau o dilemă, te aștepți de la ei să ofere o părere, chiar și atunci când tot ce vrei este ca ei să te asculte.

Reticența naturală a lui Logan părea să îi lase lui Ben loc să se exprime. Era evident că Logan se simțea în largul lui cu Ben. Nu încerca să îl impresioneze pe Ben sau pe ea arătându-i cât de bine se poate înțelege cu copilul.

Deși ieșise în oraș sporadic în ultimii ani, descoperise că majoritatea pretendenților ei ori se prefăceau că Ben nu exista și îi adresau doar câteva cuvinte, ori exagerau când vorbeau cu el, încercând să-i arate cât sunt ei de minunați, fiind mult prea prietenoși cu fiul ei. De la o vârstă fragedă, Ben știuse să citească cu ușurință ambele comportamente. Și ea la fel, bineînțeles! Iar acesta era un criteriu care punea capăt relației. Ei bine, atunci când nu încheiau ei relația cu ea.

Era evident că lui Ben îi plăcea la nebunie să petreacă timp cu Logan și, mai mult, simțea că și lui Logan îi face plăcere. În tăcere, acesta continuă să se holbeze la tabla de șah, degetul

odihnindu-i-se momentan pe rege, înainte de a se muta pe pion. Sprânceana lui Ben se ridică foarte puțin. Beth nu știa dacă puștiul considera mișcarea bună sau proastă, dar Logan mută pionul înainte.

Ben făcu următoarea mișcare aproape imediat, ceea ce era un semn rău pentru Logan. Peste câteva minute, acesta realiză că, indiferent ce mutare ar face, regele lui nu avea cum să scape. Scutură din cap.

– M-ai prins.

– Da, confirmă Ben. Te-am prins.

– Credeam că joc mai bine.

– Ai jucat, spuse Ben.

– Până când?

– Până ai făcut a doua mutare.

Logan râse.

– Umor de șahist?

– Avem multe glume ca asta, spuse Ben, evident mândru, arătând către curte. E destul de întuneric?

– Da, așa cred. Ești gata de joacă, Zeus?

Urechile lui Zeus se ciuliră și acesta se ridică. Când Logan și Ben porniră, Zeus se puse și el în mișcare.

– Vii, mamă?

Beth se ridică din scaun.

– Sunt chiar în spatele tău.

Bâjbâiră prin întuneric până în fața casei. Beth se opri în dreptul treptelor.

– Poate că ar trebui să iau o lanternă.

– Trișezi! se plânse Ben.

– Nu pentru câine. Pentru tine. Ca să nu te pierzi.

– Nu o să se piardă, o asigură Logan. Zeus o să îl găsească.

– Ușor de spus, când nu e fiul tău.

– Voi fi în regulă, adăugă Ben.

Ea se uită când la Ben, când la Logan, dând din cap. Nu era complet convinsă, dar Logan nu părea deloc îngrijorat.

– Bine, spuse ea, oftând. Vreau una pentru mine atunci. E în regulă?

– Bine, aprobă Ben. Ce trebuie să fac?

– Ascunde-te, spuse Logan. Iar eu îl voi trimite pe Zeus să te găsească.

– Oriunde vreau?

– De ce nu te ascunzi într-acolo? spuse Logan, arătând cu degetul către o zonă împădurită de la vest de pârâu, pe partea opusă aleii care ducea la adăpost. Nu vreau să cazi în pârâu din greșeală. Și, în plus, mirosul tău va fi proaspăt în partea aia. Amintește-ți, te jucai aici înainte de cină. Acum, de îndată ce te găsește, să îl urmezi afară, bine? Așa nu te vei pierde.

Ben privi către pădure.

– Bine. De unde știu că nu se uită?

– O să îl duc înăuntru și număr până la o sută înainte să-i dau drumul.

– Și nu îl lași să tragă cu ochiul?

– Promit!

Logan își concentră atenția la Zeus.

– Hai, spuse el. Merse la ușă și o deschise înainte de a se opri. Este în regulă dacă îl las să intre?

Beth încuviință din cap.

– E în regulă.

Logan îi făcu semn lui Zeus să intre și să se întindă, apoi închise ușa.

– Bun, ești gata.

Ben începu să alerge spre pădure în timp ce Logan începu să numere cu voce tare. În mijlocul sprintului, Ben strigă peste umăr:

– Numără mai rar!

Silueta lui se stinse treptat în întuneric și, chiar înainte să ajungă la copaci, dispăru din vedere.

Beth își încrucișă brațele.

– Trebuie să spun că nu am un sentiment bun în legătură cu asta.

– De ce?

– Fiul meu care se ascunde în pădure noaptea? Păi, oare de ce?

– O să fie bine. Zeus îl va găsi în două sau trei minute. Cel mult.

– Ai foarte multă încredere în câinele tău.

Logan zâmbi și, pentru un moment, rămaseră pe verandă, bucurându-se de seară. Aerul, cald și umed, dar fără a mai fi încins, mirosea ca pământul: un amestec de pin și stejar, și pământ, o aromă care îi amintea fără excepție lui Beth că, deși restul lumii părea să se schimbe constant, locul acela rămânea mereu aparent neschimbat.

Era conștientă de faptul că Logan o observase întreaga seară, încercând din greu să nu se holbeze la ea, și știa că și ea făcuse la fel cu el. Își dăduse seama că îi plăcea felul în care o făcea să se simtă atitudinea lui Logan. Era mulțumită că o găsca atrăgătoare, dar îi plăcea că admirația lui nu implica acea grabă și dorință oarbă pe care o simțea când bărbații se holbau la ea. În schimb, el părea mulțumit să îi stea alături și, dintr-un oarecare motiv, era exact ceea ce ea avea nevoie.

– Mă bucur că ai rămas la cină, zise ea, neștiind ce altceva să spună. Ben se simte minunat.

– Și eu mă bucur.

– Te-ai descurcat de minune cu el acolo. Când ați jucat șah, adică.

– Nu e greu.

– Nu ai crede asta, nu-i așa?

El ezită.

– Vorbim din nou despre fostul tău soț?

– Sunt atât de previzibilă? Ea se sprijini de un stâlp. Ai dreptate, totuși. Chiar vorbeam despre fostul meu soț. Tembelul.

El se sprijini de stâlpul opus, cu fața la ea.

– Și?

– Și aș vrea doar ca lucrurile să fie altfel.

El ezită și ea știu că se gândește dacă era sau nu bine să spună ceva. În final, rămase tăcut.

– Nu l-ai plăcea, îi zise ea. De fapt, cred că nici el nu te-ar plăcea.

– Nu?

– Nu, și consideră-te norocos. Nu pierzi nimic.

El o privi fix, fără să spună nimic, amintindu-și probabil modul în care îl oprise mai devreme, presupuse ea. Dădu la o parte câteva fire de păr care-i veneau în ochi, întrebându-se dacă să continue.

– Vrei să auzi povestea?

– Doar dacă vrei să mi-o spui, rosti el.

Simți cum gândurile îi alunecară din prezent către trecut și oftă.

– E cea mai veche poveste din lume... Eu eram o tocilară în ultimul an de liceu, el era cu vreo doi ani mai mare ca mine, dar mergeam la aceeași biserică, așa că știam exact cine era. Am început să ieșim cu câteva luni înainte de absolvirea mea. Familia lui e avută, iar el ieșise mereu cu fetele cele mai populare și cred că am fost prinsă în această fantezie. Am trecut cu vederea niște probleme evidente, am inventat scuze pentru alții și următorul lucru pe care îl știu este că am rămas însărcinată. Dintr-odată, viața mea... s-a schimbat pur și simplu, știi? Nu aveam să mai merg la facultate toamna aceea, nici măcar nu aveam idee cum e să fiu mamă, mai mult – o mamă singură; nu-mi puteam imagina cum o să mă descurc cu toate. Ultimul lucru la care mă așteptam era ca el să mă ceară în căsătorie. Dar, din orice motiv, a făcut-o, iar eu am spus da și, chiar dacă voiam să cred că totul va merge de la sine și am făcut tot ce am putut să o conving pe Nana că știam ce fac, cred că amândoi ne-am dat seama că era

o greșeală înainte ca tușul să se usuce pe certificatul de căsătorie. Nu aveam practic nimic în comun. Oricum, ne certam încontinuu și am sfârșit prin a ne separa imediat după ce s-a născut Ben. Apoi, m-am pierdut complet.

Logan își puse mâinile laolaltă.

– Dar asta nu te-a oprit.

– Să mă oprească din ce?

– Din a merge într-un final la facultate și a deveni profesoară. Și din a-ți da seama cum este să fii o mamă singură, zâmbi el. Și să o scoți cumva la capăt.

Ea îi întoarse zâmbetul, recunoscătoare.

– Cu ajutorul Nanei.

– Dacă de asta a fost nevoie.

El își puse un picior peste celălalt, părând să o studieze, înainte de a pufni:

– Tocilară, ha?

– În liceu? O, da. Eram clar o tocilară.

– Mi se pare greu de crezut.

– Crezi ce vrei.

– Și cum a fost la facultate?

– Cu Ben, vrei să spui? Nu a fost ușor. Dar aveam deja niște credite din activități suplimentare, ceea ce mi-a dat un avantaj, apoi am luat cursuri la colegiul comunitar cât timp Ben era încă în scutece. Aveam cursuri doar două sau trei zile pe săptămână în timp ce Nana avea grijă de Ben și veneam acasă și învățam când nu eram „mami". Același lucru s-a întâmplat când m-am transferat la UNC Wilmington, care era îndeajuns de aproape încât să merg la școală și să ajung înapoi aici, seara. Mi-a luat șase ani ca să obțin diploma și certificatul, dar nu voiam să profit de Nana și nici să-i dau motive fostului meu soț să obțină custodia completă. Și atunci ar fi încercat, doar pentru că putea.

– Pare un tip fermecător.

Ea se strâmbă.

– Nici nu știi.

– Vrei să-l bat?

Ea râse.

– E amuzant. A existat o vreme când ți-aș fi acceptat oferta, dar nu mai e cazul. E doar... imatur. Crede că orice femeie pe care o cunoaște este nebună după el, se enervează din mărunțișuri și dă vina pe alții când lucrurile nu merg bine. Are 31 de ani și merge pe 16, dacă știi la ce mă refer. Deodată, simți că Logan o privește. Dar de-ajuns despre el. Povestește-mi ceva despre tine.

– Cum ar fi?

– Orice. Nu știu. De ce ai studiat antropologia?

El reflectă.

– Personalitatea a fost cauza, cred.

– Ce înseamnă asta?

– Nu voiam să studiez ceva practic, ca afacerile sau ingineria, și, spre finalul primului an, am început să vorbesc cu alți studenți la arte liberale. Cei mai interesanți pe care i-am cunoscut au fost studenții la Antropologie. Voiam să fiu interesant.

– Glumești!

– Nu. Cel puțin, de asta am luat primele cursuri introductive. După aia, am realizat că antropologia este un amestec grozav între istorie, supoziție și mister, toate atrăgându-mă. Am fost prins.

– Dar petrecerile frățiilor?

– Nu erau stilul meu.

– Meciurile de fotbal?

– Nu.

– Ai crezut vreodată că ai ratat experiența care ar fi trebuit să fie facultatea?

– Nu.

– Nici eu, aprobă ea. Nu după ce l-am născut pe Ben, oricum.

El dădu din cap, apoi arătă către pădure.

– Ăăă... crezi că ar trebui să-l trimitem pe Zeus să îl găsească pe Ben acum?

– Oh, Dumnezeule! strigă ea, pe un ton ușor panicat. Da. Poate să-l găsească, nu-i așa? Cât timp a trecut?

– Nu mult. Cinci minute, poate. Lasă-mă să-l aduc pe Zeus. Și nu-ți face griji. Nu durează mult.

Logan merse la ușă și o deschise. Zeus ieși țopăind afară, dând din coadă, apoi coborî scările. Ridică imediat un picior lângă verandă, apoi urcă din nou scările unde era Logan.

– Unde e Ben? întrebă Logan.

Urechile lui Zeus se ciuliră. Logan arătă cu degetul în direcția în care fugise Ben.

– Găsește-l pe Ben!

Zeus se întoarse și începu să alerge în cercuri largi, cu nasul lipit de pământ. În câteva secunde, luă urma și dispăru în întuneric.

– Ar trebui să mergem după el? întrebă Beth.

– Vrei?

– Da.

– Atunci să mergem.

Abia ajunseseră la linia copacilor, când ea îl auzi pe Zeus scoțând un lătrat jucăuș. Imediat după asta, vocea lui Ben se auzi chiotind vesel. Când ea se întoarse către Logan, acesta ridică din umeri.

– Nu mințeai, nu-i așa? întrebă ea. Cât a durat? Două minute?

– Nu i-a fost greu. Știam că Ben nu va fi prea departe.

– Care e cea mai mare distanță pe care a căutat ceva?

– A ținut o urmă de căprioară odată pentru, nu știu, doisprezece kilometri? Ceva de genul ăsta, oricum. Și mai putea continua, dar se sfârșea în gardul cuiva. Asta se întâmpla în Tennessee.

– De ce ați urmărit căprioara?

– Ca să ne antrenăm. Este un câine deștept. Îi place să învețe și îi place să își folosească abilitățile. În acel moment, Zeus ieși alergând dintre copaci, avându-l pe Ben cu un pas în urma

lui. Din acest motiv, e la fel de amuzant pentru el cât este și pentru Ben.

– A fost uimitor, strigă Ben. A venit chiar la mine. Nu scoteam nici un sunet!

– Vrei să te mai ascunzi o dată?

– Pot? imploră Ben.

– Dacă e de-acord mama ta.

Ben se întoarse către mama sa, iar aceasta își ridică brațele.

– Dă-i drumul.

– Bine, bagă-l înăuntru din nou. Și mă voi ascunde cu adevărat de data asta, declară Ben.

– S-a făcut, spuse Logan.

A doua oară când Ben se ascunse, Zeus îl găsi într-un copac. A treia oară, când Ben încerca să își refacă pașii într-o tentativă de a-l păcăli, Zeus îl găsi la o jumătate de kilometru distanță, în casa lui din copacul de lângă pârâu. Beth nu era încântată de această ultimă alegere; platforma și podul instabil păreau mult mai periculoase noaptea, dar până atunci Ben obosise oricum și era gata să renunțe.

Logan îi urmă înapoi spre casă. După ce-i ură noapte bună unui Ben epuizat, se întoarse către Beth și își drese vocea.

– Vreau să-ți mulțumesc pentru o seară minunată, dar cred că ar trebui să mă îndrept spre casă, spuse el.

În ciuda faptului că era aproape ora zece, o parte din ea nu voia ca el să plece încă.

– Ai nevoie să te duc cu mașina? se oferi ea. Ben adoarme în două minute și te duc bucuroasă acasă.

– Apreciez intenția, dar sunt în regulă. Îmi place să merg pe jos.

– Știu. Nu știu multe despre tine, dar știu asta, zâmbi ea. Ne vedem mâine, da?

– Voi fi aici la șapte.

– Pot să hrănesc eu câinii dacă preferi să vii mai târziu.

– Nu e nici o problemă. Și, în plus, mi-ar plăcea să-l văd pe Ben înainte să plece. Și sunt sigur că și Zeus o să vrea. Săracul, probabil că nici nu o să știe ce să facă dacă nu o să fie Ben aici să-l alerge.

– Bine, atunci...

Ea își încrucișă brațele, dintr-odată dezamăgită de plecarea lui Logan.

– E în regulă dacă împrumut mâine camioneta? Trebuie să ajung în oraș să iau câteva lucruri, să repar frânele. Dacă nu, merg pe jos.

Ea zâmbi.

– Da, știu. Dar nu e o problemă. Trebuie să-l las pe Ben și să fac niște cumpărături, dar, dacă nu te văd, pun cheile sub covorașul de sub scaunul șoferului.

– Bine, spuse el.

O privi în ochi.

– Noapte bună, Elizabeth!

– Noapte bună, Logan!

Imediat ce acesta plecă, Beth merse să-l verifice pe Ben și îl mai sărută o dată pe obraz, înainte de a se retrage în camera ei. Reluă în minte seara în timp ce se dezbrăca, gândindu-se la misterul lui Logan Thibault.

Era diferit de toți bărbații pe care-i întâlnise până atunci, se gândi, apoi se dojeni imediat pentru că fusese atât de evidentă. „Bineînțeles că este diferit", își spuse. De-abia îl cunoscuse. Nu mai petrecuse timp cu el până atunci. Chiar și așa, își zise că era îndeajuns de matură pentru a recunoaște adevărul când îl vedea.

Logan era diferit. Dumnezeu știe că nu semăna deloc cu Keith. De fapt, nici un bărbat cu care ieșise de la divorț încoace nu era ca el. Majoritatea acelor bărbați fuseseră destul de ușor de citit; indiferent cât de politicoși și fermecători sau duri și

nerafinați puteau fi, aveau un singur scop, acela de a ajunge în patul ei. „Rahat masculin", așa îi descria Nana. Iar Nana, știa ea, nu greșea.

Dar cu Logan... ei bine, aici era problema. Habar nu avea ce voia de la ea. Știa că o găsea atrăgătoare și părea să se bucure de compania ei. Dar, în afară de asta, nu avea nici cea mai vagă idee care erau intențiile lui, din moment ce părea să se bucure și de compania lui Ben. Într-un fel, se gândi Beth, se purta cu ea așa cum o făceau anumiți bărbați căsătoriți pe care îi cunoștea: „Ești frumoasă și ești interesantă, dar sunt deja luat".

Îi trecu prin minte că poate chiar era luat. Poate că avea o prietenă în Colorado sau poate că abia se despărțise de iubirea vieții lui și încă se refăcea. Gândindu-se la discuție, își dădu seama că, deși el descrisese ce văzuse și ce făcuse în drumul său prin țară, ea încă nu avea idee de ce plecase la drum și de ce se hotărâse să se oprească în Hampton. Istoria lui nu era misterioasă cât era ascunsă, ceea ce era ciudat. Dacă știa ceva despre bărbați, era că le plăcea să vorbească despre ei: despre slujba lor, despre hobby-uri, despre realizările trecute, despre motivațiile lor. Logan nu făcea așa ceva.

Ciudat.

Dădu din cap, gândindu-se că probabil își face prea multe gânduri. Nu era ca și cum ieșiseră în oraș, până la urmă. Fusese mai mult ca o adunare a unor prieteni – taco, șah și conversație. Un eveniment în familie.

Își puse pijamalele și luă o revistă de pe noptieră. Răsfoi absentă paginile înainte să stingă lumina. Dar, când închise ochii, își aminti cum colțurile gurii lui se curbau ușor de câte ori ea spunea ceva ce el găsea amuzant sau felul în care sprâncenele lui se uneau când se concentra la ceva. Multă vreme, se perpeli și se întoarse de pe o parte pe alta, incapabilă să adoarmă, întrebându-se dacă poate, doar poate, Logan era treaz și se gîndea și el la ea.

CAPITOLUL 13
THIBAULT

Thibault privea cum Victor arunca lanseta în apa rece din Minnesota. Era o dimineață de sâmbătă lipsită de nori. Aerul era nemișcat, apa oglindind cerul senin. Ajunseseră devreme, dorind să apuce să pescuiască înainte ca lacul să se umple cu Jet Ski-uri și bărci cu motor. Era ultima lor zi de vacanță; amândoi urmau să plece de-acolo cu avionul a doua zi. Pentru ultima seară, plănuiseră să mănânce la un restaurant despre care auziseră că era cel mai bun.

– Cred că vei putea să o găsești pe femeia asta, anunță Victor, fără nici o problemă.

Thibault își monta și el firul.

– Pe cine?

– Pe femeia din fotografie care îți aduce noroc.

Thibault mijì ochii către prietenul său.

– Despre ce vorbești?

– Când o vei căuta. Cred că o vei găsi.

Thibault își studie cârligul cu atenție, apoi îl aruncă din nou.

– Nu o voi căuta.

– Așa spui acum. Dar o vei face.

Thibault scutură din cap.

– Nu, nu o voi face. Și, chiar dacă aș vrea să o fac, nu aș avea cum.

– Vei găsi o metodă.

Victor părea mândru de siguranța lui.

Thibault își privea fix prietenul.

– De ce vorbim despre asta?

– Pentru că, spuse Victor răspicat, povestea nu s-a încheiat.

– Crede-mă, s-a terminat.

– Știu că așa crezi tu. Dar nu s-a terminat.

Thibault aflase cu ceva timp în urmă că, dacă Victor era interesat de un subiect, va continua să îl exploateze până când i se dădea dreptate. Pentru că nu ăsta era felul în care Thibault dorea să își petreacă ultima zi, se gândi că poate era mai bine să termine cu subiectul fotografiei, odată pentru totdeauna.

– Bine, spuse el, oftând. De ce nu s-a terminat?

Victor ridică din umeri.

– Pentru că nu există echilibru.

– Nu există echilibru, repetă Thibault, pe un ton sec.

– Da, spuse Victor. Exact. Vezi?

– Nu.

Victor suspină, văzând reacția lui Thibault.

– Să spunem că un om vine și îți pune acoperiș pe casă. Omul muncește din greu și, la final, este plătit. Doar atunci se termină. Dar în cazul ăsta, cu fotografia, este ca și cum acoperișul ar fi fost pus, dar proprietarul nu a plătit. Până când plata nu se face, totul este în dezechilibru.

– Vrei să spui că îi datorez femeii acesteia ceva?

Vocea lui Thibault era sceptică.

– Da. Fotografia te-a ținut în siguranță și ți-a adus noroc. Dar până când plata nu este făcută, nu se termină.

Thibault se întinse după o cutie de suc din cutia frigorifică. Îi întinse una și lui Victor.

– Îți dai seama că vorbești ca un nebun, nu-i așa?

Victor acceptă cutia dând din cap.

– Pentru unii, poate că așa pare. Dar într-un final o vei căuta. Există un scop mai înalt în toate astea. Este destinul tău.

– Destinul meu.

Da.

– Ce înseamnă asta?

– Nu știu. Dar vei ști tu, când vei ajunge acolo.

Thibault tăcu, dorindu-și ca Victor să nu fi adus niciodată în discuție subiectul. În tăcerea aceea, Victor își studia prietenul.

– Poate, spcculă el, sunteți destinați să fiți împreună.

– Nu sunt îndrăgostit de ea, Victor.

– Nu?

– Nu, zise el.

– Și totuși, observă Victor, te gândești deseori la ea.

La asta, Thibault nu răspunse nimic, pentru că nu era nimic de spus.

Sâmbătă dimineața, Thibault ajunse devreme și se duse direct să lucreze la cuști, hrănind, dresând și curățând, ca de obicei. Cât timp lucra el, Ben se jucă împreună cu Zeus, până când Beth îl chemă înăuntru să se pregătească de plecare. Ea îi făcu semn cu mâna din locul ei de pe verandă, dar, chiar și de la distanță, se vedea că era supărată.

Beth intrase înapoi în casă până când ieși el cu câinii; de obicei, îi plimba în grupuri de câte trei, cu Zeus după el. Departe de casă, îi lăsa liberi din lese, dar ei tindeau să îl urmeze, indiferent de direcția în care mergea. Îi plăcea să varieze ruta; astfel, patrupedele nu se îndepărtau prea mult. La fel ca oamenii, câinii se plictisesc dacă fac același lucru în fiecare zi. De regulă, plimbările durau în jur de treizeci de minute per grup. După grupul al treilea, observă că mașina lui Elizabeth dispăruse și presupuse că îl ducea pe Ben la tatăl său.

Nu îl plăcea pe tatăl lui Ben, în principal pentru că nici Ben, nici Elizabeth nu îl plăceau. Tipul părea să fie un adevărat

nemernic, dar nu putea să facă mai mult decât să o asculte când avea ceva de spus despre el. Nu știa îndeajuns cât să îi ofere sfaturi și, chiar dacă ar fi știut, ea nu îi ceruse ajutorul. Oricum ar fi fost, nu era treaba lui.

Dar care era treaba lui, atunci? De ce era acolo? Deși încercă să se opună, mintea lui se întoarse la conversația cu Victor și știu că era aici din motivul pe care i-l dăduse în acea dimineață, pe lac. Și, bineînțeles, din cauza celor întâmplate ulterior.

Încercă să-și îndepărteze amintirea. Nu avea de gând să treacă prin asta. Nu din nou.

Thibault strigă câinii și se întoarse, îndreptându-se către adăpost. După ce duse animalele la locurile lor, merse să exploreze depozitul. Când aprinse luminile din depozit, rămase cu privirea la pereți și rafturi, uluit. Bunicul lui Elizabeth nu avea doar câteva unelte – locul semăna cu un magazin de bricolaj aglomerat. Intră, cercetând rafturile şi cotrobăind prin dulapurile cu sertare suspendate și mormanele de obiecte de pe masa de lucru. Alese într-un final un set de chei și un cric, pe care le duse afară, la camionetă. După cum promisese Elizabeth, cheile erau sub covoraș. Thibault coborî aleea, îndreptându-se către magazinul de piese auto pe care își amintea vag că îl văzuse aproape de centru.

Piesele erau în stoc – plăcuțe de frână noi, clești și vaselină rezistentă la temperaturi înalte – și se întoarse acasă în mai puțin de jumătate de oră. Puse cricul la locul potrivit și ridică mașina, după care îndepărtă primul cauciuc. Scoase pistonul cu cleștele, climină vechea plăcuță, verifică discurile de frână și puse o plăcuță nouă înainte de a înlocui roata și a repeta procesul cu celelalte.

Termina cu a treia plăcuță de frână, când auzi mașina lui Elizabeth sosind și oprind lângă bătrâna camionetă. Privi peste umăr exact când ea cobora, dându-și seama că lipsise ore întregi.

– Cum merge? întrebă ea.

– Aproape am terminat.

– Serios?

Părea uluită.

– Sunt doar niște plăcuțe de frână. Nu e mare lucru.

– Sunt sigură că asta ar spune și un chirurg. E doar un apendice.

– Vrei să înveți? întrebă Thibault, uitându-se la silueta ei care se profila pe fundalul cerului.

– Cât durează?

– Nu mult, spuse el, ridicând din umeri. Zece minute?

– Serios? repetă ea. Bine. Lasă-mă doar să duc cumpărăturile înăuntru.

– Ai nevoie de ajutor?

– Nu, sunt doar două pungi.

Puse al treilea cauciuc și termină de înșurubat janta înainte de a se muta la ultima roată. Slăbi șurubul exact când Elizabeth ajunse înapoi. Când se așeză în genunchi lângă el, simți mirosul loțiunii cu nucă de cocos cu care se dăduse ea de dimineață.

– Mai întâi, dai jos cauciucul... începu el și o conduse apoi metodic prin tot procesul, asigurându-se că ea înțelegea fiecare pas. Când coborî cricul și începu să adune uneltele, ea își scutură capul.

– Pare aproape prea ușor. Cred că aș putea să o fac și eu.

– Probabil.

– Atunci, de ce costă atât de mult?

– Nu știu.

– Nu mi-am ales bine meseria, spuse ea, ridicându-și și adunându-și părul într-o coadă lejeră. Dar îți mulțumesc că te-ai ocupat de ele. Voiam să le repar de ceva vreme.

– Nici o problemă.

– Ți-e foame? Am luat niște curcan proaspăt pentru sendvișuri. Și niște castraveți murați.

– Sună delicios, spuse el.

Luară prânzul pe veranda din spate, care dădea în grădină. Elizabeth părea în continuare tulburată, dar discutară puțin despre cum era să crești într-un orășel din Sud, unde toată lumea știa totul despre toată lumea. Unele povești erau amuzante, dar Thibault spuse că prefera o existență mai discretă.

– De ce nu mă surprinde? întrebă ea.

După aceea, Thibault se întoarse la muncă, în timp ce Elizabeth petrecu după-amiaza curățând casa. Spre deosebire de bunicul ei, Thibault reuși să deschidă fereastra de la birou care fusese vopsită, deși fu mai dificil decât schimbatul plăcuțelor de frână. Nu reuși să o facă ușor de manevrat nici după asta, oricât de mult se străduise. La final, vopsi rama.

Apoi, urmă o zi normală de lucru. Cînd termină treaba la adăpost, era aproape ora cinci și ar fi putut foarte bine să plece acasă.

În schimb, începu să lucreze din nou la dosare, din dorința de a-și scurta munca de a doua zi, care avea să fie lungă. Se instală acolo pentru următoarele două ore, făcând ceea ce el numea progrese – dar cine își putea da seama, totuși? – și nu o auzi pe Elizabeth apropiindu-se. În schimb, îl văzu pe Zeus ridicându-se în picioare și pornind spre intrare.

– Mă mir că ești încă aici, spuse ea, din dreptul ușii. Am văzut lumina aprinsă și am crezut că ai uitat să o stingi.

– Nu aș uita.

Ea arătă către teancul de dosare de pe biroul lui.

– Nici nu îți pot spune cât mă bucur că faci asta. Nana a încercat toată vara să mă convingă să organizez dosarele, dar eu nu am făcut altceva decât să tot amân.

– Ce noroc pe mine, glumi el.

– Nu, ce noroc pe mine. Aproape că mă simt vinovată din cauza asta.

– Te-aș crede, dacă nu ar fi rânjetul ăla. Ai primit ceva vești de la Ben sau Nana?

– De la amândoi, spuse ea. Nana se simte minunat, Ben – mizerabil. Nu că mi-ar fi zis. Am simțit din vocea lui.

– Îmi pare rău, spuse el, serios.

Ea ridică tensionată din umeri înainte să apuce clanța ușii. O roti în ambele direcții, aparent interesată de mecanism. Într-un final, oftă.

– Vrei să mă ajuți să fac niște înghețată?

– Poftim?

El puse jos dosarul la care lucra.

– Îmi place la nebunie înghețata de casă. Când e cald afară, nu e nimic mai bun, dar nu e amuzant să o faci dacă nu e cineva cu tine.

– Nu cred că am mâncat vreodată înghețată de casă...

– Atunci nu știi ce pierzi. Deci, mă ajuți?

Entuziasmul ei copilăresc era aproape contagios.

– Da, bine, aprobă el. Pare distractiv.

– Lasă-mă să fug la magazin să iau ce-mi trebuie. Mă întorc în câteva minute.

– Nu ar fi mai simplu doar să cumperi niște înghețată?

Ochii ei luciră de plăcere.

– Dar nu e același lucru! Vei vedea. Mă întorc în câteva minute, bine?

Zis şi făcut. Thibault avu timp doar să facă ordine în birou şi să verifice câinii o ultimă dată înainte de a o auzi întorcându-se pe alee. O întâmpină în momentul în care cobora din mașină.

– Te superi dacă aduci punga de gheață spartă? întrebă ea. E pe scaunul din spate.

El o urmă în bucătărie cu punga de gheață, iar ea făcu semn către frigider în timp ce punea o cutie de frișcă lichidă pe dulap.

– Îmi aduci aparatul de făcut înghețată? Este în cămară. Raftul de sus, în stânga.

Thibault ieşi din cămară cu un aparat de făcut înghețată manual, care părea să aibă cel puțin cincizeci de ani.

– Ăsta e?

– Da, ăla e.

– Mai funcționează? se întrebă el cu voce tare.

– Perfect. Uimitor, nu-i așa? Nana l-a primit ca dar de nuntă, dar noi încă îl folosim. Face înghețată delicioasă.

Puse aparatul pe dulap și rămase lângă ea.

– Ce pot să fac?

– Dacă vrei tu să ții, fac eu amestecul.

– Sigur că da, spuse el.

Ea scoase un mixer electric și un bol, apoi o cană de măsurat. Din dulapul de mirodenii alese zahăr, făină și esență de vanilie. Adăugă trei căni de zahăr și una de făină în bol și amestecă manual, după care puse bolul sub mixer. Mai sparse trei ouă, puse frișca lichidă și trei linguriță de esență de vanilie, înainte de a da drumul mixerului. La final, stropi cu puțin lapte și turnă totul într-un recipient, pe care îl fixă în aparatul de făcut înghețată și îl împrejmui cu gheață pisată și sare grunjoasă.

– Sunt gata, anunță ea, întinzându-i-l. Ea luă restul de gheață și sarea. Hai în verandă. Trebuie să o faci pe verandă, altfel nu iese la fel.

– Ah, spuse Thibault.

Se așeză lângă el pe trepte, oarecum mai aproape decât ziua precedentă. Îndesând recipientul între picioare, Thibault începu să rotească manivela, surprins de cât de ușor se mișca.

– Mulțumesc că faci asta, zise ea. Chiar am nevoie de o înghețată. A fost una din zilele acelea.

– Da?

Ea se întoarse către Thibault cu un zâmbet șiret pe buze.

– Te pricepi foarte bine la asta.

– La ce?

– La a spune „Da?“ când cineva face un comentariu. E de-ajuns cât să facă omul să vorbească în continuare, iar tu nu pari prea personal sau indiscret.

– Da?

Ea chicoti.

– Da, repetă ea. Dar majoritatea oamenilor ar spune ceva de genul „Ce s-a întâmplat?“ sau „De ce?“

– În regulă. Ce s-a întâmplat? De ce a fost una din acele zile?

Ea pufni cu dezgust.

– Of, este vorba doar despre faptul că Ben era foarte morocănos azi-dimineață când își făcea bagajul și am ajuns să urlu la el pentru că dura prea mult. De regulă, tatălui său nu îi place când întârzie, dar astăzi? Ei bine, astăzi era ca și cum uitase că vine Ben. Cred că am bătut la ușă două minute înainte ca el să o deschidă într-un final și mi-am dat seama că abia se dăduse jos din pat. Dacă știam că doarme până târziu, nu l-aș mai fi zorit atâta pe Ben. Încă mă simt vinovată pentru asta. Și, bineînțeles, când ieșeam din parcare, l-am văzut deja ducând gunoiul pe care leneșul de taică-său nu se obosise să îl scoată. Apoi, bineînțeles, mi-am petrecut toată ziua făcând curat, ceea ce nu a fost atât de rău, în primele două ore. Dar, până la urmă, chiar aveam nevoie de înghețată.

– Nu pare să fi fost o sâmbătă relaxantă.

– Nu a fost, spuse ea, printre dinți, iar el își dădu seama că ea încerca să se hotărască dacă să vorbească mai departe. Era mai mult, altceva o deranja. Beth trase adânc aer în piept și oftă. E ziua fratelui meu astăzi, adăugă ea, cu un vag tremur în voce. Acolo m-am dus, după ce l-am lăsat pe Ben. Am dus flori la cimitir.

Thibault simți cum i se pune un nod în gât, amintindu-și fotografia de deasupra șemineului. Deși bănuia că fratele ei fusese ucis, era prima dată când Nana sau Elizabeth confirma asta. Înțelese imediat de ce ea nu voia să fie singură în seara asta.

– Îmi pare rău, spuse el, vorbind serios.

– Și mie, zise ea. Ți-ar fi plăcut. Toată lumea îl plăcea.

– Sunt sigur.

Ea își răsuci mâinile în poală.

– Nana a uitat. Bineînțeles, și-a adus aminte în după-amiaza asta și a sunat să îmi spună cât de rău îi părea că nu poate fi aici. Practic, plângea, dar i-am spus că este în regulă. Că nu era mare lucru.

– Este mare lucru. Era fratele tău și îți lipsește.

Un zâmbet trist apăru pe fața ei, apoi dispăru.

– Îmi amintești de el, spuse ea, cu voce joasă. Nu atât ca apariție, cât ca fel de a fi. Am observat asta prima dată când ai intrat în birou, să aplici pentru slujbă. E ca și cum ați fost făcuți din același aluat. Cred că e o chestie a pușcașilor marini, nu-i așa?

– Poate, răspunse el. Am cunoscut toate tipurile.

– Sunt sigură.

Se opri, trăgându-și genunchii la piept și înfășurându-și brațele în jurul lor.

– Ți-a plăcut? Să fii în Marină?

– Câteodată.

– Dar nu tot timpul?

– Nu.

– Lui Drake îi plăcea foarte mult. Îi plăcea totul în Marină, de fapt.

Deși părea hipnotizată de mișcarea manivelei, Thibault își dădea seama că era pierdută în amintiri.

– Îmi amintesc când a început invazia. Cu Camp Lejeune la mai puțin de o oră depărtare, a fost tevatură mare. Mi-a fost frică pentru el, mai ales când am auzit zvonuri despre arme chimice și atacuri sinucigașe, dar vrei să știi de ce își făcea el griji? Înainte de invazie, vreau să spun?

– De ce?

– O fotografie. O idioată de fotografie veche. Îți vine să crezi?

Cuvintele neașteptate făcură inima lui Thibault să îi bubuie dintr-odată în piept, dar se forță să pară calm.

– Îmi făcuse o poză când venise la târg anul acela, spuse ea, continuând. Era ultimul weekend pe care l-am petrecut împreună înainte ca el să se înroleze și, după ce am făcut drumurile obișnuite, ne-am despărțit de grup ca să fim singuri. Îmi amintesc că am stat cu el lângă un pin gigantic și am vorbit ore întregi, în timp ce priveam roata mare. Era una dintre acelea mari, toată luminată, și-i auzeam pe copii cum chiuie și țipă în timp ce roata se învârtea, și se învârtea, sub un cer perfect de vară. Am vorbit despre mama și tata și ne întrebam cum ar fi fost ei atunci, dacă ar fi avut păr grizonant și dacă am fi rămas în Hampton sau ne-am fi mutat. Și îmi amintesc cum priveam cerul. Dintr-odată, a trecut o stea căzătoare și nu mă puteam gândi decât că ne puteau auzi cumva.

Se opri, pierdută în amintiri, înainte de a continua:

– A laminat fotografia și a păstrat-o cu el în timpul antrenamentului de bază. După ce ajunsese în Irak, îmi scrisese un e-mail și îmi spusese că o pierduse. Mă întreba dacă mai pot să îi trimit una. Mi se părea o nebunie, dar eu nu eram acolo și nu știam prin ce trece, așa că am spus că o să-i trimit alta. Dar nu am apucat să o fac imediat. Nu mă întreba de ce. Era ca și cum aveam un fel de blocaj mental în legătură cu trimiterea pozei. Adică, puneam filmul în geantă, dar, de fiecare dată când treceam pe lângă studioul foto, uitam să o developez. Și, peste noapte, a început invazia. Am ajuns, într-un final să o trimit, dar scrisoarea s-a întors nedeschisă. Drake murise în prima săptămână după invazie.

Ea îl privea fix, peste genunchi.

– Cinci zile. Atât a rezistat. Și eu nu i-am trimis singurul lucru pe care îl voia de la mine. Știi cum mă face să mă simt?

Thibault simțea că i se face rău.

– Nu știu ce să spun.

– Nu e nimic de spus, zise ea. Este doar unul dintre acele lucruri teribil, imposibil de triste. Și acum... azi, mă gândeam că

dispare, pur și simplu. Nana nu și-a amintit, Ben nu și-a amintit. Cel puțin pe Ben pot să-l înțeleg. Nu avea nici cinci ani când Drake a fost ucis și știi cum sunt amintirile de la vârsta aia. Doar câteva rămân. Dar Drake era atât de bun cu el, pentru că el chiar se simțea bine cu Ben, spuse ea, ridicând din umeri. Cam la fel ca tine.

Thibault își dori să nu fi spus asta. Nu avea ce căuta aici...

– Nu am vrut să te angajez, continuă ea, fără să aibă habar de cât de tulburat era Thibault. Știai asta?

– Da.

– Dar nu pentru că ai venit pe jos din Colorado. Ăsta era doar un aspect, ci în principal pentru că ai fost în Marină.

El dădu din cap și ea se întinse spre aparatul de făcut înghețată.

– Probabil are nevoie de mai multă gheață, spuse ea. Deschise capacul, mai adăugă gheață, după care i-l întinse înapoi. De ce ești aici? întrebă ea într-un final.

Deși știa ce voia ea să spună, se prefăcu a nu avea habar.

– Pentru că m-ai rugat tu să rămân.

– Vreau să spun, de ce ești aici, în Hampton? Și vreau adevărul de data asta.

El căută explicația corectă.

– Pare un loc frumos și, până acum, așa a fost.

Își dădea seama din expresia ei că se aștepta la mai mult. Când el nu mai adăugă nimic, se încruntă.

– Are legătură cu timpul petrecut în Irak, nu-i așa?

Tăcerea îl dădu de gol.

– Cât timp ai stat acolo? întrebă ea.

El se mișcă pe scaun. Nu voia să vorbească despre asta, dar nu avea de ales.

– Care dintre drumuri?

– De câte ori ai mers?

– De trei ori.

– Ai văzut multe scene de luptă?

– Da.

– Dar ai reușit să scapi?

– Da.

Buzele ei se strânseră, ca și cum era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

– De ce tu, și fratele meu, nu?

Întoarse manivela de patru ori înainte de a răspunde cu ceea ce știa că este o minciună.

– Nu știu.

Când Elizabeth se ridică să aducă boluri și linguri pentru înghețată, Thibault abia rezistă imboldului de a-l chema pe Zeus și a pleca pur și simplu, chiar atunci, pentru a se întoarce acasă, în Colorado.

Nu se putea abține să nu se gândească la fotografia din buzunarul lui, fotografia pe care o pierduse Drake. Thibault o găsise, Drake murise, iar acum el era aici, în casa în care crescuse Drake, petrecând timp cu sora pe care acesta o lăsase în urmă.

La suprafață, totul părea foarte puțin probabil. Încercând să lupte cu uscăciunea care îi cuprinsese dintr-odată gâtul, se concentră pe acele lucruri despre care știa că sunt adevărate. Fotografia era doar atât: o poză cu Elizabeth făcută de fratele ei. Nu există talismane norocoase. Thibault supraviețuise misiunilor în Irak, dar la fel făcuse majoritatea soldaților trimiși acolo. Și majoritatea colegilor săi de pluton, inclusiv Victor. Dar unii muriseră, printre care și Drake, și deși era tragic, nu avea nimic de-a face cu fotografia. Așa era războiul. Iar el, el era aici pentru că luase decizia să o caute pe femeia din fotografie. Nu avea nimic de-a face cu destinul sau cu magia.

Dar el o căutase din cauza lui Victor...

Clipi de câteva ori și își aminti că nu crezuse nimic din ce îi spusese Victor.

Lucrurile în care credea Victor erau numai superstiții. Nu avea cum să fie adevărat. Cel puțin, nu în totalitate.

Zeus păru să simtă cât era de neliniștit și își ridică ochii spre el. Cu urechile ciulite, scânci ușor și urcă scările, apoi linse mâna lui Thibault. El îi mângâie botul și câinele începu să-l lingă pe față.

– Ce fac aici? șopti Thibault. De ce am venit?

În timp ce aștepta un răspuns care nu urma să vină niciodată, auzi ușa de plasă închizându-se în spatele lui.

– Vorbești singur sau cu câinele tău? întrebă Elizabeth.

– Ambele, spuse el.

Se așeză lângă el și îi întinse o linguriță.

– Ce spuneai?

– Nimic important, zise el.

Îi făcu semn lui Zeus să se întindă, iar câinele se înghesui pe o treaptă, într-o tentativă de a rămâne aproape de amândoi.

Elizabeth deschise aparatul și puse înghețată în fiecare bol.

– Sper să îți placă, spuse ea, întinzându-i bolul.

Ea băgă apoi lingura înăuntru și gustă, înainte de a se întoarce spre el, cu o expresie sinceră pe față.

– Vreau să îmi cer scuze, spuse ea.

– Pentru ce?

– Pentru ce am spus înainte... Când te-am întrebat de ce tu ai scăpat și fratele meu nu.

– Este o întrebare corectă.

El dădu din cap, simțindu-se stingherit sub privirea ei insistentă.

– Nu, nu este, zise ea. Și a fost greșit să te întreb. Așa că îmi pare rău.

– Este în regulă, spuse el.

Beth mai luă o lingură, ezitând înainte de a continua:

– Îți amintești când ți-am spus că nu voiam să te angajez pentru că fuseseși în Marină?

El dădu din cap.

– Nu este din motivul la care probabil că te gândești. Nu este pentru că îmi amintești de Drake. Este din cauza felului în care a murit Drake. Bătu cu linguriţa de marginea bolului. Drake a fost ucis de gloanțe americane.

Thibault își întoarse privirea când ea începu să vorbească din nou:

– Bineînțeles, nu am știut asta de la început. Ne-au dus mult timp cu zăhărelul. „Investigaţia continuă" sau „Verificăm toate detaliile problemei", lucruri de genul ăsta. A durat luni întregi să aflăm cum a murit și nici măcar atunci nu am aflat cu adevărat cine este responsabil.

Se chinui să găsească vorbele potrivite.

– Pur și simplu... nu părea corect, știi? Adică, știu că a fost un accident, știu că oricine ar fi făcut-o nu a vrut să îl omoare, dar, dacă așa ceva s-ar întâmpla aici, în Statele Unite, cineva ar fi acuzat de omor. Dar, pentru că s-a întâmplat în Irak, nimeni nu vrea ca adevărul să iasă la suprafață. Și nu va ieși niciodată.

– De ce îmi spui toate astea? întrebă încet Thibault.

– Pentru că, spuse ea, acesta este adevăratul motiv pentru care nu voiam să te angajez. După ce am aflat ce s-a întâmplat, aveam impresia că de fiecare dată când vedeam un pușcaș marin mă voi întreba: „Oare el a fost cel care l-a ucis pe Drake? Sau acoperă pe cineva care a făcut-o?" Știu că nu a fost corect, știu că a fost greșit, dar nu m-am putut abține. Și, după o vreme, furia pe care am simțit-o a devenit pur și simplu parte din mine, ca și cum era singura metodă pe care o găsisem să combat durerea. Nu îmi plăcea cine devenisem, dar eram blocată în acest cerc vicios de întrebări și vinovăție. Apoi, din senin, ai apărut tu în birou și ai cerut de lucru. Iar Nana, chiar dacă știa exact ce simțeam – sau poate tocmai din cauza asta – a decis să te angajeze.

Puse bolul deoparte.

– De asta nu am avut multe să îți spun în primele două săptămâni. Nu știam ce aș putea zice. M-am gândit că nu trebuia

să spun nimic, din moment ce mai mult ca sigur plecai peste câteva zile, ca toți alții. Dar nu ai plecat. În schimb, muncești mult și stai până târziu, te porți minunat cu Nana și cu fiul meu... și, dintr-odată, nu mai ești un pușcaș marin, ești un bărbat. Se opri ca și cum ar fi fost pierdută în gânduri, apoi îl împinse cu genunchiul. Și nu doar atât, dar ești un bărbat care permite femeilor emotive să abereze, fără a le spune să se oprească.

El o împinse înapoi cu genunchiul pentru a o asigura că era în regulă.

– E ziua lui Drake.

– Da, este, spuse ea, ridicând bolul. Pentru fratele meu mai mic, Drake! spuse ea.

Thibault ciocni bolul de al ei.

– Pentru Drake! rosti și el, ca un ecou.

Zeus scânci și îi privi insistent. În ciuda tensiunii, ea se întinse și îl ciufuli.

– Tu nu ai nevoie de toast. Ăsta este momentul lui Drake.

El își înclină capul nedumerit, iar ea râse.

– Bla, bla, bla. Nu înțelege un cuvânt din ce îi spun.

– Adevărat, dar și-a dat seama că ești supărată. De asta a rămas aproape.

– E chiar uimitor. Nu cred că am văzut vreodată un câine atât de intuitiv și de bine dresat. Și Nana a spus același lucru și, crede-mă, asta înseamnă mult.

– Mulțumesc, zise el. Gene bune.

– Bine, spuse ea. E rândul tău să vorbești. Știi cam tot ce e de știut despre mine.

– Ce vrei să știi?

Ea ridică bolul și mai luă puțină înghețată în linguriță înainte de a întreba:

– Ai fost vreodată îndrăgostit?

Când el ridică sprâncenele uimit de nonșalanța cu care rostise cuvintele, ea îi făcu semn să treacă peste.

– Nici să nu te gândești că sunt prea indiscretă. Nu după tot ce ți-am spus. Scuipă tot.

– O dată, recunoscu el.

– Recent?

– Nu. Cu ani în urmă. Când eram în facultate.

– Cum era ea?

El păru să caute cuvântul potrivit.

– Normală, spuse el.

Ea nu zise nimic, dar expresia ei îl anunța că voia mai mult.

– Bine, continuă el. Era feministă și îi plăceau sandalele Birkenstocks și fustele țărănești. Ura fardurile. Scria editoriale pentru ziarul studențesc și susținea cauzele oricărui grup social din lume, cu excepția bărbaților albi și a bogaților. A, și era vegetariană.

Ea îl analiză temeinic.

– Nu știu de ce, dar nu te văd cu o astfel de persoană.

– Nici eu nu mă vedeam. Și nici ea. Nu pe termen lung, oricum. Dar o vreme, a fost surprinzător de ușor de trecut peste diferențele evidente. Și așa am făcut.

– Cât a durat?

– Puțin mai mult de un an.

– Mai vorbești cu ea?

El scutură din cap.

– Niciodată.

– Și asta e?

– În afară de câteva iubiri fulgerătoare de liceu, asta e. Dar ține cont că în ultimii cinci ani nu prea am avut timp de relații.

– Da, presupun că nu.

Zeus se ridică și privi fix aleea, cu urechile ciulite. În alertă. Dură un moment, dar Thibault auzi sunetul vag al unui motor. În depărtare, o lumină puternică pătrunse printre copaci, începând să se îngusteze. Cineva parca o mașină. Elizabeth se încruntă confuză până când o berlină luă colțul și se îndreptă spre

casă. Chiar dacă luminile de pe verandă nu ajungeau pe alee, Thibault recunoscu mașina și își îndreptă spatele. Era ori șeriful, ori unul din subordonații lui.

Elizabeth recunoscu, de asemenea, mașina.

– Asta nu e de bine, spuse ea.

– Ce crezi că vor?

Se ridică în picioare.

– Nu sunt ei, e un el. Fostul meu soț. Porni în jos pe scări și îi făcu semn. Rămâi aici. Mă ocup eu de asta.

Thibault îi făcu semn lui Zeus să stea în timp ce mașina oprea lângă a lui Beth, în capătul îndepărtat al casei. Prin tufe, văzu cum ușa din dreapta se deschide și Ben coboară, târându-și rucsacul. Porni către mama lui, cu capul plecat. Când se deschise și ușa șoferului, ajutorul de șerif Keith Clayton coborî.

Zeus mârâi înfundat, alert și pregătit, așteptând comanda lui Thibault să atace. Elizabeth îl privi surprinsă pe Zeus, până când Ben păși în lumină. Thibault observă că puștiului îi lipseau ochelarii și văzu vânătăile albastre și negre din jurul ochiului lui în același timp cu Elizabeth.

– Ce s-a întâmplat? strigă ea, grăbindu-se către fiul ei.

Se așeză în genunchi ca să vadă mai bine.

– Ce ai făcut?

– Nu e nimic, răspunse Clayton, apropiindu-se de ei. E doar o vânătaie.

Ben se întoarse cu spatele, nevrând ca ea să vadă.

– Dar ochelarii? spuse Elizabeth, încercând în continuare să înțeleagă. L-ai lovit?

– Nu, nu l-am lovit. Iisuse! Nu l-aș lovi. Cine crezi că sunt?

Elizabeth părea să nu îl audă și se concentră pe fiul ei.

– Ești în regulă? Of, arată rău! Ce s-a întâmplat, scumpule? Ți s-au rupt ochelarii?

Ea știa că nu va spune nimic până când Clayton nu pleca. Îi ridică bărbia și văzu că vasele de sânge din ochi i se spărseseră, înroșindu-i-l.

– Cât de puternic ai aruncat? întrebă ea, oripilată.

– Nu foarte tare. E doar o vânătaie. Ochiul este în regulă și am reușit să lipim ochelarii.

– E mai mult decât o vânătaie! spuse Elizabeth, cu vocea ridicată, abia controlându-se.

– Nu te mai purta ca și cum ar fi vina mea! lătră Clayton.

– Este vina ta!

– El este cel care a ratat-o! Jucam doar pase cu mingea. A fost un accident, pentru numele lui Dumnezeu! Nu-i așa, Ben? Ne distram, nu-i așa?

Ben se uita fix în pământ.

– Da, mormăi el.

– Spune-i ce s-a întâmplat. Spune-i că nu a fost vina mea. Hai!

Puștiul se mută de pe un picior pe altul.

– Jucam pase cu mingea. Am ratat mingea și m-a lovit în ochi. El ridică ochelarii, lipiți grosolan pe margine și deasupra nasului cu bandă adezivă. Tata mi-a reparat ochelarii.

Clayton ridică palmele.

– Vezi? Nu e mare lucru. Se întâmplă tot timpul. Face parte din joc.

– Când s-a întâmplat asta? întrebă Elizabeth.

– Cu câteva ore în urmă.

– Și nu m-ai sunat?

– Nu. L-am dus la Urgență.

– La Urgență?

– Unde altundeva trebuia să-l duc? Știam că nu îl pot aduce aici înainte să îi fac un control, așa că asta am făcut. Am procedat ca orice părinte responsabil, la fel cum ai făcut și tu când a căzut din leagăn și și-a rupt brațul. Și, dacă îți amintești, eu nu

am urlat nebunește la tine, așa cum nu țip la tine când îl lași să se joace în căsuța din copac. Chestia aia e o capcană a morții.

Ea părea prea șocată ca să poată vorbi, iar el dădu din cap dezgustat.

– Oricum, voia să vină acasă.

– Bine, spuse ea, încă luptându-se cu cuvintele. Își încleștă maxilarul. Îl alungă dintr-un gest pe Clayton. Cum o fi. Du-te. Am eu grijă de el de-acum.

Cu brațul pe după Ben, dădu să-l conducă și, în acel moment, Clayton îl văzu pe Thibault pe verandă, privindu-l. Făcu ochii mari înainte de a se încrunta furios. Porni către verandă.

– Ce cauți aici? întrebă el.

Thibault se uita la el, fără să se miște. Mârâitul lui Zeus deveni mai amenințător.

– Ce caută el aici, Beth?

– Pleacă, Keith! Vorbim despre asta mâine.

Ea se întoarse cu spatele.

– Nu pleca de lângă mine, scuipă el, întinzându-se să o apuce de braț. Îți pun doar o întrebare.

În acel moment, Zeus sări, iar picioarele din spate începură să-i tremure. Pentru prima dată, Clayton păru să observe câinele, care își arăta colții și avea blana zburlită pe spate.

– Dacă aș fi în locul tău, i-aș da drumul, spuse Thibault. Vocea lui era uniformă și calmă, mai mult ca o sugestie decât ca un ordin. Chiar acum.

Privind câinele, Clayton îi dădu drumul imediat. În timp ce Elizabeth și Ben se grăbeau către verandă, Keith își îndreptă privirea către Thibault. Zeus înaintă puțin, continuând să mârâie.

– Cred că e mai bine să pleci, spuse Thibault, cu vocea joasă.

Clayton se gândi un moment, apoi se întoarse și o luă înapoi. Thibault îl auzi înjurând printre dinți, în timp ce se îndrepta către mașină, apoi ascultă portiera deschizându-se și închizându-se după el.

Se întinse pentru a-l mângâia pe Zeus.

– Bun băiat, șopti el.

Clayton dădu cu spatele, făcu o întoarcere în trei mișcări stângace, după care plecă, împrăștiind pietriș. Farurile lui dispărură din vedere și abia atunci blana de pe spatele lui Zeus își reveni la normal. Începu să dea din coadă la vederea lui Ben.

– Bună, Zeus! spuse Ben.

Zeus îl privi pe Thibault pentru a cere voie.

– E în regulă, spuse Thibault, lăsându-l liber.

Zeus alergă spre Ben ca și cum ar fi spus: „Mă bucur atât de mult că ești acasă!" Încercă să îl lingă, iar Ben începu să-l mângâie.

– Ți-a fost dor de mine, nu-i așa? spuse Ben, mulțumit. Și mie mi-a fost dor de tine...

– Vino aici, scumpule, îl rugă Elizabeth, împingându-l din nou. Hai să mergem înăuntru să punem niște gheață pe ochi. Și vreau să te văd la lumină.

În timp ce ei deschideau ușa de plasă, Thibault se ridică în picioare.

– Hei, Thibault! spuse Ben, făcând cu mâna.

– Bună, Ben!

– Pot să mă joc cu Zeus mâine?

– Dacă este de acord mama ta, eu n-am nimic împotrivă.

Thibault o privi pe Elizabeth și își dădu seama că voia să fie singură cu fiul ei.

– Ar trebui să plec, zise el, ridicându-se în picioare. Se face târziu, iar eu trebuie să mă trezesc devreme.

– Mulțumesc, spuse ea. Apreciez asta. Și îmi pare rău pentru tot.

– Nu are de ce să-ți pară rău.

El coborî pe alee, apoi se întoarse către casă. Reușea să deslușească mișcări în spatele draperiilor din living.

Privind umbrele celor două siluete din fereastră, simți pentru prima dată că înțelegea motivul pentru care venise.

CAPITOLUL 14
CLAYTON

Dintre toate locurile din lume, trebuia să-l găsească pe acel tip acasă la Beth. Care erau șansele? Destul de mici, cu siguranță.

Îl ura. Nu, uită asta. Voia să îl distrugă. Nu doar din cauză că-i furase aparatul foto și îi tăiase cauciucurile, deși pentru asta ar fi meritat să fie închis într-o celulă cu niște dependenți de amfetamină. Și nici pentru că Thigh-bolt îl avea la mână cu cardul aparatului. Era pentru că tipul, același tip care își bătuse joc o dată de el, îl făcuse să arate ca o meduză tremurândă în fața lui Beth.

„Dacă aș fi în locul tău, i-aș da drumul" – era destul de rău. Dar după asta? Oh, atunci greșise serios. „Chiar acum"... „Cred că ar fi mai bine dacă ai pleca"... Toate spuse pe acea voce scrioasă, liniștită și pe tonul de nu-mă-supăra, ton pe care și Clayton îl folosea cu criminalii. Și el chiar așa reacționase, se retrăsese ca un câine vagabond cu coada între picioare, ceea ce înrăutățea toată situația.

În mod normal, nu ar fi acceptat o asemenea atitudine nici măcar pentru o secundă, chiar și cu Beth și Ben de față. Nimeni nu îi dădea lui ordine și ar fi putut să-i arate tipului că făcuse cea mai mare greșeală a vieții sale. Dar nu putuse! Asta era. Nu cu animalul prin preajmă, care se uita la pantalonii lui ca și cum vedea un aperitiv la bufetul de duminică. În întuneric, javra aia

arăta ca un lup turbat și nu putea decât să își amintească poveștile pe care i le spusese Kenny Moore despre Panther.

Dar ce dracu' căuta el cu Beth, oricum? Cum se întâmplase asta? Era ca un fel de plan cosmic diabolic destinat să îi ruineze ceea ce fusese o zi destul de proastă – care începuse cu morocănosul de Ben care apăruse la prânz și începuse să se plângă de la bun început că trebuia să scoată gunoiul.

Era un tip răbdător, dar se săturase de atitudinea puștiului. Se săturase cu adevărat, de aceea nu se oprise doar la gunoi. Îl pusese să curețe și bucătăria, și băile, gândindu-se că îi va arăta cum trebuie să se poarte și cât contează să ai o atitudine aproape decentă. Puterea gândirii pozitive și toate astea. Și, în plus, toată lumea știe că, dacă mamele răsfață, tații ar trebui să îi învețe pe copii că nimic în viață nu este gratis, nu-i așa? Iar puștiul se descurca de minune cu menajul, ca întotdeauna, așa că, pentru Clayton, toată povestea era încheiată. Era momentul pentru o pauză, așa că îl scosese pe Ben afară să joace pase cu mingea. Ce puști nu și-ar dori să joace pase cu tatăl lui într-o după-amiază frumoasă de sâmbătă?

Ben.

„Sunt obosit. Mi-e foarte cald, tată. Chiar trebuie?" Un șir de comentarii stupide, până când au ajuns într-un final afară unde copilul se închide complet în el și nu mai spune nimic. Mai rău, indiferent de câte ori i-ar fi spus Clayton să se uite după blestemata de minge, puștiul o tot rata. Pentru că nici măcar nu încerca. O făcea intenționat, fără îndoială.

Dar voia să alerge după minge după ce o rata? Bineînțeles că nu. Nu puștiul lui. Era prea ocupat să se plângă și să joace ca un orb.

Până la urmă, îl enervase. El încerca să se distreze cu fiul lui, dar acesta i se împotrivea și, ei bine, da, poate că aruncase mingea puțin cam tare ultima dată. Dar ce a urmat nu a fost vina lui. Dacă puștiul ar fi fost atent, mingea nu i-ar fi ricoșat din

mănușă și Ben nu ar fi sfârșit prin a urla ca un bebeluș, de parcă murea sau cam așa ceva. Ca și cum era primul copil din istoria lumii care se alesese cu o vânătaie jucându-se cu mingea.

Dar toate astea erau irelevante. Puștiul se rănise. Nu era ceva serios, iar vânătăile vor dispărea în două săptămâni. Într-un an, Ben ori va uita complet, ori se va lăuda în fața prietenilor că a făcut o vânătaie jucând baseball.

Beth, pe de altă parte, nu va uita niciodată. Va ține supărarea în ea multă vreme, chiar dacă fusese mai mult vina lui Ben decât a lui. Nu înțelegea adevărul simplu că băieții își aminteau rănile sportive cu mândrie.

Știa că Beth va reacționa exagerat în seara asta, dar nu o învinovățea neapărat. Așa sunt mamele, iar Clayton era pregătit. Credea că se descurcase destul de bine, până la final, când îl văzuse pe tipul cu câinele stând pe verandă ca și cum era proprietarul casei. Logan Thigh-bolt.

Își amintise numele imediat, bineînțeles. Îl căutase câteva zile, fără noroc, și, în mare, uitase, gândindu-se că tipul plecase din oraș. Nu avea cum să nu fi văzut nimeni un bărbat cu câinele după el, nu-i așa? Motiv pentru care renunțase să mai întrebe lumea dacă îl văzuse. Stupid.

Dar ce era de făcut acum? Ce va face el în legătură cu această... nouă turnură a evenimentelor?

Se va ocupa de Logan Thigh-bolt – de asta era sigur –, dar nu voia să mai fie prins pe picior greșit. Ceea ce însemna că, înainte de a face ceva, avea nevoie de informații. Unde locuia tipul, unde lucra, unde îi plăcea să își petreacă timpul. Unde îl putea găsi singur.

Era mai complicat decât părea, mai ales că era și câinele. Avea sentimentul ciudat că el și Thigh-bolt erau foarte rar, aproape niciodată, separați. Dar se gândise ce să facă și în legătură cu asta.

Evident, avea nevoie să știe ce se întâmplă între Beth și Thigh-bolt. Nu auzise să se mai fi văzut cu cineva de la Adam tocilarul. Era greu de crezut că Beth se vedea cu Thigh-bolt, având în vedere că el întotdeauna afla ce făcea Beth. Sincer, nici nu își putea imagina ce ar vedea la cineva ca Thigh-bolt, oricum. Ea făcuse o facultate; ultimul lucru pe care și-l dorea era un ratat care tocmai apăruse în oraș. Tipul nici măcar nu avea mașină.

Dar Thigh-bolt era cu ea într-o seară de sâmbătă și asta evident însemna ceva. Undeva, ceva nu avea sens. Se gândi la asta, întrebându-se dacă nu cumva tipul lucra acolo... Oricum ar fi fost, îi va da de cap, iar când o va face, domnul Logan Thigh-bolt va sfârși prin a detesta ziua când își făcuse apariția în orașul lui Clayton.

CAPITOLUL 15
BETH

Duminica următoare fu cea mai călduroasă zi din acea vară, cu umiditate ridicată și temperaturi record. Unele lacuri începuseră să secе în Piedmont, cetățenii din Raleigh își raționalizau apa, iar în partea estică a statului, holdele începeau să se usuce sub arșița nesfârșită. Pe parcursul ultimelor trei săptămâni, pădurea devenise o cutie de chibrituri, așteptând să fie aprinsă de o țigară aruncată aiurea sau de un fulger, ambele scenarii părând inevitabile. Singura întrebare era când și unde exact va începe incendiul.

Când nu erau în cuștile lor, câinii se simțeau mizerabil. Chiar și Logan simțea efectele căldurii. Scurtă sesiunile de dresaj cu cinci minute fiecare, iar când plimba câinii, destinația lui era mereu pârâul, unde aceștia puteau intra în apă să se răcorească. Zeus intrase și ieșise din pârâu de nenumărate ori și, deși Ben încercase să-l provoace la un joc cu aruncatul bățului de îndată ce se întoarse de la biserică, Zeus fu doar pe jumătate interesat. În schimb, puștiul instală un ventilator pe veranda din față, îndreptând briza către Zeus, și se așeză lângă câine pentru a citi *Cine l-a ucis pe Roger Ackroyd,* una dintre puținele cărți de Agatha Christie pe care nu o terminase. Făcu o scurtă pauză pentru a-l vizita pe Logan, înainte de a-și continua lectura.

Era genul de după-amiază tihnită de duminică de care Beth se bucura de obicei, doar că de fiecare dată când vedea vânătaia de pe fața lui Ben și ochelarii lui reparați grosolan se înfuria gândindu-se la ce făcuse Keith. Ea va trebui să se ducă la optician luni pentru a repara ochelarii. În ciuda spuselor sale, Clayton aruncase mingea mult prea puternic, iar ea se întreba ce fel de tată i-ar face asta unui copil de 10 ani.

Oameni precum Keith Clayton, evident.

Una era că făcuse greșeala să se mărite cu el, dar cu totul altceva era să se confrunte cu această greșeală pentru tot restul vieții. Relația dintre Ben și tatăl lui părea să se înrăutățească, nu să se îmbunătățească. Desigur, copilul avea nevoie de un model masculin în viață și Keith era tatăl lui, dar...

Își scutură capul. O parte din ea voia doar să îl ia pe Ben și să se mute de acolo. Să se stabilească într-o altă parte a țării și să o ia de la capăt. Era ușor să își imagineze că, dacă avea pur și simplu curaj să o facă, problemele ei ar dispărea. Dar, în realitate, lucrurile nu stăteau așa. Avea curaj; celelalte elemente făceau scenariul imposibil. Chiar dacă Nana ar fi fost îndeajuns de sănătoasă să se descurce cu toate singură – și nu era –, Keith ar fi găsit-o, indiferent unde s-ar fi dus. Bunicul lui va insista, iar tribunalele, inclusiv judecătorul Clayton, vor interveni. Cel mai probabil, în absența ei, Keith ar primi custodie completă. Unchiul lui Keith se va ocupa; asta fusese amenințarea sugerată de la divorț încoace, o amenințare pe care trebuia să o ia în serios având în vedere regiunea în care locuia. Poate că ar fi avut o șansă la apel, dar cât ar dura asta? Douăsprezece luni? Optsprezece luni? Nu avea de gând să riște să îl piardă pe Ben. Și ultimul lucru pe care îl voia era ca fiul ei să petreacă mai mult timp cu Keith.

Adevărul era că Clayton nu dorea custodia completă și, de-a lungul anilor, stabiliseră o soluție tacită: Keith avea să stea cu Ben cât de rar posibil, dar îndeajuns cât să-l mulțumească pe bătrân.

Nu era corect față de nici unul dintre ei să-l folosească pe copil ca pe un pion, dar ce altceva putea face ea? Nu voia să riște să îl piardă. Keith ar fi făcut orice ca să nu își piardă venitul, iar bunicul lui îl voia pe Ben aproape.

Oamenilor le place să își imagineze că sunt liberi să își construiască propria viață, dar Beth aflase că alegerea era câteodată iluzorie. Cel puțin în Hampton, oricum, unde familia Clayton conducea totul. Bătrânul era întotdeauna politicos când se întâlneau cu el la biserică și, deși voia să cumpere pământul Nanei de ani de zile, nu le făcuse viața dificilă. Până acum. Dar într-o lume în alb și negru, nu exista dubiu că cei din familia Clayton, inclusiv bunicul, erau stăpânii griurilor și își foloseau puterea după bunul plac. Fiecare dintre ei crescuse cu ideea că era cumva special – uns, chiar –, motiv pentru care ea fusese surprinsă când văzuse cât de rapid părăsise Keith casa cu o seară în urmă.

Se bucurase că Logan și Zeus erau acolo. Logan se adaptase situației perfect, iar ea aprecia faptul că nu rămăsese prin preajmă după aceea. Știuse că voia să fie singură cu Ben și acceptase asta cu ușurința cu care îl trimisese la plimbare pe Keith.

„În toate privințele, Logan era calm și chibzuit", se gândi ea. Când vorbiseră despre Drake, el nu întorsese discuția către el sau către cum îl făcea să se simtă, nici nu oferise sfaturi. Era unul dintre motivele pentru care avea încredere în el și sfârșise prin a-i spune atât de multe despre ea. Nu fusese tocmai în apele ei din cauză că era ziua lui Drake, dar în realitate știa exact ce făcea. Ea fusese cea care îi ceruse să rămână, în primul rând, și presupunea că undeva în adâncul ei își dorise să-i împărtășească acele lucruri.

– Hei, mamă?

Beth se întoarse către Ben. Ochiul lui arăta încă groaznic, dar ea se prefăcu a nu observa.

– Ce este, puiule?

– Avem saci de gunoi? Și paie?

– Bineînțeles că avem. De ce?

– Thibault a spus că îmi arată cum să fac un zmeu și că îl putem ridica atunci când e gata.

– Sună distractiv.

– A spus că obișnuia să facă din astea când era copil și că zburau minunat.

Ea zâmbi.

– Doar de asta ai nevoie? Saci de gunoi și paie?

– Am găsit deja un fir de pescuit. Și bandă adezivă. Erau în garajul bunicului.

Ea îl văzu pe Logan îndreptându-se către ei, din partea opusă a curții. Ben îl observă în același timp.

– Hei, Thibault? strigă el. Ești gata să facem zmeul?

– Veneam să te întreb pe tine asta, strigă Logan.

– Aproape. Trebuie să mai iau doar paiele și sacii de gunoi.

Logan îi făcu semn cu mâna că înțelesese. În timp ce se apropia, Beth îi remarcă umerii largi și talia subțire. Nu era prima dată când îi observa corpul, dar astăzi părea ca și cum s-ar fi... holbat. Se întoarse, punând o mână pe umărul lui Ben, simțindu-se dintr-odată ridicolă.

– Sacii de gunoi sunt sub chiuvetă, iar paiele sunt în cămară, lângă prăjiturele. Vrei să le iei tu sau să le iau eu?

– Le iau eu, spuse el. Apoi, către Logan: Mă întorc într-o secundă.

Logan ajunse la trepte exact când Ben dispăru înăuntru.

– Faceți un zmeu? întrebă ea, atât surprinsă, cât și impresionată.

– A spus că s-a plictisit.

– Chiar știi cum se face?

– Nu e atât de greu pe cât sună. Vrei să ne ajuți?

– Nu, spuse ea. De aproape, ea observă cum sudoarea făcea ca tricoul să i se lipească de piept și își mută rapid privirea. O să vă las pe voi să faceți asta. Este mai mult un proiect pentru băieți.

Dar voi aduce limonadă. Iar după aceea, dacă ți-e foame, ești bine-venit să rămâi la masă. Nimic pretențios – Ben a avut chef de hotdogi și macaroane cu brânză.

Logan dădu din cap.

– Mi-ar plăcea.

Ben ieși pe ușă, cu sacii într-o mână și paiele în alta. Fața lui, în ciuda vânătăilor și a ochelarilor strâmbi, era veselă.

– Le-am luat! spuse el. Ești gata?

Logan continua să îi susțină privirea lui Beth mai mult decât ar fi fost nevoie, iar Beth își simți gâtul roșind înainte de a se întoarce. Logan îi zâmbi lui Ben.

– În orice moment.

Beth se trezi apoi studiindu-l pe Logan, în timp ce acesta lucra la zmeu alături de Ben. Stăteau la măsuța de picnic de lângă stejarul mare, cu Zeus la picioare, iar vântul aducea ocazional sunetul vocii lor – Logan spunându-i lui Ben ce să facă în continuare și Ben întrebând dacă ceea ce făcuse era corect. Era clar că le făcea plăcere să lucreze la micul lor proiect; Ben vorbea încontinuu, făcând din când în când o greșeală, pe care Logan o corecta ulterior cu bandă adezivă.

Cât timp trecuse de când nu mai roșise atunci când era privită de vreun bărbat? Se întreba cât din noua sa conștiință de sine avea legătură cu faptul că Nana era plecată. În ultimele două seri, simțise că este pe cont propriu pentru prima dată în viața ei. Până la urmă, se mutase din casa Nanei în a lui Keith, apoi înapoi și nu mai plecase de atunci. Și, deși îi plăcea compania Nanei și îi plăcea stabilitatea, nu era chiar cum își imaginase că va decurge viața sa de adult. Visase odată să aibă propria casă, dar nu se ivise momentul potrivit. După Keith, avusese nevoie de ajutorul Nanei pentru a-l crește pe Ben; când puștiul era îndeajuns de mare, fratele și bunicul ei muriseră, iar Beth avusese nevoie de sprijinul Nanei la fel de mult pe cât avusese

Nana de al ei. Și apoi? Exact când se gândise că era în sfârșit pregătită, să aibă o casă a ei, Nana suferise un atac cerebral și nu putuse sub nici o formă să o lase singură pe femeia care o crescuse.

Dar în acest moment, avea o imagine neașteptată a felului cum ar fi arătat viața ei în alte circumstanțe. Acum, când graurii zburau deasupra ei din copac în copac, stătea pe veranda unei case, de altfel goale, urmărind o scenă care o făcea să creadă că totul poate fi bine în lume. Chiar și de la depărtare, îl vedea pe Ben concentrându-se în timp ce Logan îi arăta cum să adauge ultimele detalii la zmeu. Din când în când, Logan se apleca în față și îi arăta ce să facă – prin gesturi răbdătoare și sigure –, dar lăsându-l pe Ben să se distreze cel mai mult. Faptul că el părea să lucreze pur și simplu la proiect, corectând greșelile lui Ben fără frustrare sau furie, o făcea să se simtă năpădită de un val de afecțiune și recunoștință pentru el. Încă se mai mira de frumusețea peisajului când îi văzu mutându-se în mijlocul curții. Logan ținea zmeul deasupra capului, iar Ben desfășura firul de pescuit. Când puștiul începu să alerge, Logan îl urmă, permițând zmeului să prindă vânt înainte de a-i da drumul. Se opri apoi și privi spre cer, în timp ce zmeul începu să plutească deasupra lor. Iar când Logan bătu din palme văzând cât de fericit era Ben, Beth realiză măruntul adevăr că, uneori, cele mai simple lucruri pot fi extraordinare, doar făcându-le cu cine trebuie.

Nana sunase în seara aceea pentru a anunța că voia să vină acasă vinerea următoare. În lipsa ei, Logan cină în fiecare seară împreună cu Beth și Ben. În majoritatea serilor, Ben era cel care îl implora pe Logan să rămână, dar până miercuri devenise evident pentru Beth că Logan nu era doar bucuros să petreacă timp cu ei, ci de-a dreptul încântat să îl lase pe Ben să facă toate aranjamentele necesare. Poate că, se gândea ca ocazional, Logan era la fel de lipsit de experiență cu intimitatea ca și ea.

După cină, de obicei făceau la o plimbare. Ben și Zeus alergau înainte pe poteca ce duce la pârâu, iar ea și Logan, în urma lor. Odată, s-au dus în oraș ca să admire South River, și au stat o vreme sub podul care îl traversa. Câteodată vorbeau despre nimicuri – dacă se întâmplase ceva interesant la muncă sau despre progresele pe care le făcea Logan cu reorganizarea dosarelor; alte dăți, părea mulțumit doar să meargă alături de ea, fără să spună prea multe. Deoarece Logan era atât de obișnuit cu tăcerca, se simțea și ea surprinzător de relaxată.

Dar se întâmpla ceva între ei, și ea știa asta. Se simțea atrasă de el. La școală, cu o clasă plină de elevi roind în jurul ei, se trezea uneori întrebându-se ce făcea el în acel moment. Ușor, ușor, admise că abia aștepta să ajungă acasă, pentru că asta însemna că îl va vedea pe el.

Joi seara, se urcară toți în camioneta Nanei și merseră în oraș să mănânce o pizza. Zeus îi însoțise în spate, cu capul aplecat într-o parte și urechile în vânt. Pe cât de ciudat părea, Beth avea sentimentul că mergea la o întâlnire, chiar dacă împreună cu un însoțitor de 10 ani.

Luigi's Pizza se afla pe o străduță lăturalnică liniștită din centru, înghesuită între un magazin de antichități și o firmă de avocatură. Cu podele de cărămidă, mese de picnic și pereți de lemn, locul avea ceva extrem de familiar, parțial pentru că Luigi nu mai modernizase decorul de când Beth era fetiță. În spatele restaurantului, oferta de jocuri video a lui Luigi data de la începutul anilor '80: Ms. Pac-Man, Millipede și Asteroizi. Jocurile erau la fel de populare acum pe cât erau și atunci, probabil datorită lipsei unui centru de jocuri video în oraș.

Beth iubea locul acela. Luigi și soția sa, Maria, amândoi având peste 60 de ani, nu doar că lucrau șapte zile pe săptămână, dar locuiau în apartamentul de deasupra restaurantului. Fără copii, erau ca niște părinți pentru majoritatea adolescenților

din oraș și primeau pe oricine cu un fel de prietenie necondiționată care făcea ca localul să fie întotdeauna plin.

În seara aceea, era populat de clienți obișnuiți: familii cu copii, doi bărbați care tocmai își terminaseră programul de la biroul de avocatură de alături, câteva cupluri în vârstă și grupuri de adolescenți. Maria se lumină la față când îi văzu pe Beth și Ben intrând. Era scundă și rotundă, cu părul negru și zâmbetul cald și sincer. Porni către ei, întinzându-se după meniuri pe drum.

– Bună, Beth. Bună, Ben! În timp ce trecea pe lângă bucătărie, băgă capul înăuntru pentru un moment. Luigi! Hai puțin. Au venit Beth și Ben!

Era ceva ce făcea de fiecare dată când venea Beth și, deși ea știa că întâmpină pe oricine cu aceeași căldură, asta o făcea totuși să se simtă specială.

Luigi țâșni din bucătărie. Ca de obicei, șorțul pe care îl purta era acoperit de făină și întins la maximum peste burta lui masivă. Din moment ce el prepara pizza și restaurantul era mereu plin, nu apucă să le facă decât un semn cu mâna.

– Mă bucur să vă văd! strigă el. Mulțumesc că ați venit!

Maria puse o mână afectuoasă pe umărul lui Ben.

– Te-ai făcut atât de înalt, Ben! Ești un tânăr bărbat acum. Iar tu ești la fel de frumoasă ca o zi de primăvară, Beth.

– Mulțumesc, Maria, spuse Beth. Ce faci?

– La fel. Mereu ocupată. Tu? Încă predai, nu-i așa?

– Încă predau, confirmă ea.

După o clipă, expresia de pe chipul Mariei deveni serioasă, iar Beth parcă auzea următoarea ei întrebare. În orașele mici, nimic nu rămânea secret.

– Și ce face Nana?

– E mai bine. E pe picioarele ei acum.

– Da, am auzit că este în vizită la sora ei.

– De unde ați auzit asta?

Beth nu își putea ascunde surprinderea.

– Cine știe, ridică ea din umeri. Oamenii vorbesc, eu aud. În acel moment, Maria păru să îl observe pe Logan. Și el cine este?

– El este prietenul meu, Logan Thibault, spuse Beth, dorind să nu roșească.

– Ești nou? Nu te-am mai văzut pe-aici.

Ochii Mariei îl măsurară din cap până-n picioare cu o curiozitate sinceră.

– Abia m-am mutat în oraș.

– Ei bine, ești cu doi dintre clienții mei preferați, spuse ea, făcându-le semn să înainteze. Haideți. Vă duc într-un separeu.

Maria îi conduse, punând meniurile pe masă, în timp ce ei se strecurau la locurile lor.

– Ceaiuri dulci pentru toată lumea?

– Ar fi minunat, Maria, aprobă Beth. De îndată ce Maria se îndepărtă, ea îl privi pe Logan. Face cel mai bun ceai din zonă. Sper că nu te superi.

– Sună bine.

– Pot să iau și eu niște monede? întrebă Ben. Vreau să mă duc la jocurile video.

– M-am gândit eu că o să vrei, spuse Beth, băgând mâna în poșetă. Am luat câteva din borcanul cu mărunțiș, înainte să plecăm. Distrează-te, îl îndemnă ea. Și să nu pleci cu vreun străin.

– Am 10 ani, făcu el, exasperat. Nu 5.

Ea îl privi pe Ben cum merge către aparatele de joc, amuzată de răspunsul lui. Câteodată, vorbea de parcă era la liceu.

– Locul ăsta are multă personalitate, comentă Logan.

– Și mâncarea este fantastică. Pizza Chicago e extraordinară. Ce fel de pizza vrei?

El își scărpină bărbia.

– Hmmm... cu mult usturoi și eu anșoa, spuse el.

Ea strâmbă din nas.

– Serios?

– Glumesc doar. Ia ce comanzi în mod normal. Nu am pretenții.

– Lui Ben îi place cu pepperoni.

– Atunci să fie pepperoni.

Ea îl privi jucăuşă.

– Ți-a spus cineva vreodată că ești un om foarte tolerant?

– Nu în ultima vreme, spuse el. Dar, dacă mă gândesc mai bine, nici nu am avut multă lume cu care să vorbesc cât timp am mers.

– Nu te-ai simțit singur?

– Nu cu Zeus. Știe să asculte.

Dar nu poate participa la conversație.

– Nu. Dar nici nu se plângea de drum. Majoritatea oamenilor ar fi făcut-o.

– Eu nu m-aş fi plâns.

Beth își aruncă o șuviță de păr pe după umăr.

Logan nu spuse nimic.

– Vorbesc serios, protestă ea. Puteam să traversez țara cu ușurință.

Logan tăcea.

– Bine, ai dreptate. Probabil că m-aş fi plâns o dată sau de două ori.

El râse înainte de a arunca o privire prin restaurant.

– Câți oameni cunoști de-aici?

Uitându-se în jur, ea se gândi la întrebare.

– I-am văzut pe majoritatea prin oraș de-a lungul timpului, dar oameni pe care chiar îi cunosc? Poate treizeci.

El estimă că asta însemna cam jumătate dintre clienți.

– Cum e?

– Vrei să spui, acolo unde toată lumea cunoaște pe toată lumea? Presupun că depinde de câte greșeli majore faci, din moment ce despre asta ajung oamenii să vorbească în general. Aventuri, slujbe pierdute, abuz de droguri sau de alcool,

accidente auto. Dar, dacă ești ca mine, pe de altă parte, ceva la fel de pur ca zăpada adusă de vânt, nu este atât de greu.

El râânji.

– Trebuie să fie frumos să fii tu.

– Oh, este. Crede-mă. Hai să spunem doar că ești norocos că stai la masa mea.

– De asta, spuse el, nu mă îndoiesc.

Maria aduse băuturile. Când plecă, ridică din sprâncene îndeajuns cât să o facă pe Beth să înțeleagă că îl plăcea pe Logan și că se aștepta să afle mai târziu ce se întâmplă între ei, dacă ar fi fost cazul.

Beth luă o gură de ceai, Logan la fel.

– Ce crezi?

– Este, cu siguranță, dulce, spuse Logan. Dar e gustos.

Beth dădu din cap înainte de a șterge picăturile de pe paharul ei cu un șervețel de hârtie. Îl împături apoi și îl puse deoparte.

– Cât vei rămâne în Hampton? întrebă ea.

– Ce vrei să spui?

– Nu ești de-aici, ai o diplomă de facultate, ai o slujbă pe care majoritatea oamenilor o urăsc și pentru care ești plătit foarte puțin. Cred că întrebarea mea este corectă.

– Nu intenționez să îmi dau demisia, spuse el.

– Nu asta am întrebat. Te-am întrebat cât timp vei rămâne în Hampton. Sincer.

Vocea ei nu ezitase deloc, iar Logan își putea imagina cu ușurință cum liniștea ea o sală de clasă.

– Sincer? Nu știu. Și spun asta pentru că am învățat în ultimii cinci ani să nu mai iau nimic de bun.

– Asta poate fi adevărat, dar, din nou, nu îmi răspunde la întrebare.

El păru să sesizeze dezamăgirea din vocea ei și se strădui să răspundă.

– Ce zici de asta? spuse el într-un final. Până acum, îmi place aici. Îmi place slujba mea, cred că Nana este extraordinară, îmi place să petrec timp cu Ben și, în acest moment, nu am nici cea mai mică intenție să părăsesc orașul în viitorul apropiat. Asta îți răspunde la întrebare?

Ea se bucură anticipa auzind cuvintele și văzând felul în care privirea lui se plimba pe chipul ei în timp ce vorbea. Se aplecă în față.

– Am observat că ai lăsat ceva important în afara acelei liste cu lucruri care îți plac.

– Da?

– Da. Pe mine.

Ea îi studie expresia pentru a-i vedea reacția, cu buzele curbate într-un zâmbet chinuit.

– Poate am uitat, spuse el, răspunzând cu cel mai vag zâmbet.

– Nu cred.

– Sunt timid?

– Mai încearcă!

El își scutură capul.

– Am rămas fără variante.

Ea îi făcu cu ochiul.

– O să te las să te gândești și poate găsești ceva. Și mai putem vorbi despre asta din nou mai târziu.

– Destul de corect. Când?

Ea își puse mâinile pe pahar, simțindu-se neașteptat de agitată în legătură cu ce va spune în continuare.

– Ai planuri sâmbătă seara?

Dacă era surprins de întrebare, ea nu își dădu seama.

– Sâmbătă seara să fie.

Logan ridică paharul de ceai cu gheață și bău câteva guri mari, fără să își ia o clipă privirea de la ea. Nici unul nu îl observase pe Ben care se întorcea la masă.

– Ați comandat pizza?

*

Stând întinsă în pat în seara aceea, Beth se holba la tavan și se întreba: „Ce Dumnezeu a fost în mintea mea?“

Erau atât de multe motive pentru care ar fi trebuit să evite ceea ce tocmai făcuse! Nu știa prea multe despre el și trecutul lui. Încă ascundea motivul pentru care venise în Hampton, ceea ce însemna nu numai că nu avea încredere în ea, ci că nici ea nu putea avea încredere totală în el. Nu numai asta, dar lucra la adăpost – pentru Nana – și pe lângă casă.

Ce se va întâmpla dacă nu merge? Dacă el avea... *așteptări* pe care ea nu era dispusă să le îndeplinească? Va mai veni la muncă luni? Va rămâne Nana singură? Va trebui să demisioneze din slujba de profesoară și să o ajute pe Nana cu adăpostul?

Erau multe probleme în perspectivă și cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convinsă că făcuse o greșeală teribilă. Și totuși... se săturase să fie singură. Îl iubea pe Ben și o iubea pe Nana, dar faptul că petrecuse cu Logan aceste câteva zile îi amintise ce pierdea. Îi plăceau plimbările pe care le făceau după cină, îi plăcea felul în care o privea și îi plăcea în mod special felul în care se purta cu Ben.

Mai mult decât atât, i se părea ridicol de ușor să își imagineze viața alături de Logan. Știa că nu îl cunoștea îndeajuns încât să facă o asemenea apreciere, dar nu se putea abține. Putea fi el Alesul?

Nu va merge atât de departe. Este ușor să idealizezi pe cineva pe care abia îl cunoști.

Se ridică și-și umflă perna de câteva ori înainte de a se așeza la loc. Ei bine, vor vedea ce se va întâmpla în continuare. Ea avea speranțe, nu putea nega asta, dar acolo se sfârșea totul. Îl plăcea, dar cu siguranță nu îl iubea. Nu încă, oricum.

CAPITOLUL 16
THIBAULT

Sâmbătă seara, Thibault stătea pe canapea, întrebându-se dacă făcea ceea ce trebuie.

Într-un alt loc și într-o altă perioadă de timp, s-ar fi gândit de două ori înainte. Se simțea atras de Elizabeth, cu siguranță. Îi plăceau inteligența și felul ei deschis de a fi, iar minunatul ei simț al umorului și, desigur, înfățișarea ei îl făceau să se întrebe cum de rămăsese singură atâta timp.

Dar nu era alt loc sau altă perioadă de timp și nu era nimic normal în toată povestea asta. Purtase cu el fotografia ei mai bine de cinci ani. Străbătuse toată țara ca s-o găsească. Venise în Hampton și-și luase o slujbă ca să fie aproape de ea. Se împrietenise cu bunica și fiul ei și apoi cu ea. Acum, câteva minute îi despărțeau de prima lor întâlnire.

Venise cu un motiv. Acceptase asta de la plecarea din Colorado. Acceptase că Victor avusese dreptate. Totuși, nu era încă sigur că întâlnirea și apropierea de ea erau motivul. Nu era sigur nici că nu erau.

Singurul lucru pe care îl știa cu siguranță era că abia aștepta să petreacă seara cu Beth. Cu o zi înainte, în drum spre Nana, se gândise la asta intens. Prima jumătate de oră din drumul înapoi către Hampton, Nana vorbise despre tot felul de nimicuri, de la politică la starea de sănătate a surorii sale. Apoi, se întorsese spre el cu un zâmbet atotcunoscător.

– Deci vei ieși în oraș cu nepoata șefei, nu-i așa?

Thibault se mișcă în scaunul său.

– Ți-a spus.

– Bineînțeles că mi-a spus. Dar chiar dacă nu îmi spunea, știam că va veni momentul. Doi oameni tineri, atrăgători și singuri? Știam că se va întâmpla de îndată ce te-am angajat.

Thibault nu spuse nimic, iar când Nana vorbi din nou, vocea ei era plină de melancolie.

– E la fel de dulce ca un pepene zaharisit. Îmi fac griji pentru ea câteodată.

– Știu, spuse Thibault.

Asta fusese conversația lor, dar îi dăduse de înțeles că primise binecuvântarea Nanei, ceea ce era important, având în vedere rolul ei în viața lui Elizabeth.

Acum, în prag de seară, o vedea pe Elizabeth intrând cu mașina pe alee, înaintând încet printre hârtoape. Nu îi spusese nimic despre locul în care mergeau, doar să se îmbrace lejer. El ieși pe verandă când ea opri motorul în fața casei. Zeus îl urmă, curios. Când Elizabeth coborî din mașină în lumina slabă a verandei, nu putu decât să o privească fix.

La fel ca el, Beth purta blugi, dar bluza de culoare crem pe care o alesese îi punea în evidență pielea bronzată. Părul ei de culoarea mierii atingea linia gâtului bluzei fără mâneci și el observă că se dăduse discret cu rimel. Arăta bine ca de obicei, dar avea și ceva misterios.

Zeus lipăi în jos pe scări, dând din coadă și hămăind. Se puse lângă ea.

– Hei, Zeus. Ți-a fost dor de mine? Abia a trecut o zi. Îl mângâie pe spate, iar câinele lătră vesel înainte de a-i linge mâinile. Asta da întâmpinare, spuse ea, ridicând ochii către Logan. Ce faci? Am întârziat?

El încercă să pară nonșalant.

– Sunt bine, răspunse el. Și ai ajuns la timp. Mă bucur că ai venit!

– Ai crezut că nu voi veni?

– Locul ăsta e destul de greu de găsit.

– Nu și dacă ai locuit aici o viață întreagă. Arătă către casă. Deci aici stai?

– Aici.

– E drăguț, spuse ea.

– Este cum te așteptai?

– În mare. Ceva solid. Eficient. Destul de retras.

El notă dublul sens al cuvintelor ei cu un zâmbet, după care se întoarse către Zeus și îi ordonă să rămână pe verandă. Apoi coborî scările către Beth.

– Îi va fi bine afară?

– Da. Nu se va mișca de aici.

– O să lipsim ore întregi.

– Știu.

– Uimitor!

– Așa pare. Dar câinii nu prea au simțul timpului. Într-un minut, nu își va mai aminti nimic în afară de faptul că trebuie să stea. Dar nu va mai ști de ce.

– Cum de ai învățat atât de multe despre câini și dresaj? întrebă Elizabeth, curioasă.

– Din cărți, în principal.

– Citești?

El păru amuzat.

– Da. Ești surprinsă?

– Sunt. E greu să citești când străbați țara pe jos.

– Nu și dacă nu le păstrezi după ce le termini.

Ajunseră la mașină și când Thibault porni către ușa șoferului pentru a-i deschide portiera, ea își scutură capul.

– Poate că te-am invitat în oraș, dar te voi pune să conduci.

– Și eu care credeam că ies cu o femeie emancipată, protestă el.

– Sunt o femeie emancipată. Dar tu vei conduce. Și vei plăti și nota.

El râse în timp ce o conducea pe partea cealaltă a mașinii. De îndată ce Thibault se instală la volan, Beth trase cu ochiul către verandă. Zeus părea confuz în legătură cu ce se întâmpla și îl auzi lătrând din nou.

– Pare trist.

– Probabil că este. Ne despărțim rareori.

– Om rău, îl dojeni ea.

El zâmbi la auzul tonului jucăuș al vocii ei și începu să dea cu spatele.

– Să mă îndrept spre centru?

– Nu, spuse ea. Ieșim din oraș în seara asta. Du-te către autostrada principală și mergi spre coastă. Nu mergem la plajă, dar știu un loc bun pe drum. Te anunț când ne apropiem de următoarea ieșire.

Thibault făcu după cum i se spusese, conducând pe drumuri liniștite, prin penumbra crescândă. Ajunseră la autostradă în câteva minute și, în timp ce mașina prindea viteză, copacii din lateral începură să devină difuzi. Umbre se întindeau pe drum, întunecând interiorul mașinii.

– Vorbește-mi despre Zeus, îl îndemnă ea.

– Ce vrei să știi?

– Orice vrei să-mi spui. Ceva ce nu știu.

Putea să fi zis: „L-am cumpărat pentru că o femeie dintr-o fotografie avea un ciobănesc german", dar nu o făcu. În schimb, spuse:

– L-am cumpărat pe Zeus din Germania. Am zburat acolo și l-am ales chiar eu.

– Serios?

El dădu din cap.

– Ciobănescul în Germania este ca vulturul pleșuv în America. Este un simbol de mândrie națională, iar crescătorii își iau munca foarte în serios. Voiam un câine de rasă puternic și, dacă asta îți dorești, în Germania găsești cei mai buni câini. Zeus se trage dintr-o lungă serie de competitori și campioni Schutzhund.

– Poftim?

– În Schutzhund, câinii nu sunt testați doar pentru obediență, ci și pentru căutare ori protecție. Iar competiția este acerbă. De obicei, durează două zile și, ca regulă, câștigătorii sunt cei mai inteligenți și dresabili câini din lume. Și, din moment ce Zeus se trage dintr-un lung șir de competitori și de campioni, el a fost crescut pentru ambele lucruri.

– Și tu te-ai ocupat de dresaj, spuse ea, impresionată.

– De când avea 6 luni. Cât am mers din Colorado, am lucrat cu el în fiecare zi.

– Este un animal incredibil. Poți să i-l dai oricând lui Ben, să știi. Probabil că s-ar bucura.

Thibault nu spuse nimic.

Ea îi observă expresia și veni mai aproape de el.

– Glumeam. Nu ți-aș lua câinele.

Thibault îi simți căldura trupului.

– Dacă nu te deranjează întrebarea, cum a reacționat Ben când i-ai spus că ieși cu mine în seara asta? întrebă el.

– A fost de acord. El și Nana plănuiau deja să se uite la filme. Vorbiseră la telefon să aibă o seară cu filme săptămâna asta. Au stabilit o întâlnire și tot ce implică asta.

– Fac asta des?

– O făceau tot timpul, dar acum este prima dată de când a făcut atacul cerebral. Știu că Ben era foarte nerăbdător. Nana face floricele și de obicei îl lasă să stea treaz până foarte târziu.

– Spre deosebire de mama lui, bineînțeles.

– Bineînțeles, zâmbi ea. Ce ai făcut astăzi?

– Am făcut una-alta prin casă. Curat, spălat, cumpărături, chestii de genul ăsta.

Ea ridică o sprânceană.

– Sunt impresionată. Ești un animal cu adevărat domestic. Poți să faci o monedă să sară pe pat după ce îl faci?

– Bineînțeles.

– Va trebui să îl înveți pe Ben cum să facă asta.

– Dacă vrei.

Afară, primele stele începeau să apară, iar farurile mașinii măturau curbele drumului.

– Unde mergem mai exact? întrebă Thibault.

– Îți plac racii?

– Îi ador.

– E un început bun. Dar să dansezi shag?

– Nici măcar nu știu ce este asta.

– Ei bine, să spunem doar că va trebui să înveți repede.

Patruzeci de minute mai târziu, Thibault oprea mașina în fața unui loc care părea să fi fost un depozit la un moment dat. Elizabeth îl condusese în zona industrială din centrul orașului Wilmington și parcaseră în fața unei clădiri cu trei etaje și cu o fațadă învechită din lemn. Erau puține elemente care o diferențiau de clădirile alăturate, în afară de cele aproape o sută de mașini parcate în față și un trotuar de lemn care ocolea clădirea, mărginit de niște ghirlande ieftine de lumini pentru Crăciun.

– Cum se numește locul ăsta?

– Shagging for Crabs.

– Original. Dar am probleme în a vizualiza acest loc ca o mare atracție turistică.

– Nu este – este doar pentru localnici. Unul dintre prietenii mei din facultate mi-a spus despre el și am vrut mereu să merg.

– Nu ai fost niciodată aici?

– Nu, spuse ea. Dar am auzit că e foarte amuzant.

Spunând asta, porni pe drumul care scârțâia. Drept în față, râul strălucea, ca și cum ar fi fost luminat de dedesubt. Sunetul muzicii dinăuntru crescu. Când deschiseră ușa, muzica îi lovi ca un val, iar mirosul de raci și unt umplu aerul. Thibault se opri pentru a privi în jurul său.

Interiorul clădirii masive era nefinisat și fără decorațiuni. Jumătatea din față era plină cu mese de picnic, acoperite cu fețe de masă din plastic alb cu roșu, care păreau prinse cu capse. Era aglomerație și foarte mult zgomot, iar Thibault vedea chelnerițe

care descărcau găleți de raci peste tot. Mici carafe cu unt topit stăteau in mijloc și boluri mai mici în fața mesenilor. Toată lumea purta șervete de plastic, rupea raci din gălețile comune și mânca doar cu degetele. Berea părea să fie băutura casei.

În fața lor, pe partea dinspre râu, se afla un bar lung – dacă se putea numi așa. Nu erau altceva decât niște scânduri așezate pe butoaie de lemn. Oameni se învârteau pe-acolo frenetic. Pe partea opusă, se afla ceea ce părea a fi bucătăria. Ce îi atrase cel mai mult privirea era scena, localizată pe partea cealaltă a clădirii, unde Thibault văzu o trupă care cânta *My Girl* a trupei Temptations. Cel puțin o sută de oameni dansau în fața scenei, urmând pașii unui dans necunoscut lui.

– Uau! strigă el peste gălăgie.

O femeie slabă, de vreo 40 de ani, cu părul roșu și purtând un șorț se apropia de ei.

– Bună, spuse ea, glumeț. Mâncare sau dans?

– Ambele, răspunse Elizabeth.

– Numele mici?

Ei se uitară unul la celălalt.

– Elizabeth... spuse el.

– Și Logan, termină ea.

Femeia notă numele lor pe o bucată de hârtie.

– Acum, ultima întrebare. Vreți un loc mai animat sau mai retras?

Elizabeth părea pierdută.

– Mă scuzați?

Femeia sparse un balon de gumă.

– Nu ați mai fost aici, nu-i așa?

– Nu.

– Să vă explic ce se întâmplă pe-aici: va trebui să împărțiți o masă. Așa se face. Toată lumea împarte. Acum, puteți cere fie un loc mai animat – ceea ce înseamnă că vreți o masă cu multă energie – fie puteți cere un colț mai retras, care este de obicei ceva

mai liniștit. Acum, nu pot garanta cum va fi masa voastră, bineînțeles. Eu doar vă întreb. Deci, ce să fie? Distracție sau liniște?

Elizabeth și Thibault se uitară unul la altul și ajunseră la aceeași concluzie.

– Distracție, spuseră ei la unison.

Ajunseră la o masă cu șase studenți la UNC Wilmington. Chelnerița îi prezentă ca fiind Matt, Sarah, Tim, Allison, Megan și Steve, iar studenții ridicară fiecare sticlele pe rând și spuseră toți odată:

– Bună, Elizabeth! Bună, Logan! Avem raci!

Thibault ascunse un râset la adresa jocului de cuvinte – racii (crabs) erau un jargon pentru ceva indescriptibil, preluat în timpul contactului sexual, care era evident și gluma –, dar fu lăsat fără suflare când văzu că ei se uitau în mod special la el.

Chelnerița șopti:

– Tu ar trebui să spui: „Vrem raci, mai ales dacă putem să îi luăm de la voi".

De data asta, chiar râse, alături de Elizabeth, înainte de a spune cuvintele, intrând în ritualul pe care toată lumea îl putea observa aici.

Se așezară unul în fața celuilalt. Elizabeth ajunse să stea lângă Steve – care nu ascundea faptul că o găsea extrem de frumoasă –, în timp ce Logan stătea lângă Megan, care nu părea deloc interesată de el, pentru că îl plăcea mai mult pe Matt.

O chelneriță rotofeie și grăbită trecu pe lângă ei abia oprindu-se pentru a striga:

– Mai aduc raci?

– Tu poți să ne dai raci oricând, răspunseră studenții în cor.

Peste tot în jurul lor, Thibault auzea aceeași replică din nou și din nou. Răspunsul alternativ: „Nu pot să cred că mi-ai dat raci!" părea să însemne că nu mai era nevoie. Îi aducea aminte de *The Rocky Horror Picture Show,* unde concurenții obișnuiți știau toate răspunsurile oficiale, iar nou-veniții le învățau pe loc.

Mâncarea era extraordinară. Meniul conținea un singur fel, preparat într-un singur mod, iar fiecare găleată venea cu șervețele suplimentare. Bucăți de raci erau aruncate în mijlocul mesei – o tradiție – și, din când în când, adolescenți cu șorțuri veneau să le strângă.

După cum li se promisese, studenții erau spirituali. Un șir continuu de poante, destul de mult interes inofensiv pentru Elizabeth și două beri de căciulă, care plusau la spiritul jovial. După cină, Thibault și Elizabeth merseră la toaletă ca să se spele. Când ieși, ea își puse brațul pe după al lui.

– Ești gata să dansezi? întrebă ea, sugestiv.

– Nu sunt sigur. Cum se face?

– Să înveți să dansezi shag este ca și cum ai învăța să fii din Sud. Înseamnă să înveți să te relaxezi în timp ce asculți oceanul și simți muzica.

– Să înțeleg că tu ai mai făcut asta.

– O dată sau de două ori, spuse ea, cu falsă modestie.

– Și mă vei învăța?

– Voi fi partenera ta. Dar lecția începe la nouă.

– Lecția?

– În fiecare sâmbătă seara. De asta este atât de aglomerat. Se oferă o lecție pentru începători cât timp clienții obișnuiți iau o pauză, iar noi vom fi acolo. Începe la nouă.

– Cât e ceasul?

Ea își privi ceasul.

– E timpul ca tu să înveți să dansezi shag.

Elizabeth era o dansatoare mult mai bună decât sugerase, ceea ce îl făcu, din fericire, și pe el mai bun pe ringul de dans. Dar cea mai bună parte din dansul cu ea era senzația aproape electrică pe care o simțea de câte ori se atingeau și mirosul ei de fiecare dată când o învârtea în brațele sale, un amestec de căldură și parfum. Părul ei devenea sălbatic în aerul umed, iar pielea îi lucea de sudoare, făcând-o să pară naturală și neîmblânzită. Din când în când, îi arunca o privire, în timp ce se îndepărta, cu

buzele curbate într-un zâmbet plin de siguranță, ca și cum știa exact ce efect avea asupra lui.

În momentul în care trupa decise să ia o pauză, primul lui impuls fu să părăsească ringul odată cu ceilalți, dar Elizabeth îl opri când primele acorduri înregistrate din melodia *Unforgettable* interpretată de Nat King Cole începură să se audă din difuzoare. Ea ridică privirea către Thibault și într-o clipă bărbatul știu ce trebuia să facă.

Fără să vorbească, își puse o mână pe spatele ei și se întinse să o ia de braț, așezându-l într-un anumit fel. O privi în ochi și o trase aproape și, foarte încet, începură să se miște pe muzică, rotindu-se în cercuri lente.

Thibault abia dacă era conștient că veniseră alături de ei pe ringul de dans și alte cupluri. În timp ce muzica se auzea în fundal, Elizabeth se lipi de el atât de mult încât îi putea simți fiecare respirație înceată și languroasă. Închise ochii când ea puse capul pe umărul lui și, dintr-odată, nu mai exista nimic în jurul lor. Nici melodia, nici locul, nici celelalte cupluri. Doar acest moment, doar ea. El se abandonă senzației pe care i-o oferea trupul ei lipit de al lui și se mișcară încet în cercuri mici pe podeaua acoperită de rumeguș, pierduți într-o lume care părea creată doar pentru ei doi.

În timp ce conduceau spre casă pe drumurile întunecate, Thibault o luă de mână și simți cum degetul ei îi mângâie ușor pielea, în liniștea din mașină.

Când opri pe aleea lui, cu puțin timp înainte de ora unsprezece, Zeus încă zăcea pe verandă și ridică încet capul în momentul în care Thibault opri motorul. El se întoarse cu fața către Elizabeth.

– M-am simțit minunat în seara asta, murmură.

Se aștepta ca și ea să spună același lucru, dar Beth îl surprinse cu răspunsul ei.

– Nu mă inviți înăuntru? sugeră ea.

– Ba da, spuse el simplu.

Zeus se ridică în momentul în care Thibault îi deschise portiera lui Elizabeth și rămase pe loc cât timp aceasta coborî din mașină. Începu apoi să dea din coadă.

– Bună, Zeus! strigă Elizabeth.

– Vino aici, strigă Thibault, iar câinele sări de pe verandă și alergă către ei.

Începu să zburde în jurul lor, lătrând, cu botul rânjit, cerându-le parcă puțină atenție.

– I-a fost dor de noi, spuse Beth, aplecându-se mai mult. Nu-i așa, băiețel mare? Când se lăsă mai jos, Zeus o linse pe față. Ridicându-se, Beth strâmbă din nas, înainte de a se șterge. A fost grețos.

– Nu și pentru el, spuse Thibault. Făcu semn către casă. Ești gata? Te avertizez că nu trebuie să te aștepți la prea mult.

– Ai o bere în frigider?

– Da.

– Atunci nu îți face griji.

Urcară treptele. Thibault deschise ușa și aprinse lumina. Un singur lampadar arunca o lumină slabă peste un fotoliu așezat lângă fereastră.

În centrul camerei se afla o măsuță de cafea decorată doar cu două lumânări; o canapea de dimensiuni medii se afla în fața ei. Atât canapeaua, cât și fotoliul erau acoperite cu niște cuverturi albastru marin asortate și, în spatele lor, se vedea un raft cu câteva cărți. Un suport de ziare gol și un alt lampadar completau mobila minimalistă.

Totuși, era curat. Thibault se asigurase de asta mai devreme. Podelele de pin fuseseră spălate, ferestrele la fel, praful fusese șters în cameră. Ura aglomerația și detesta mizeria. Praful interminabil din Irak nu făcuse altceva decât să îi alimenteze tendințele obsesive pentru curățenie.

Elizabeth privi totul înainte de a păși în living.

– Îmi place, spuse ea. De unde ai luat mobila?

– Era aici, spuse el.

– Ceea ce explică, de altfel, cuverturile.

– Exact.

– Fără televizor?

– Da.

– Fără radio?

– Da.

– Ce faci când ești aici?

– Dorm.

– Și?

– Citesc.

– Romane?

– Nu, spuse el, apoi se răzgândi. De fapt, și vreo două romane. Dar în principal biografii și istorie.

– Fără volume de antropologie?

– Am o carte de Richard Leakey, zise el. Dar nu prea îmi plac cărțile greoaie de antropologie postmodernistă care par să fie în vogă zilele astea și, oricum, asemenea cărți nu se găsesc cu ușurință în Hampton.

Ea ocoli mobila, trecându-și degetele peste cuverturi.

– Despre ce a scris?

– Cine? Leakey?

Ea zâmbi.

– Da. Leakey.

El își strânse buzele, punându-și ordine în gânduri.

– Antropologia tradițională este în principal interesată de cinci segmente: când a început omul să evolueze, când a început să meargă drept, de ce erau atât de multe specii hominide, de ce și cum au evoluat acele specii și ce înseamnă toate astea pentru istoria revoluționară a omului modern. Cartea lui Leakey vorbește în principal despre ultimele patru, cu accent deosebit pe felul în care fabricarea de unelte și de arme a influențat evoluția lui *Homo sapiens*.

Ea nu își putea ascunde amuzamentul, dar el își dădea seama că era impresionată.

– Ce zici de berca aia? întrebă ea.

– Mă întorc imediat, spuse el. Fă-te comodă.

Se întoarse cu două sticle și o cutie de chibrituri. Elizabeth stătea în mijlocul canapelei; el îi întinse una din sticle și se așeză lângă ea, aruncând chibriturile pe masă.

Ea le ridică imediat și aprinse unul, privind cum micuța flacără prinde viață. Cu o mișcare fluidă, o duse lângă fitile, aprinse ambele lumânări, apoi stinse chibritul.

– Sper că nu te superi. Îmi place mirosul de lumânări.

– Deloc.

Se ridică de pe canapea și închise lampadarul – camera fiind acum luminată doar de licăritul cald al lumânărilor, apoi se așeză mai aproape de ea, revenind pe canapea și privind-o cum fixa flacăra, cu fața pe jumătate în întuneric. El luă o gură de bere, întrebându-se la ce se gândea ea.

– Știi cât de mult a trecut de când n-am mai fost singură cu un bărbat într-o cameră luminată de lumânări? spuse ea, întorcându-și fața spre a lui.

– Nu, zise el.

– Este o întrebare-capcană. Răspunsul este: niciodată. Părea uluită de ideea în sine. Nu e ciudat? Am fost căsătorită, am un copil, am avut diverse întâlniri și nu s-a întâmplat niciodată asta. Ezită, apoi continuă: Și, dacă vrei să știi, este pentru prima dată când sunt singură cu un bărbat la el acasă, după divorț. Părea aproape rușinată. Spune-mi ceva, zise ea, cu fața la câțiva centimetri de a lui. M-ai fi invitat înăuntru dacă nu m-aș fi invitat singură? întrebă ea. Răspunde sincer. O să îmi dau seama dacă minți.

El învârti sticla în mâini.

– Nu sunt sigur.

– De ce nu? insistă ea. Ce anume la mine...

– Nu are de-a face cu tine, o întrerupse el. Are mai mult de-a face cu Nana și cu ce ar crede ea.

– Pentru că este șefa ta?

– Pentru că este bunica ta. Pentru că o respect. Dar, mai ales pentru că te respect pe tine. M-am simțit minunat în seara asta. În ultimii cinci ani, nu m-am simțit atât de bine cu nimeni.

– Și tot nu m-ai fi invitat înăuntru.

Elizabeth părea contrariată.

– Nu am spus asta. Am spus că nu știu sigur.

– Ceea ce înseamnă nu.

– Ceea ce înseamnă că încercam să găsesc o metodă de a te invita înăuntru fără să te ofensez, dar tu mi-ai luat-o înainte. Dar, dacă ceea ce întrebi de fapt este dacă voiam să te invit înăuntru, răspunsul este da, voiam.

El îi atinse genunchiul.

– De unde vin toate astea?

– Hai să spunem doar că nu am avut prea mult noroc la întâlniri.

El știa că era bine să tacă. Atunci când își ridică brațul, ea se sprijini de el.

– Nu m-a deranjat la început, spuse ea, într-un final. Adică, am fost atât de ocupată cu Ben și cu școala, încât nu i-am dat foarte multă atenție. Dar mai târziu, când a continuat să se întâmple, am început să îmi pun întrebări. Am început să îmi pun întrebări despre mine. Și îmi pun tot felul de întrebări tâmpite. Am făcut eu ceva greșit? Nu am acordat destulă atenție? Am mirosit ciudat? Încercă să zâmbească, dar nu putu să-și ascundă complet tristețea și îndoiala. Cum spuneam, tâmpenii. Pentru că, din când în când, întâlneam un tip și credeam că ne înțelegem grozav și, dintr-odată, nu mai auzeam nimic de la el. Nu numai că nu mai suna, dar, dacă se întâmpla să dau peste el mai târziu, se comporta mereu ca și cum aveam ciumă. Nu am înțeles. Încă nu înțeleg. Și mă deranjează. M-a rănit. Cu timpul, a devenit din ce în ce mai greu să dau vina pe ei și am ajuns într-un final la concluzia că era ceva în neregulă cu mine. Poate că eram pur și simplu destinată să îmi trăiesc viața singură.

– Nu este nimic în neregulă cu tine, spuse el, strângând-o liniștitor de braț.

– Dă-mi o șansă. Sunt sigură că vei găsi ceva.

Thibault auzea durerea mascată de glumele ei.

– Nu, spuse el. Nu cred că voi găsi.

– Ești dulce.

– Sunt sincer.

Ea zâmbi și luă o gură de bere.

– Majoritatea timpului.

– Nu crezi că sunt sincer?

Ea ridică din umeri.

– Cum spuneam. Majoritatea timpului.

– Ce vrea să însemne asta?

Ea puse sticla de bere pe masă și își adună gândurile.

– Cred că ești un tip nemaipomenit. Ești inteligent, muncești mult, ești bun și te porți incredibil cu Ben. Știu asta sau cel puțin cred că știu, pentru că o văd. Dar ceea ce nu spui mă face să îmi pun întrebări în legătură cu tine. Îmi spun că te cunosc, iar apoi, când mă gândesc, îmi dau seama că nu e așa. Cum erai la facultate? Nu știu. Ce s-a întâmplat după? Nu știu. Știu că ai fost în Irak și știu că ai venit pe jos din Colorado, dar nu știu de ce. Când te întreb, îmi spui doar că Hampton pare un loc frumos. Ești un absolvent inteligent al unei facultăți, dar te mulțumești să muncești pentru salariul minim. Când te întreb, îmi spui că îți plac câinii. Își trecu mâna prin păr. Chestia este că am impresia că spui adevărul. Doar că nu îl spui pe tot. Și partea pe care o lași pe dinafară este partea care m-ar ajuta să înțeleg cine ești.

Ascultând-o, Thibault încercă să nu se gândească la ce nu-i spunea. Știa că nu îi putea spune totul; nu îi va putea spune niciodată totul. Nu avea cum să înțeleagă, și totuși... voia ca ea să știe cine era el de fapt. Mai mult ca orice, își dădu seama că își dorea ca ea să îl accepte.

– Nu vorbesc despre Irak pentru că nu îmi place să îmi amintesc timpul petrecut acolo, explică el.

Ea dădu din cap.

– Nu trebuie să îmi spui dacă preferi să nu...

– Vreau, zise el, pe o voce joasă. Știu că ai citit ziarele, deci probabil ai o imagine în minte despre cum era. Dar nu era cum îți imaginezi și chiar nu am cum să-ți arăt realitatea. Este ceva ce trebuia să fi experimentat. Adică, majoritatea timpului nu era nici pe departe pe atât de rău pe cât probabil crezi. Destul de mult timp – majoritatea timpului – era bine. Mie îmi era mai ușor decât altora, din moment ce nu aveam o soție sau copii. Aveam prieteni, aveam obiceiuri. De cele mai multe ori, lăsam zilele să treacă, pur și simplu. Dar câteodată, era rău. Foarte rău. Îndeajuns de rău încât să îmi doresc să uit că am fost vreodată acolo.

Ea tăcu înainte de a trage adânc aer în piept.

– Și ești aici în Hampton din cauza a ce s-a întâmplat în Irak?

El se juca cu eticheta sticlei de bere, dezlipind ușor colțul și râcâind sticla cu unghia.

– Într-un fel, spuse el.

Ea îi simți ezitarea și-i puse mâna pe braț. Căldura ei părea să elibereze ceva înlăuntrul lui.

– Victor a fost cel mai bun prieten al meu în Irak, începu Thibault. A fost cu mine la fiecare dintre cele trei misiuni. Unitatea noastră a suferit multe pierderi și, într-un final, eram pregătit să las totul în urmă. Și am reușit, în mare, dar pentru Victor nu a fost la fel de ușor. Nu se putea abține să nu se gândească la asta. După ce am ieșit, a mers fiecare pe drumul lui, încercând să-și continue viața. El s-a dus acasă în California, eu m-am întors în Colorado, dar încă aveam nevoie unul de altul, știi? Vorbeam la telefon, ne trimiteam e-mailuri în care amândoi ne prefăceam că ne era bine; în ciuda faptului că ne petrecuserăm ultimii patru ani încercând să nu murim, oamenii de acasă se purtau ca și cum lumea se sfârșea dacă pierdeau un loc de parcare sau dacă primeau cafeaua greșită la Starbucks. Oricum, am sfârșit prin a ne revedea la pescuit, în Minnesota...

Se opri, nevrând să își aducă aminte ce se întâmplase, dar știind că trebuia. Luă o gură mare de bere și puse sticla pe masă.

– Se întâmpla vara trecută, iar eu... eram atât de fericit să îl văd din nou. Nu am vorbit despre timpul petrecut în Irak, dar nu era nevoie. Doar să fi petrecut câteva zile cu cineva care știa prin ce trecuserăm era suficient pentru amândoi. Victor, până atunci, reușise să se descurce bine. Nu minunat, dar bine. Era căsătorit și aștepta să aibă un copil. Îmi amintesc că mă gândeam că, deși încă avea coșmaruri și amintiri urâte, urma să se facă bine.

El o privi cu o emoție pe care ea nu o putea identifica.

– În ultima zi, am ieșit la pescuit dis-de-dimineață. Eram doar noi doi într-o barcă mică și, când am ieșit în larg, lacul era complet nemișcat, ca și cum am fi fost primii oameni care deranjaseră vreodată apa. Îmi amintesc că am văzut un șoim zburând în timp ce imaginea lui în oglindă plutea dedesubt și îmi spuneam că nu văzusem niciodată ceva mai frumos. Își scutură capul la această amintire. Plănuiam să pescuim înainte ca lacul să se aglomereze prea tare; apoi urma să mergem în oraș să bem niște beri și să mâncăm o friptură. O mică sărbătoare care să încheie călătoria. Dar am cam pierdut noțiunea timpului și am ajuns să stăm pe lac mai mult decât plănuiserăm.

Începu să se scarpine pe frunte, încercând să își păstreze calmul.

– Văzusem barca mai devreme. Nu știu de ce o observasem tocmai pe aceea printre celelalte bărci. Poate că timpul petrecut în Irak a avut ceva de-a face cu asta, dar îmi amintesc că m-am gândit să fiu cu ochii pe ea. Era ciudat totuși – cei din barcă nu păreau să facă ceva diferit de ceilalți de-acolo. Doar niște adolescenți care se distrează: făcând scufundări, schi nautic... Erau șase în barcă – trei băieți și trei fete – și era evident că se aflau acolo pentru o ultimă nebunie pe apă cât mai ținea vremea cu ei.

Când începu din nou să vorbească, vocea îi era răgușită.

– Am auzit-o venind, spuse el, și știam că urma să avem probleme chiar înainte de a o vedea. Este un anumit sunet pe care

un motor îl face când întoarce la viteză maximă. E ca și cum sunetul începe să se audă la o milisecundă după motor, o chestie pe care creierul o poate repera doar la nivel subconștient și am știut că sunt probleme. Abia am avut timp să întorc capul înainte să văd că barca venea spre noi cu cincizeci de kilometri pe oră. Își uni buricele degetelor. Până atunci, Victor realizase ce se întâmpla și încă îmi amintesc expresia de pe chipul lui – era un amestec oribil de frică și surprindere –, același lucru pe care îl văzusem pe fețele prietenilor mei din Irak exact înainte să moară.

Expiră încet.

– Barca a trecut pur și simplu prin a noastră. L-a lovit pe Victor din plin și l-a ucis instantaneu. Acum vorbeam despre cât de fericit era că se căsătorise și, în următoarea secundă, prietenul meu cel mai bun – cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată – era mort.

Elizabeth puse mâna pe genunchiul lui și îl strânse. Fața ei devenise palidă.

– Îmi pare atât de rău...

El nu părea să o audă.

– Pur și simplu nu e corect, știi? Să supraveţuiești la trei misiuni în Irak, să treci prin câte am trecut noi... doar ca să fii omorât la pescuit? Nu avea sens. După asta, nu știu, m-am simțit distrus. Nu fizic. Mai mult psihic, era ca și cum ajunsesem într-o groapă adâncă. Am renunțat pur și simplu. Nu puteam să mănânc, nu puteam să dorm mai mult de câteva ore pe noapte și erau zile în care nu mă puteam opri din plâns. Victor mi se confesase că era bântuit de imagini ale soldaților morți, iar după moartea lui, au început să mă bântuie și pe mine. Dintr-odată, războiul era din nou în mintea mea. De fiecare dată când încercam să adorm, îl vedeam pe Victor sau scene din luptele prin care trecuserăm împreună și începeam să tremur. Singurul lucru care m-a făcut să nu înnebunesc a fost Zeus.

Se opri pentru a o privi pe Elizabeth. În ciuda amintirilor sale, era fascinat de frumusețea chipului ei și de părul ei ca o perdea aurie.

Chipul acesta îi transmitea compasiunea.

– Nu știu ce să spun.

– Nici eu nu știu, rosti el, ridicând din umeri. Încă nu știu.

– Știi că nu a fost vina ta, nu-i așa?

– Da, spuse el. Dar nu acolo se încheie povestea.

Își puse mâinile peste ale ei, știind că ajunsese prea departe cu povestea pentru a se opri acum.

– Lui Victor îi plăcea să vorbească despre destin, spuse el într-un final. Credea puternic în asemenea lucruri și în ultima noastră zi împreună a spus că îmi voi recunoaște destinul când îl voi găsi. Nu mi-am putut scoate acel gând din minte nici când îmi era mai greu. Îl auzeam spunând cuvintele din nou și din nou și, încetul cu încetul, am ajuns la concluzia că, deși nu știam unde îl voi găsi, nu aveam să dau de el în Colorado. Într-un final, mi-am luat rucsacul și am pornit pur și simplu la drum. Mama a crezut că mi-am pierdut mințile. Dar, cu fiecare pas pe care-l făceam, începeam să mă simt întreg din nou. Ca și cum călătoria era ce îmi trebuia pentru a mă vindeca. Și, când am ajuns în Hampton, am știut că nu trebuie să merg mai departe. Aici trebuia să ajung.

– Deci ai rămas.

– Da.

– Și destinul tău?

El nu răspunse. Îi spusese cât putuse din adevăr și nu voia să o mintă. Se uită la mâna ei așezată sub a lui și, dintr-odată, totul părea greșit. Știa că ar trebui să termine aici, înainte să se ajungă mai departe. Să se ridice de pe canapea și să o conducă la mașină. Să îi spună noapte bună și să plece din Hampton înainte să răsară soarele. Dar nu putea rosti cuvintele; nu putea să se convingă să se ridice de pe canapea. Altceva îl cuprinsese și se întoarse către ea cu o uimire crescândă. Străbătuse pe jos jumătate

din țară căutând o femeie pe care o cunoștea doar dintr-o fotografie și ajunsese să se îndrăgostească de această femeie reală, vulnerabilă și frumoasă care îl făcea să se simtă viu, așa cum nu mai fusese de când începuse războiul. Nu înțelegea complet ceea ce se întâmpla, dar nu fusese niciodată mai sigur de ceva în viața lui.

Ceea ce văzu pe chipul ei fu de-ajuns încât să-i spună că și ea simțea același lucru și o trase ușor către el. Își apropia fața de a ei și îi simți respirația caldă în timp ce își apăsa buzele de ale ei o dată, de două ori, până se contopiră definitiv.

Trecându-și mâinile prin părul ei, o sărută cu tot ce avea, cu tot ce își dorea să fie. Auzi un geamăt ușor de mulțumire când își puse brațele în jurul ei. Deschise încet gura și îi simți limba pe a lui și, dintr-odată, simți că ea este potrivită pentru el, iar ceea ce se întâmpla era potrivit pentru amândoi.

Îi sărută obrajii și gâtul, mușcând-o ușor, apoi o sărută din nou pe buze. Se ridicară în fața canapelei, încă îmbrățișați, iar el o conduse către dormitor.

Au făcut dragoste fără să se grăbească. Thibault se mișca deasupra ei, dorindu-și să dureze veșnic, șoptindu-și dragostea pentru ea. Simțea corpul ei tremurând de plăcere din când în când. După aceea, a rămas sub brațul lui, cu trupul încolăcit de satisfacție. Au vorbit și au râs, și s-au sărutat și, după ce au făcut dragoste a doua oară, s-a întins lângă ea, uitându-se în ochii ei înainte de a-i trece un deget ușor pe obraz. A simțit cuvintele ridicându-se înlăuntrul său, cuvinte pe care nu își imaginase că le va spune cuiva vreodată.

– Te iubesc, Elizabeth, a șoptit el, știind că era purul adevăr.

Ea i-a căutat degetele înainte de a i le săruta, unul câte unul.

– Și eu te iubesc, Logan.

CAPITOLUL 17
CLAYTON

Keith Clayton o privea pe Beth când aceasta părăsea casa, știind exact ce se întâmplase înăuntru. Cu cât se gândea mai mult, cu atât își dorea să o urmărească și să aibă o discuție cu ea de îndată ce ajungea acasă. Să îi explice situația într-un fel în care ea să înțeleagă, să realizeze că astfel de lucruri sunt pur și simplu inacceptabile. Cu o palmă sau două, de exemplu, nu îndeajuns cât să o doară, dar suficient cât ea să știe că vorbea serios. Nu că ar fi avut vreun efect. Și nu era ca și cum chiar ar fi făcut-o. Nu ar fi pălmuit-o niciodată pe Beth. Nu era acel gen de om.

Ce dracu' se petrecea aici? Situația asta se mai putea înrăutăți?

Mai întâi, se dovedește că tipul lucrează la adăpost. Apoi, omul își petrece câteva zile luând cina la ea acasă, făcând schimb de priviri languroase din acelea pe care le vezi în filmele de rahat de la Hollywood. Și apoi – și aici este apogeul – ies în oraș să danseze într-un local pentru ratați, după care, deși nu vede de draperii, nu are nici cea mai mică îndoială că ea începe să se dea la el ca o ușuratică. Probabil pe canapea. Probabil pentru că băuse prea mult.

Își amintea zilele acelea. Dă-i femeii câteva pahare de vin și umple-i-l când nu se uită sau amestecă-i puțină votcă în bere, ascultă până când cuvintele încep să i se stâlcească și apoi

termină prin a face o partidă extraordinară de sex, chiar acolo, în camera de zi. Alcoolul este minunat pentru așa ceva. Îmbat-o, și femeia nu numai că nu mai poate să spună nu, dar devine un tigru în pat. În timp ce veghea casa, nu avea probleme în a-și imagina cum arăta trupul ei când își dădea jos hainele. Dacă nu ar fi fost atât de furios, poate că l-ar fi excitat să știe că ea este înăuntru, pusă pe treabă, fierbinte și transpirată. Dar ideea era următoarea: nu se comporta chiar ca o mamă, nu-i așa?

El știa cum funcționau lucrurile astea. Odată ce începea să facă sex cu tipii cu care ieșea, acest lucru devenea normal și acceptat. De îndată ce devenea normal și acceptat, va face la fel și la alte întâlniri. Atât de simplu. Un tip ar duce la doi, apoi s-ar ajunge la patru sau cinci, sau zece, sau douăzeci și ultimul lucru pe care el îl voia era ca ea să înceapă să aducă o armată de tipi în viața lui Ben, tipi care i-ar face cu ochiul în timp ce ar ieși pe ușă ca și cum ar spune: „Mama ta este o cucoană tare".

Nu avea de gând să lase să se întâmple așa ceva. Beth era prostuță, la fel ca multe alte femei, motiv pentru care avusese grijă de ea toți anii ăștia. Și ieșise foarte bine, până când Thigh-bolt ajunsese în oraș.

Tipul era un coșmar ambulant. Ca și cum singura lui intenție era să îi strice viața lui Clayton.

Ei bine, nu se va întâmpla chiar asta, nu-i așa?

Aflase destul de multe despre Thigh-bolt săptămâna aceea. Nu numai că lucra la adăpost – care erau șansele să fie așa, apropo? –, dar și că locuia într-o dărăpănătură de lângă pădure. Și, după ce dădu câteva telefoane care păreau oficiale către autoritățile din Colorado, diplomația profesională făcu restul muncii. Aflase că Thigh-bolt absolvise Universitatea din Colorado. Și că fusese în Marină, servind în Irak, și primise două decorații. Dar cel mai interesant era că vreo doi băieți din plutonul lui vorbeau despre el ca și cum făcuse un fel de înțelegere cu diavolul pentru a rămâne în viață.

Se întrebă ce ar crede Beth despre asta.

Nu credea așa ceva. Întâlnise îndeajuns de mulți pușcași marini încât să știe că majoritatea sunt deștepți ca pietrele. Dar ceva suspect se întâmpla cu siguranță cu tipul dacă foștii camarazi din Marină nu aveau încredere în el.

Și de ce să fi traversat țara pe jos și să se fi oprit acolo? Tipul nu cunoștea pe nimeni în oraș și, din câte își dădea el seama, nu mai fusese niciodată aici. Era ceva suspect și în asta. Mai mult decât atât, nu putea scăpa de sentimentul că răspunsul era chiar în fața sa, dar el nu-l putea deslușI. Dar o va face. Mereu o făcea.

Clayton continuă să se uite fix la casă, gândindu-se că era timpul să se ocupe de tip. Nu acum, totuși. Nu în seara asta. Nu cu câinele prin preajmă. Săptămâna viitoare, poate. Când Thigh-bolt era la muncă.

Vezi, asta era diferența dintre el și alți oameni. Majoritatea oamenilor își trăiau viața ca niște criminali: acționau întâi și abia apoi se îngrijorau din cauza consecințelor. Dar nu și Keith Clayton. El gândea lucrurile până la capăt dinainte. El plănuia. El anticipa. Ăsta era și principalul motiv pentru care nu făcuse nimic până acum, chiar și când îi văzuse pe cei doi venind cu mașina în seara asta, chiar dacă știa exact ce se petrecea în casă, chiar și în timp ce o privea pe Beth cum ieșea din nou, cu fața roșie și părul răvășit. În final, știa el, era vorba despre putere, iar acum Thigh-bolt avea puterea. Din cauza cardului. Cardul cu fotografii care îi putea tăia lui Clayton sursa de bani.

Dar puterea nu însemna nimic dacă nu era folosită. Iar Thigh-bolt nu o folosise. Ceea ce însemna că ori Thigh-bolt nu realizase ce avea, ori se descotorosise de card, ori era omul care își vedea în general de treaba lui.

Sau poate era vorba despre toate cele trei variante.

Clayton trebuia să se asigure cumva. S-o ia cu începutul. Ceea ce însemna că trebuia să caute cardul. Dacă tipul încă îl avea, l-ar găsi și l-ar distruge. Puterea ar fi iarăși de partea lui

Clayton, iar Thigh-bolt ar primi ceea ce merită. Dar dacă Thigh-bolt scăpase de card la puțin timp după ce îl găsise? Și mai bine. Se va ocupa de el, și lucrurile ar începe să revină la normal între el și Beth. Ăsta era cel mai important lucru.

La dracu', arăta atât de bine când ieșea din casă. Era foarte sexi să o vadă și să știe ce făcuse, chiar dacă fusese cu Thigh-bolt. Trecuse mult timp de când fusese cu un bărbat și părea... diferită. Mai mult decât atât, el știa că după seara asta ea va fi cu siguranță dornică de mai mult.

Chestia aceea cu prietenii cu beneficii suna din ce în ce mai bine.

CAPITOLUL 18
BETH

– Să înțeleg că te-ai simțit bine, glumi Nana.

Era duminică dimineață, iar Beth tocmai se împleticise până la masa din bucătărie. Ben încă dormea sus.

– Ne-am simțit, spuse ea, căscând.

– Și?

– Și... nimic.

– Ai ajuns cam târziu, având în vedere că nu ai făcut nimic.

– Nu era atât de târziu. Nu vezi? M-am trezit dis-de-dimineață. Își băgă capul în frigider, apoi închise ușa fără să scoată nimic. Ar fi fost imposibil dacă aș fi ajuns acasă prea târziu. Și de ce ești atât de curioasă?

– Vreau doar să știu dacă mai am angajat luni dimineață.

Beth își turnă o ceașcă de cafea și se prăbuși pe un scaun.

– Nu văd de ce nu ai avea.

– Deci a mers bine?

De data asta, Beth lăsă întrebarea suspendată în aer în timp ce rememora seara. Amestecând cafeaua, se simțea mai fericită decât fusese vreodată.

– Da, spuse ea. A mers bine.

Pe parcursul următoarelor câteva zile, Beth petrecu cât de mult timp putu cu Logan, fără a face acest lucru prea evident pentru Ben. Nu era sigură de ce, dar părea important.

Corespundea cu sfaturile consilierilor în legătură cu întâlnirile amoroase atunci când sunt implicați și copii. Dar în adâncul sufletului, știa că nu acela era adevăratul motiv. Era pur și simplu incitant să păstreze aparența că nimic nu se schimbase între ei; dădea relației un sentiment ilicit, făcând-o să pară aproape o aventură.

Nu o păcălea pe Nana, desigur. Din când în când, în momentele în care Beth și Logan încercau să mențină o distanță de fațadă, Nana bombănea ceva lipsit de sens, precum „cămile în Sahara" sau „este ca părul și papucii de casă". Mai târziu, alături de Logan, Beth încerca să deslușească bombănelile. Prima părea să insinueze că erau făcuți unul pentru celălalt; a doua se lăsă mai greu descifrată, iar ea nu știu ce să creadă până când Logan ridică din umeri și spuse:

– Poate că are legătură cu Rapunzel și cu Cenușăreasa?

Basme. Dar unele bune, care se termină cu „Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți". Nana era dulce, încercând să nu pară prea sentimentală.

Acele momente furate, când erau singuri, aveau o intensitate aproape ireală. Beth era atentă la fiecare mișcare și gest ale lui, încântată de felul tăcut în care o lua de mână în timp ce mergeau în spatele lui Ben la plimbarea lor de seară, apoi îi dădea drumul de îndată ce Ben reintra în aria lor vizuală. Logan avea un al șaselea simț în legătură cu cât de mult se îndepărtase Ben – un talent dezvoltat, se gândi ea, în armată – și era recunoscătoare că dorința ei de a nu atrage atenția o vreme nu îl deranja câtuși de puțin.

Spre ușurarea ei, Logan continua să se comporte cu Ben la fel ca înainte. Luni, apăruse cu un set de arc și săgeți pe care îl luase de la magazinul cu articole sportive. El și Ben petrecuseră o oră trăgând la țintă, timp care fusese în principal folosit pentru a găsi săgețile care nimeriseră în tufe sau printre crengile copacilor, lăsându-i pe amândoi cu zgârieturi până la coate.

După cină, au jucat șah în sufragerie, iar ea și Nana au curățat bucătăria. În timp ce ștergea vasele, se gândi că l-ar putea iubi pe Logan pentru totdeauna doar pentru felul în care se purta cu fiul ei.

În ciuda faptului că se ascundeau, găseau în continuare scuze să fie împreună singuri. Marți, când ajunse acasă de la școală, observă că Logan instalase un leagăn pe verandă, cu permisiunea Nanei, ca „să nu mai stăm pe trepte". În timp ce Ben era la lecția de muzică, ea se bucura de mișcarea înceată și sigură a leagănului, alături de el. Miercuri, merseră împreună în oraș să aducă încă un transport de mâncare pentru câini. Activități zilnice, dar faptul că avea posibilitatea să fie singură cu el era minunat. Câteodată, când erau singuri în camionetă, el o cuprindea cu brațul, iar Beth se sprijinea de el, savurând sentimentul de bine.

Se gândea la el cât timp lucra, imaginându-și ce făcea și ce vorbeau el și Nana. Vizualiza felul în care cămașa se lipea de pielea lui udă de sudoare sau felul în care brațele i se încordau când dresa câinii. Joi dimineață, când Logan și Zeus urcau aleea pentru a începe munca, ea se întoarse de la fereastra din bucătărie. Nana stătea la masă, încercând să își pună cizmele de cauciuc, o sarcină îngreunată și mai mult de slăbiciunea brațului ei.

Beth își drese vocea.

– Este în regulă dacă Logan își ia ziua liberă? întrebă ea.

Nana nu se obosi să-și ascundă zâmbetul.

– De ce?

– Vreau să plec cu el azi. Doar eu și el.

– Și școala?

Era deja îmbrăcată, cu pachetul pentru prânz pregătit.

– Mă gândeam să sun și să spun că sunt bolnavă.

– Oh, făcu Nana.

– Îl iubesc, Nana, spuse ea.

Nana dădu din cap, dar ochii îi luciră.

– Chiar mă întrebam când vei rosti cuvintele astea cu voce tare, în loc să mă lași pe mine să născocesc acele ghicitori prostești.

– Îmi pare rău.

Nana se ridică și bătu cu picioarele în podea de câteva ori, asigurându-se că cizmele îi veneau bine. Un strat subțire de praf se ridică de la podea.

– Presupun că mă descurc astăzi. Cred că o să îmi facă bine. Oricum, m-am uitat prea mult la televizor.

Beth își ascunse o șuviță de păr după ureche.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere. Doar să nu devină un obicei. E cel mai bun angajat pe care l-am avut vreodată.

Și-au petrecut după-amiaza unul în brațele celuilalt, făcând dragoste din nou și din nou, iar când veni într-un final momentul ca ea să plece – voia să fie acasă când Ben se întorcea de la școală –, era sigură că Logan o iubește la fel de mult cât îl iubește și ea pe el și că și el începe să își imagineze că își va petrece tot restul vieții alături de ea.

Singurul lucru care îi umbrea fericirea era senzația că ceva îl îngrijora. Nu ea – era sigură de asta. Și nici stadiul relației; era evident după felul în care se comporta când erau împreună. Era altceva, ceva ce nu putea identifica exact. Când se gândi, realiză că observase prima dată marți după-amiază, imediat după ce ajunsese acasă cu Ben.

Ben, ca de obicei, țâșnise din mașină pentru a se juca un pic cu Zeus, nerăbdător să consume puțină energie înainte de lecția de muzică. În timp ce o vizita pe Nana în biroul adăpostului, îl zărise pe Logan stând în curte, cu mâinile în buzunare, aparent privind în gol. Chiar și în camionetă, după ce își pusese brațul pe după umerii ei, simțea că este încă preocupat. Iar în seara aceasta, după o partidă de șah cu Ben, ieșise pe verandă singur.

Beth i se alătură peste câteva minute și se așeză lângă el pe leagăn.

– Te supără ceva? întrebă ea, într-un final.

El nu răspunse imediat.

– Nu sunt sigur, spuse el.

– Ești supărat pe mine?

El își scutură capul și zâmbi.

– Deloc.

– Ce se întâmplă?

El ezită.

– Nu sunt sigur, spuse el din nou.

Ea îl privi fix, pe sub gene.

– Vrei să vorbești despre asta?

– Da, spuse el. Dar nu încă.

Sâmbătă, în timp ce Ben era la tatăl lui, s-au dus cu mașina la Sunset Beach, lângă Wilmington.

La acea dată, grupurile de turiști de vară dispăruseră și, în afară de câțiva oameni care se plimbau pe plajă, locul era al lor. Oceanul, alimentat de curenții din golf, era încă îndeajuns de cald, iar ei mergeau cu picioarele până la genunchi prin apă. Logan aruncă o minge de tenis dincolo de valurile care se spărgeau, iar Zeus se distra de minune, înotând frenetic și lătrând ocazional, parcă încercând să intimideze mingea să rămână pe loc.

Ea pregătise un picnic și niște prosoape, iar când Zeus obosi, se retraseră mai departe pe plajă și se așezară să ia prânzul. Metodic, ea scoase ce trebuia pentru sendvișuri și tăie fructe proaspete. În timp ce mâncau, un cărucior cu creveți trecu prin dreptul lor, iar Logan se concentră pe el cu privirea preocupată pe care ea o observase când și când săptămâna aceea.

– Iar ai privirea aia, rosti ea în cele din urmă.

– Ce privire?

– Scuipă tot, spuse ea, ignorând întrebarea. Ce te supără? Și fără răspunsuri vagi de data asta.

– Nu am nimic, zise el, întorcându-se pentru a o privi în ochi. Știu că am părut puțin distant zilele astea, încerc doar să pun niște lucruri cap la cap.

– Ce anume?

– De ce anume ieşim noi.

Inima ei se opri pentru o clipă. Nu se aştepta să audă asta şi îşi simţi faţa împietrind.

– Nu a sunat cum trebuie, spuse el, scuturând repede din cap. Nu am vrut să spun asta. Mă gândeam mai mult la cum de există oportunitatea asta. Nu are sens.

Ea se încruntă.

– Tot nu înţeleg.

Zeus, care stătea întins lângă ei, ridică ochii pentru a privi un stol de pescăruşi care aterizase în apropiere. Dincolo de ei, la malul apei, nişte păsări scurmau după raci mici de nisip. Logan le privi înainte de a continua. Când începu să vorbească, vocea îi era sigură, ca a unui profesor care explică lecţia la clasă.

– Dacă priveşti lucrurile din perspectiva mea, asta se vede: o femeie inteligentă, fermecătoare, frumoasă, care nu a împlinit încă 30 de ani, amuzantă şi pasională. De asemenea, când doreşte, foarte seducătoare. Îi zâmbi înainte de a continua: Cu alte cuvinte, o adevărată partidă, din punctul de vedere al oricărui bărbat. Făcu o pauză. Opreşte-mă dacă te fac să te simţi prost.

Ea se întinse şi îl bătu pe genunchi.

– Te descurci de minune, spuse ea. Continuă.

El îşi trecu agitată o mână prin păr.

– Asta încerc să înţeleg. M-am tot gândit zilele astea.

Ea încercă, fără succes, să îi urmeze firul logic. De data asta, în loc să îl bată pe genunchi, îl strânse.

– Trebuie să înveţi să te exprimi mai clar. Tot nu te înţeleg.

Pentru prima dată de când îl cunoştea, văzu o urmă de nerăbdare pe faţa lui. Dispăru aproape imediat, iar ea simţi cumva că era oarecum direcţionată mai mult către el decât către ea.

– Vreau să spun că nu înţeleg de ce nu ai mai avut nici o relaţie de la fostul tău soţ încoace. Se opri, ca şi cum ar fi căutat cuvintele potrivite. Da, ai un fiu şi, pentru unii bărbaţi, asta ar

putea fi un inconvenient. Dar nu ascunzi în general faptul că ești mamă și presupun că majoritatea oamenilor din orășelul ăsta îți cunosc situația. Am dreptate?

Ea ezită.

– Da.

– Și bărbații care au vrut să te scoată în oraș. Cu toții știau dinainte că ai un fiu?

– Da.

El o fixă cu o privire curioasă.

– Atunci unde sunt?

Zeus își roti capul în poala ei, iar Beth începu să îl mângâie după urechi, simțind nevoia de a se apăra.

– Ce importanță are? întrebă ea. Și, să fiu sinceră, nu cred că mă simt bine cu tipul ăsta de întrebări. Ce s-a întâmplat în trecut e treaba mea și nu pot să-l refac și nu o să te las pe tine să stai aici și să îmi pui mie întrebări despre persoanele cu care am ieșit și când am ieșit și ce s-a întâmplat la acele ieșiri. Sunt cine sunt și mă gândeam că tocmai tu vei înțelege asta, domnule Am-venit-pe-jos-din-Colorado-dar-nu-mă-întreba-de-ce.

El tăcu, iar ea știa că se gândea la ceea ce tocmai spusese. Când vorbi din nou, vocea lui era plină de o blândețe neașteptată.

– Nu spun lucrurile astea ca să te supăr. Spun asta pentru că eu cred că ești cea mai remarcabilă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Din nou, se opri înainte de a continua, asigurându-se că spusele lui fuseseră auzite. Faza e că sunt aproape sigur că orice bărbat ar simți ce simt și eu. Și din moment ce ai ieșit și cu alți bărbați, mai ales în orășelul ăsta în care sunt puține femei de vârsta ta disponibile, sunt sigur că ar fi văzut ce femeie minunată ești. Bine, poate că unii dintre ei nu erau pe gustul tău, așa că ai încheiat relația. Dar ceilalți? Cei pe care i-ai plăcut? Trebuie să fi fost cineva, cineva cu care să fi avut o conexiune.

Luă încet o mână de nisip și își despărți ușor degetele, lăsând grăunțele să-i curgă printre degete.

– La asta m-am gândit. Pentru că pur și simplu nu pot să cred că nu ți-a plăcut și ție de cineva, deși mi-ai spus că nu prea ai avut noroc cu bărbații.

Își șterse mâna cu prosopul.

– Greșesc până aici?

Ea îl privi fix, întrebându-se de unde știa atâtea.

– Nu, spuse ea.

– Și ți-ai pus întrebări în legătură cu asta, nu-i așa?

– Câteodată, recunoscu ea. Dar nu crezi că faci din țânțar armăsar? Chiar dacă aș fi fost perfectă, cum spui, trebuie să ții cont de faptul că vremurile s-au schimbat. Sunt probabil mii, dacă nu zeci de mii de femei pe care le-ai putea descrie la fel.

– Poate, ridică el din umeri.

– Dar nu ești convins.

– Nu.

Ochii lui albaștri o țineau permanent sub observație.

– Ce? Crezi că e vorba de vreo conspirație?

În loc să răspundă direct, mai luă un pumn de nisip.

– Ce îmi poți spune despre fostul tău soț? întrebă el.

– Ce importanță are?

– Sunt curios ce părere are despre faptul că tu ieși cu cineva.

– Sunt sigură că nu îi pasă câtuși de puțin. Și nu îmi pot imagina de ce ai tu impresia că are vreo importanță.

El lăsă nisipul să cadă tot deodată.

– Pentru că, spuse el, cu voce joasă, întorcându-se către ea, sunt aproape sigur că el este cel care mi-a spart ieri casa.

CAPITOLUL 19
THIBAULT

Sâmbătă seara târziu, după ce Elizabeth plecase, Thibault îl găsi pe Victor stând în camera lui de zi, încă îmbrăcat în pantalonii scurți și cămașa colorată pe care le purta în ziua în care murise.

La vederea lui, Thibault se opri brusc. Nu putu decât să se holbeze. Nu era posibil și nici nu se întâmpla cu adevărat. Thibault știa că Victor nu mai era, fusese îngropat într-un cimitir mic de lângă Bakersfield. Știa că Zeus ar fi reacționat dacă o persoană reală se afla în casă, dar Zeus merse direct către bolul său cu apă.

În liniște, Victor zâmbi.

– Este mai mult, spuse el, vocea părându-i o promisiune răgușită.

În momentul în care Thibault clipi, Victor dispăru. Era evident că nu fusese niciodată acolo.

Era a treia oară când Thibault îl vedea pe Victor după ce acesta murise. Prima dată fusese la înmormântare, când Thibault mersese după un colț al bisericii și îl văzuse pe Victor privindu-l de la capătul unui hol.

– Nu este vina ta, spusese Victor înainte de a se disipa.

Lui Thibault i se pusese un nod în gât, forțându-l să gâfâie după aer.

A doua apariție avusese loc cu trei săptămâni înainte să pornească la drum. Atunci se întâmplase în magazin, în timp ce Thibault scotocea prin portofel, încercând să-și dea seama câtă bere poate cumpăra. Băuse destul de mult în zilele acelea și, când se apucase să numere bonurile fiscale, văzuse o imagine cu coada ochiului. Victor scutura din cap, dar nu spunea nimic. Nici nu trebuia. Thibault știa că i se spunea că era timpul să înceteze cu băutura. Iar acum, asta.

El nu credea în fantome și știa că imaginea lui Victor nu era reală. Nu e un spectru care îl bântuie, nu există vizite de dincolo sau spirite fără liniște care au mesaje de livrat. Victor era un produs al imaginației sale, iar Thibault știa că subconștientul lui crease imaginea aceea. Până la urmă, Victor fusese singura persoană de care Thibault asculta.

Știa că accidentul cu barca fusese doar atât: un accident. Copiii care conduceau cealaltă barcă fuseseră traumatizați, iar oroarea lor față de ce se întâmplase era sinceră. Cât despre băut, știa foarte bine în adâncul sufletului că alcoolul îi făcea mai mult rău decât bine. Cumva totuși era mai simplu să îl asculte pe Victor. Ultimul lucru la care se aștepta era să își vadă încă o dată prietenul. Se gândi la cuvintele lui Victor – „este mai mult" – și se întrebă cum se legau de conversația lui cu Elizabeth.

Cumva, nu credea că există o legătură, dar nu își putea da seama și îl măcina. Se gândi că, cu cât mai mult se va forța să obțină un răspuns, cu atât mai greu va veni acel răspuns. Subconștientul e ciudat din punctul ăsta de vedere.

Merse în bucătărie pentru a-și turna un pahar cu lapte, puse niște mâncare în bolul lui Zeus și se întoarse în camera lui. Întins pe pat, reflecta la lucrurile pe care i le spusese lui Elizabeth.

Se gândise îndelung dacă să spună ceva. Nici nu era foarte sigur ce spera să realizeze făcând asta, în afară de a-i deschide ochii la posibilitatea că Keith Clayton ar putea să îi controleze viața în moduri la care nici nu se gândise.

Și exact asta făcea omul. Thibault se convinsese de asta după ce avusese loc spargerea. Bineînțeles, putea fi oricine – cineva care voia să facă un ban rapid luând lucruri care pot fi vândute într-un amanet –, dar felul în care fusese făcută spargerea sugera altceva. Era prea curată. Nimic nu fusese aruncat la întâmplare. Nimic nu fusese mutat de la locul lui. Totuși, aproape fiecare lucru fusese *ajustat*.

Pătura de pe pat era primul semn. Era o cută mică în pătură, făcută de cineva care nu învățase să facă patul în stil militar – ceva ce puțini ar fi observat, dacă ar fi observat cineva. El observase. Hainele din sertare arătau semne similare de deranj: ceva mototolit aici, o mânecă împăturită prost în altă parte.

Nu numai că cineva intrase în casa lui cât el fusese la muncă, dar acea persoană cercetase casa amănunțit.

Dar de ce? Thibault nu avea nimic de valoare de furat. O privire aruncată rapid pe fereastră în prealabil dezvăluia că nu era nimic demn de furat aici. Nu numai că sufrageria era lipsită de produse electronice, dar al doilea dormitor era complet gol, iar camera în care dormea el conținea doar un pat, o noptieră și o lampă. În afară de vase, niște ustensile și un deschizător electric de conserve antic de pe dulap, până și bucătăria era goală. Cămara conținea hrană pentru câini, o bucată de pâine și un borcan de unt de arahide. Dar cineva răscolise peste tot prin casă, inclusiv sub saltea. Cineva umblase prin sertarele lui și apoi curățase în urma sa.

Fără urme de furie, nedescoperind ceva de valoare. Fără frustrare evidentă că spargerea fusese o pierdere de vreme. În schimb, hoțul încercase să își acopere urmele.

Oricine spărsese casa o făcuse nu pentru a fura, ci pentru a căuta ceva. Ceva anume. Nu trecu mult timp până să își dea seama cine fusese responsabil.

Keith Clayton își căuta aparatul foto. Sau, mai degrabă, căuta cardul de memorie. Probabil pentru că fotografiile de pe

card îi puteau cauza probleme. Nu era greu de crezut, având în vedere activitățile lui Clayton când cei doi se văzuseră pentru prima dată. În regulă, deci Clayton voia să își acopere urmele. Dar mai era ceva ce nu era la fel de evident. Și avea de-a face cu Elizabeth.

Faptul că nu mai avusese alte relații în ultimii zece ani nu avea sens. Dar rezona cu ceva ce auzise în timp ce juca biliard, arătând poza ei unui grup de localnici. Ce spusese unul dintre ei? Îi luase ceva timp pentru a-și aminti cuvintele exacte și își dorea să fi fost mai atent la comentariu. Era atât de concentrat pe aflarea numelui lui Elizabeth, încât îl ignorase mereu – o greșeală. Acum, când privea în urmă, acel comentariu avea implicații amenințătoare.

„... hai să spunem doar că nu iese în oraş. Fostului ei soț nu i-ar plăcea asta și, crede-mă, nu vrei să te pui cu el."

Revizui ce știa despre Keith Clayton. Făcea parte dintr-o familie puternică. Un bătăuș. Iute la mânie. Într-o poziție din care poate abuza de putere. Cineva care crede că merită orice își dorește, când își dorește?

Thibault nu putea fi sigur de această ultimă caracteristică, dar se potrivea imaginii.

Clayton nu voia ca Elizabeth să se vadă cu alți bărbați. Elizabeth nu mai avusese nici o relație importantă de ani de zile. Își punea ocazional întrebări, dar nu făcuse legătura între fostul ei soț și relațiile ei eșuate. Pentru Thibault, era mai mult decât plauzibil că Clayton manipula oameni și evenimente și – cel puțin dintr-un punct de vedere – încă îi controla viața. Faptul că Clayton știa că Elizabeth ieșise cu cineva în trecut însemna că o urmărea de ani întregi. Exact la fel cum o făcea și acum.

Nu era greu de imaginat cum încheiase Clayton fostele ei relații, dar până acum, păstrase distanța când era vorba despre el și Elizabeth. Până atunci, Thibault nu îl văzuse spionând din depărtare și nu observase nimic ieșit din comun. În schimb,

Clayton îi spărsese casa ca să caute cardul când știa că Thibault va fi la muncă.

Pregătea doar terenul?

Probabil. Dar întrebarea era: cu ce scop? Să îl dea pe Thibault afară din oraș, cel puțin. Totuși, Thibault nu putea scăpa de sentimentul că nu acesta era sfârșitul. După cum spusese Victor, „este mai mult".

Voia să îi spună lui Elizabeth ce știa despre fostul ei soț, dar nu putea să-i dezvăluie pur și simplu comentariul pe care îl auzise la biliard. Asta însemna să îi spună despre fotografie și nu putea face asta încă. În schimb, voia să îi indice direcția corectă, în speranța că va începe să facă singură legăturile. Împreună, după ce vor ști amândoi de ce este în stare Clayton pentru a-i sabota relațiile, vor putea face față la orice va alege el să facă. Se iubeau. Vor ști la ce să se aștepte. Totul se va rezolva.

Să fi fost acesta motivul pentru care venise? Să se îndrăgostească de Elizabeth și să-și construiască o viață împreună cu ea? Era acesta destinul lui?

Dintr-un anumit motiv, nu părea bine. Cuvintele lui Victor păreau să confirme asta. Era un alt motiv pentru care venise. Faptul că se îndrăgostise de Elizabeth putea fi doar o parte. Dar nu era totul. Mai urma ceva.

Este *mai mult.*

Thibault dormi restul nopții fără să se trezească, la fel cum făcuse în fiecare noapte petrecută în Carolina de Nord. Era ceva ce ținea de armată sau, mai exact, specific războiului, ceva ce învățase din necesitate. Soldații obosiți fac greșeli. Tatăl lui spunea asta. Fiecare ofițer pe care îl cunoscuse vreodată spunea asta. Experiența războiului îl învățase adevărul spuselor lor. Învățase să doarmă când era vremea de somn, indiferent de cât de haotice erau împrejurările, cu încrederea că somnul îl va face mai bun a doua zi.

În afară de scurta perioadă de după moartea lui Victor, somnul nu fusese niciodată o problemă pentru el. Îi plăcea să doarmă și îi plăcea felul în care gândurile sale păreau să se contopească în timp ce visa. Duminică, atunci când se trezi, vizualiză o roată ale cărei spițe ieșeau din centru. Nu era sigur de ce, dar peste câteva minute, când îl plimba pe Zeus afară, îi trecu dintr-odată prin cap ideea că poate nu Elizabeth era centrul roții, cum presupusese el inconștient. În schimb, realiză că tot ce se întâmplase de când ajunsese în Hampton părea să se învârtă în jurul lui Keith Clayton.

Până la urmă, Clayton fusese prima persoană pe care o cunoscuse în oraș. Îi luase aparatul foto. El și Elizabeth fuseseră căsătoriți. Era tatăl lui Ben. Sabota relațiile lui Elizabeth. Clayton îi văzuse petrecând o seară împreună când venise să îl aducă pe Ben acasă, cu un ochi vânăt – cu alte cuvinte, era primul care aflase despre ei. Tot el îi spărsese casa. Clayton – nu Elizabeth – era motivul pentru care venise în Hampton.

În depărtare se auzeau tunete joase și amenințătoare. Furtuna stătea să înceapă și luând în considerare umezeala aerului părea a fi una zdravănă.

În afară de ce îi spusese Elizabeth despre Clayton, realiză că știa foarte puține despre fostul ei soț. Când primii picuri începură să cadă, Thibault intră înapoi în casă. Mai târziu, va merge la bibliotecă. Avea de făcut cercetări serioase, în speranța că va putea înțelege mai bine orașul și rolul pe care familia Clayton îl joacă în Hampton.

CAPITOLUL 20
BETH

– Nu mă miră, pufni Nana. L-aș crede în stare de orice pe defunctul tău fost soț.

– Nu e mort, Nana.

Nana oftă.

– Speranța moare ultima!

Beth luă o gură de cafea. Era duminică și tocmai se întorseseră de la biserică. Pentru prima oară de la atac, Nana avusese un solo scurt într-un număr muzical, iar Beth nu voia să îi distragă atenția de la această reușită. Știa cât de mult însemna corul pentru ea.

– Nu mă ajuți cu nimic, spuse Beth.

– Cu ce să te ajut?

– Spuneam doar...

Nana se întinse peste masă.

– Știu ce spui. Mi-ai spus deja, îți amintești? Și, dacă mă întrebi dacă eu îl găsesc pe Keith în stare să îi fi spart casa lui Thibault, eu spun doar că nu m-ar mira. Nu mi-a plăcut niciodată omul ăla.

– Ei, serios?

– Nu ai motive să faci pe deșteapta.

– Nu fac pe deșteapta!

Nana nu părea să o audă.

– Pari obosită. Mai vrei cafea? Sau ce zici de niște pâine prăjită cu scorțișoară?

Beth scutură din cap.

– Nu mi-e foame.

– Chiar și așa, tot trebuie să mănânci. Nu e sănătos să sari peste mese și știu că ai sărit deja peste micul dejun. Se ridică de la masă. Fac pâine prăjită.

Beth știa că nu avea rost să se certe cu ea. Când Nana se hotăra să facă ceva, nu aveai cum să o întorci din drum.

– Dar cealaltă parte? Despre amestecul lui Keith în...

Ea se opri.

Nana ridică din umeri în timp ce punea două felii de pâine la prăjit.

– Despre alungarea altor bărbați? Nimic din ce face omul ăla nu mă surprinde. Și ar explica unele lucruri, nu-i așa?

– Dar nu are sens. Cunosc cel puțin șase femei cu care a ieșit și nu e ca și cum ar fi sugerat măcar că ar vrea să ne împăcăm. De ce i-ar păsa dacă ies sau nu cu cineva?

– Pentru că este ca un copil răsfățat, declară Nana. Puse două bucăți de unt într-o tigaie și aprinse aragazul. O flacără mică și albastră prinse viață. Tu erai jucăria lui și, chiar dacă are jucării noi, asta nu înseamnă că e de acord să se bucure cineva de cele vechi.

Beth se mișcă pe scaun.

– Nu sunt sigură că îmi place analogia asta.

– Nu contează dacă îți place sau nu. Contează doar dacă este adevărat.

– Și tu crezi că este?

– Nu am spus asta. Ce am spus eu este că nu m-ar mira. Și nu-mi spune că tu ești surprinsă. Am văzut cum te măsoară din cap până-n picioare. Îmi dă fiori și fac tot posibilul să nu-i dau în cap cu lopata de adunat nevoile câinilor.

Beth zâmbi, dar zâmbetul dispăru într-o secundă. Când pâinea sări din prăjitor, Nana luă feliile și le puse pe o farfurie. Picură unt topit și adăugă zahăr și scorțișoară. Aduse farfuria și i-o puse în față lui Beth.

– Uite. Mănâncă ceva. Ești aproape un schelet.

– Am aceeași greutate dintotdeauna.

– Ceea ce nu este suficient. Nu a fost niciodată suficient. Dacă nu ai grijă, o să te ia vântul. Când se așeză din nou la masă, făcu semn din cap către fereastră. O să fie una mare. Ceea ce este bine. Avem nevoie de ploaie. Sper că nu avem urlători în adăpost.

Urlătorii erau câinii cărora le era frică de furtună și le făceau viața grea și celorlalți. Beth văzu turnura conversației ca pe o ocazie de a schimba subiectul. Nana oferea de obicei o cale de a abandona o discuție neplăcută, dar când luă o gură din pâinea prăjită, Beth realiză că mai era ceva ce voia să discute.

– Cred că s-au cunoscut înainte, spuse ea într-un final.

– Cine? Thibault și ratatul?

Beth ridică mâinile.

– Te rog, nu îi mai spune așa. Știu că nu îl placi, dar este totuși tatăl lui Ben și nu vreau să îți faci obiceiul de a-i spune așa când te poate auzi. Știu că nu este acum aici...

Nana zâmbi trist.

– Ai dreptate, spuse ea. Îmi pare rău. Nu o să îi mai spun așa. Dar ce ziceai?

– Îți amintești când ți-am povestit despre seara în care Keith l-a adus pe Ben acasă cu un ochi vânăt? Tu o vizitai pe sora ta... O văzu pe Nana dând din cap. Aseară, m-am gândit la asta. Nu mi-am dat seama atunci, dar când Keith a dat cu ochii de Logan, nu a întrebat cine este. În schimb, a fost ca și cum cineva a apăsat pe un întrerupător și s-a înfuriat imediat. A spus ceva de genul: „Ce cauți aici?“

– Și?

Fața Nanei nu exprima nimic.

– A fost felul în care a spus-o. Nu era surprins că un bărbat oarecare era în casă pe cât se mira că Logan era acel bărbat. Ca și cum Logan ar fi fost ultima persoană pe care se aștepta să o vadă.

– Thibault ce spune?

– Nu a spus nimic. Dar are sens, nu-i așa? Că s-au mai întâlnit? Din moment ce crede că Keith i-a spart casa?

– Poate, zise Nana, apoi își scutură capul. Nu știu. Thibault n-a spus ce crede că voia fostul tău soț?

– Nu, zise ea, n-a spus. În afară de faptul că nu prea avea ce să găsească.

– Care este un fel de a răspunde la o întrebare fără a răspunde cu adevărat.

– Mmmm, aprobă Beth.

Mai mușcă o dată din pâinea prăjită, gândindu-se că nu o putea termina pe toată.

Nana se aplecă în față.

– Și asta te îngrijorează și pe tine?

– Puțin, spuse Beth, dând încet din cap.

– Pentru că simți că îți ascunde ceva?

Când Beth nu răspunse, Nana se întinse peste masă și o apucă de mână.

– Cred că îți faci griji din motive greșite acum. Poate că fostul tău soț a spart casa lui Thibault sau poate că nu. Poate că s-au mai întâlnit înainte sau poate că nu au făcut-o. Dar nici unul din acele lucruri nu este mai important ca faptul că a lucrat pe ascuns împotriva ta. Dacă aș fi în locul tău, asta ar fi partea care m-ar îngrijora cel mai tare, pentru că asta te afectează cel mai mult. Se opri, lăsând cuvintele să-și facă efectul. Spun asta pentru că v-am văzut pe tine și pe Thibault împreună și este evident că ține foarte mult la tine. Și cred că motivul pentru care ți-a împărtășit suspiciunile lui este că nu vrea să sfârșească precum ceilalți bărbați cu care ai ieșit.

– Deci crezi că Logan are dreptate?

– Da, spuse Nana. Tu nu?

Trecu ceva timp până când Beth răspunse:

– Şi eu cred la fel.

Una e să gândeşti asta; alta e să fii sigur. După discuţie, Beth îşi puse blugii şi pelerina de ploaie şi plecă în oraş. Ploaia începuse cu două ore mai devreme, în torenţi descendenţi alimentaţi de o furtună tropicală care urcase prin Georgia şi apoi Carolina de Sud. Ştirile estimau până la şaisprezece centimetri cubi de apă pe metru pătrat în următoarele douăzeci şi patru de ore, urmând să mai crească. Încă două furtuni pornite din Golful Mexic se apropiaseră de ţărm în ultimele zile şi era probabil să treacă şi peste acea zonă, aducând cu ele chiar şi mai multă ploaie. Vara fierbinte şi uscată se încheia oficial.

Beth abia vedea dincolo de parbriz, chiar şi cu ştergătoarele la viteză maximă. Gaterele începeau să dea pe dinafară şi, în timp ce conducea către oraş, văzu vârtejuri de apă care se îndreptau către râu. Până acum, râul nu se umflase, dar urma să o facă. Aproape fiecare afluent pe o rază de optzeci de kilometri îl alimenta, iar ea se gândi că va atinge cota de inundaţie în curând. Oraşul putea face faţă inundaţiilor: asemenea furtuni sunt obişnuite în această regiune a ţării şi majoritatea firmelor sunt îndeajuns de departe de râu, încât să evite efectele tuturor furtunilor, cu excepţia celor extraordinare. Drumul care ducea la adăpost – pentru că era paralel cu râul – era altă poveste. În timpul furtunilor mari, mai ales în timpul uraganelor, râul acoperea drumul, făcând trecerea dificilă. Nu avea să fie o problemă astăzi, dar pe parcursul săptămânii lucrurile se vor înrăutăţi simţitor, se gândi ea.

În maşină, continuă să reflecteze la conversaţia avută cu Nana. Ieri-dimineaţă, lucrurile păreau mult mai simple, dar acum nu putea scăpa de întrebările care îi chinuiau mintea. Nu doar în legătură cu Keith, ci şi în legătură cu Logan. Dacă era

adevărat că Logan şi Keith se cunoscuseră înainte, de ce Logan nu-i spusese nimic? Şi ce căuta Keith în casa lui Logan? În calitate de şerif, Keith avea acces la tot felul de informaţii de natură personală, deci nu putea fi vorba despre aşa ceva. Atunci, ce căuta? Oricât încerca, nu reuşea să îşi dea seama.

Şi Keith...

Dacă Nana şi Logan aveau dreptate? Şi, presupunând că aveau dreptate – pentru că, după ce se gândise puţin la problemă, simţea instinctiv că era adevărat –, cum de nu observase nimic?

Era greu de recunoscut că era posibil să îl fi judecat greşit. Avea de-a face cu acest om de peste zece ani şi, deşi nu îl privise niciodată ca pe o sursă de bunătate, ideea că el îi sabota viaţa personală nu îi trecuse niciodată prin minte.

Cine ar face aşa ceva? Şi de ce? Felul în care Nana descrisese situaţia – că el o considera o jucărie pe care nu voia să o împartă cu nimeni – avea o nuanţă reală care o făcu să se încordeze în timp ce conducea.

Ceea ce o mira cel mai mult era că, în acest orăşel, unde secretele erau aproape imposibil de păstrat, ea nu suspectase nimic. O făcu să îşi pună semne de întrebare despre prietenii şi vecinii ei, dar în principal despre bărbaţii care o invitaseră în oraş. De ce nu i-ar fi spus lui Keith pur şi simplu să îşi vadă de treaba lui?

Pentru că, îşi aminti ea, făcea parte din familia Clayton. Iar acei bărbaţi nu opuseseră rezistenţă din aceleaşi motive din care nu o făcea nici ea când venea vorba de Ben. Câteodată, îi era mai uşor să fie de acord.

Chiar ura familia aceea.

Bineînţeles, sărise câteva etape. Doar pentru că Logan şi Nana bănuiau că Keith punea ceva la cale, nu însemna că era neapărat şi adevărat, îşi aminti ea. Acesta era şi motivul pentru care făcea acest drum.

Viră stânga la o intersecție mare, îndreptându-se către un cartier mai vechi, unul dominat de case în stil Craftsman, cu verande mari și spațioase. Străzile erau străjuite de pomi înalți, majoritatea de peste o sută de ani, iar ea își aminti că, în copilărie, acesta fusese mereu cartierul ei preferat. Exista o tradiție printre familiile care locuiau acolo ca de sărbători să decoreze extravagant exteriorul caselor, făcând locul să pară pitoresc și vesel.

Casa lui era la jumătatea străzii, iar ea abia reuși să îi vadă mașina parcată sub copertină. O altă mașină era parcată în spatele ei și, deși acest lucru însemna că nu era singur, nu avea chef să se întoarcă mai târziu. După ce opri în fața casei, își ridică gluga pelerinei de ploaie și ieși în furtună.

Păși prin bălțile care se acumulaseră pe alee și urcă treptele verandei. Prin geam, văzu o lampă aprinsă într-un colț al camerei de zi; un televizor din apropiere transmitea ultima cursă din NASCAR. Musafirul trebuie să fi insistat; nu era nici o șansă ca proprietarul casei să se fi uitat. Omul ura NASCAR, știa ea.

Apăsă soneria și făcu un pas mic înapoi. Când apăru în dreptul ușii, o recunoscu într-o fracțiune de secundă. Pe chipul lui, ea văzu un amestec de mirare și curiozitate, dar și o urmă de ceva la care nu se așteptase: frică.

Privirea lui scrută rapid drumul în ambele direcții, înainte de a se opri asupra ei.

– Beth, spuse el. Ce faci aici?

– Bună, Adam! Ea zâmbi. Mă întrebam dacă ai câteva minute la dispoziție. Aș vrea să vorbesc cu tine.

– Nu sunt singur, spuse el, vorbind încet. Nu este un moment potrivit.

Ca la un semn, auzi o voce feminină strigând de undeva din spatele lui:

– Cine e?

– Te rog? spuse Beth.

El păru să chibzuiască dacă să-i închidă sau nu ușa în nas înainte de a ofta.

– O prietenă, strigă el. Se întoarse. Lasă-mă un minut, bine?

O femeie apăru peste umărul lui. Ținea o bere în mână și purta blugi și un tricou cu două numere mai mici. Beth o recunoscu ca fiind una dintre secretarele din compania lui Adam.

Noelle sau ceva de genul acesta.

– Ce vrea? întrebă Noelle.

După tonul vocii, era evident că și ea o recunoscuse pe Beth.

– Nu știu, spuse Adam. A trecut doar pe aici, bine?

– Dar vreau să mă uit la cursă, se bosumflă ea, plasând un braț posesiv în jurul mijlocului lui.

– Știu, spuse el. Nu lipsesc mult. Ezită când văzu privirea lui Noelle. Promit, o asigură el.

Beth se întrebă dacă lamentarea din vocea lui fusese dintotdeauna acolo și, dacă da, de ce nu o observase până atunci. Ori el încercase să o ascundă, ori ea fusese dispusă să o ignore. Bănuia că era a doua variantă, iar gândul o făcu să se simtă oarecum debusolată.

Adam ieși din casă și închise ușa în urma lui. Când o privi, ea nu își putu da seama dacă el era înfricoșat sau furios. Sau ambele.

– Ce este atât de important? întrebă el.

Părea un adolescent.

– Nu e ceva important, îi spuse ea. Am trecut pe aici doar ca să îți pun o întrebare.

– Despre ce?

Beth îl făcu să se uite la ea.

– Vreau să știu care a fost motivul pentru care nu m-ai mai sunat niciodată după ce am luat cina împreună.

– Poftim? Se mută de pe un picior pe altul, asemenea unui cal nervos. Cred că glumești.

– Nu glumesc.

– Pur și simplu nu te-am mai sunat, bine? Nu a mers. Îmi pare rău. Pentru asta ai venit? Să îmi cer scuze?

Cuvintele păreau o lamentare, iar ea se întrebă cum de ieșise oare cu el.

– Nu, nu am venit pentru scuze.

– Atunci, pentru ce? Ascultă, sunt cu cineva, spuse el, arătând cu degetul peste umăr. Trebuie să plec.

În timp ce întrebarea încă plutea în aer, el privi în sus și în jos pe stradă, iar ea înțelese ce se întâmpla.

– Ți-e frică de el, nu-i așa? spuse ea.

Deși el încerca să ascundă asta, ea știa că lovise un punct sensibil.

– De cine? Despre ce vorbești?

– Despre Keith Clayton. Fostul meu soț.

El deschise gura pentru a spune ceva, dar nu se auzi nimic. În schimb, înghiți din nou în sec, într-o încercare de a nega.

– Nu știu despre ce vorbești.

Ea veni cu un pas mai aproape de el.

– Ce a făcut? Te-a amenințat? Te-a înfricoșat?

– Nu! Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse el.

Se întoarse către ușă și căută mânerul. Ea îl apucă de braț pentru a-l opri, împingându-și fața mai aproape de a lui. Mușchii lui se încordară înainte de a se relaxa.

– Te-a amenințat, nu-i așa? insistă ea.

– Nu pot să vorbesc despre asta, ezită el. El...

Deși bănuise că atât Logan, cât și Nana avuseseră dreptate, deși propria intuiție o făcuse să vină aici, simți ceva rupându-se în ea când Adam confirmă.

– Ce a făcut?

– Nu pot să-ți spun. Tu ar trebui să înțelegi asta mai bine ca oricine. Știi cum este el. O să...

Vocea i se pierdu, ca și cum își dăduse brusc seama că spusese prea mult.

– Ce va face?

El își scutură capul.

– Nimic. Nu va face nimic. Își îndreptă spatele. Nu a mers între noi. Hai să lăsăm lucrurile așa.

Deschise ușa. Se opri, trăgând puternic aer în piept, iar ea se întrebă dacă nu cumva era pe punctul de a se răzgândi.

– Te rog, nu te mai întoarce aici, spuse el.

Beth stătea în leagănul de pe veranda casei sale, privind valurile de ploaie cum coboară, cu hainele încă ude. Ca de obicei, Nana o lăsase singură cu gândurile ei. Chiar și când îi întinsese o ceașcă de ceai fierbinte și un fursec cu unt de arahide făcut în casă, fusese ciudat de tăcută.

Beth sorbi din ceai înainte de a-și da seama că nu îl voia. Nu îi era frig; în ciuda ploii, aerul era cald, iar ea vedea fire de ceață care traversau proprietatea. În depărtare, aleea părea să dispară în aburul gri.

Fostul ei soț trebuia să apară în curând. Keith Clayton. Din când în când, rostea în șoaptă acel nume, făcându-l să sune ca o blasfemie.

Nu putea să creadă. Nu, uită asta. Putea și chiar credea. Chiar dacă și-ar fi dorit să îi dea o palmă lui Adam pentru că fusese atât de pămpălău, știa că nu îl putea învinui pe el. Era un tip de treabă, dar nu era și nici nu fusese niciodată primul ales într-o echipă de baschet sau baseball. Nu exista nici o șansă ca el să se fi ridicat împotriva fostului ei soț.

Își dorea doar ca Adam să îi fi dezvăluit modul în care operase Keith. Era ușor de imaginat; nu avea nici un dubiu că Adam își închiriase biroul de la familia Clayton. Aproape fiecare firmă din centru făcuse la fel. Jucase cartea cu chiria? Sau cartea cu „putem să îți facem viața foarte dificilă"? Cât de departe fusese omul dispus să meargă?

De când stătea afară, încercase să își dea seama exact de câte ori se întâmplase. Nu avusese foarte multe relații, poate cinci sau

șase; se gândi ea, care se încheiaseră în același fel brusc și inexplicabil, exact cum se întâmplase cu Adam. Asta dacă îl lua în calcul pe Frank, care fusese când? În urmă cu șapte ani? O urmărea... o hărțuia de atâta timp? Înțelegerea acestui fapt îi provocă greață.

Și Adam...

Ce aveau bărbații pe care îi alegea ea de fugeau care încotro în secunda în care intervenea Keith? Da, erau o familie puternică și da, el era șerif, dar ce s-a întâmplat cu a fi bărbat? Să îi fi spus să își vadă de treaba lui! Și de ce nu au venit la ea să îi spună ce se întâmplă, măcar? În schimb, se ascundeau cu coada între picioare. Dacă îi socotea pe ei și pe Keith, nu fusese cea mai norocoasă la bărbați. Cum era expresia aia? Mă păcălești o dată, să îți fie rușine. Mă păcălești de două ori, să îmi fie rușine mie? Era vina ei că alegea bărbați atât de dezamăgitori?

Poate, recunoscu ea. Totuși, nu asta era problema. Problema era că Keith lucrase pe ascuns pentru a păstra lucrurile exact așa cum le dorea. Ca și cum ea ar fi fost proprietatea lui.

Gândul acesta făcu să i se întoarcă stomacul pe dos din nou și își dori ca Logan să fi fost acolo. Nu pentru că fostul ei soț avea în curând să vină să-l aducă pe Ben. Nu avea nevoie de el pentru asta. Nu îi era frică de Keith. Nu îi fusese niciodată frică de el, pentru că știa că de fapt nu este decât un certăreț, iar certăreții dau repede înapoi dacă cineva ripostează. Era același motiv pentru care nici Nanei nu îi era frică de el. Și Drake simțea asta și ea știa că el reușea de fiecare dată să îl sperie pe fostul ei soț.

Nu voia ca Logan să fie acolo pentru că el știa să asculte și știa că nu o va întrerupe și nu va încerca să îi rezolve problema și nu se va plictisi dacă ea ar spune: „Nu pot să cred că a făcut asta“ de o sută de ori. Ar lăsa-o să se elibereze.

Dar de fapt, se gândi ea, ultimul lucru pe care voia să îl facă era să-și scoată furia la suprafață vorbind. Era mai bine dacă o

lăsa să fiarbă. Avea nevoie de acea furie când se va confrunta cu Keith – o va face să rămână ageră –, dar în același timp, nu voia să piardă controlul. Dacă începea să țipe, Keith ar nega pur și simplu totul înainte de a pleca tunând și fulgerând. Ce își dorea totuși era ca el să stea departe de viața ei privată – mai ales acum, că era și Logan în peisaj – fără să facă weekendurile lui Ben cu tatăl său și mai neplăcute decât erau deja.

Nu, era mai bine ca Logan să nu fie acolo. Keith ar putea reacționa exagerat dacă l-ar vedea din nou, poate chiar l-ar provoca pe acesta să acționeze în vreun fel, ceea ce putea fi o problemă. Dacă Logan doar îl atingea pe fostul ei soț se putea trezi la închisoare pentru foarte, foarte mult timp. Trebuia să discute despre asta cu el mai târziu, pentru a se asigura că știa cum stau lucrurile în Hampton. Dar pentru moment, trebuia să-și rezolve problema.

În depărtare zări o pereche de faruri, iar mașina păru că se lichefiază, apoi se solidifică în timp ce se apropia de casă. O văzu pe Nana trăgând cu ochiul printre perdele, apoi retrăgându-se.

Beth se ridică din leagăn și se apropie de marginea verandei, în timp ce ușa pasagerului din dreapta se deschise. Ben păși afară din mașină direct într-o baltă, udându-și pantofii. Fără să pară că ar fi observat, goni către trepte și apoi urcă.

– Bună, mamă! spuse el. Se îmbrățișară înainte ca el să o privească. Putem să mâncăm spaghete la cină?

– Sigur, scumpule. Cum a fost weekendul?

El ridică din umeri.

– Știi tu.

– Da, spuse ea. Știu. De ce nu te duci înăuntru să te schimbi? Cred că Nana a făcut niște fursecuri. Și descalță-te, bine?

– Vii și tu?

– În câteva minute. Vreau să vorbesc cu tatăl tău mai întâi.

– De ce?

– Nu îți face griji. Nu este vorba de tine.

El încercă să îi citească expresia feței, iar ea puse o mână pe umărul lui.

– Du-te! Nana te așteaptă.

Ben intră în casă în timp ce Keith coborî geamul cu câțiva centimetri.

– Ne-am distrat de minune weekendul ăsta! Nu poate să-ți spună altceva.

Vocea lui era plină de încredere. „Probabil, se gândi ea, pentru că Logan nu e prin preajmă."

Făcu încă un pas înainte.

– Ai un minut?

El se uită la ea prin fanta geamului înainte de a parca mașina și a opri motorul. Deschise ușa, ieși și alergă către trepte. De îndată ce ajunse pe verandă își scutură capul, făcând câțiva stropi de apă să zboare în toate direcțiile înainte de a rânji către ea. El probabil credea că arăta sexi.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el. Cum spuneam, eu și Ben am petrecut un weekend minunat.

– Iar l-ai pus să îți curețe bucătăria?

Rânjetul dispăru.

– Ce vrei, Beth?

– Nu te supăra. Am pus doar o întrebare.

El continuă să o privească fix, încercând să o citească.

– Eu nu îți spun ce să faci cu Ben când e cu tine și mă aștept la același lucru din partea ta. Acum, despre ce vrei să vorbim?

– Despre câteva lucruri, de fapt. În ciuda dezgustului pe care îl simțea, se forță să zâmbească și îi făcu semn către leagăn. Vrei să iei loc?

Păru surprins.

– Sigur, spuse el. Dar nu pot să stau mult. Am planuri în seara asta.

„Bineînțeles că ai, se gândi ea. Sau poate că doar vrei să cred eu că ai." Genul de atenționare care fusese tipică după divorțul lor.

Se așezară pe leagăn, iar el îl zgâlțâi înainte și înapoi și își desfăcu brațele.

– E drăguț. Tu l-ai făcut?

Ea încercă să păstreze cât mai multă distanță între ei pe leagăn.

– Logan l-a instalat.

– Logan!

– Logan Thibault. Lucrează pentru Nana la adăpost, îți amintești? L-ai cunoscut.

El își masă bărbia.

– Tipul care era aici în seara aceea?

„De parcă n-ai ști!"

– Da, el e.

– Și nu are o problemă cu curățatul cuștilor și adunatul rahatului? întrebă el.

Ea ignoră ironia evidentă.

– Nu.

El expiră în timp ce dădea din cap.

– Mai bine el decât eu. Se întoarse către ea, ridicând din umeri. Deci, ce s-a întâmplat?

Ea se gândi cu atenție la acele cuvinte.

– Îmi e greu să spun...

Își întrerupse vorba, știind că îl va face să fie și mai interesat.

– Ce este?

Ea își îndreptă spatele.

– Vorbeam cu o prietenă zilele trecute și ea a spus ceva ce nu mi-a picat bine.

– Ce a spus?

Keith se aplecă către ea, alert.

– Ei bine, înainte să îți spun, trebuie să știi că a fost un fel de telefon fără fir. O prietenă a unei prietene a unei prietene a auzit ceva care a ajuns într-un final și la mine. Are legătură cu tine.

Părea curios.

– Mi-ai captat atenția.

– Ea a spus... ezită ea. A spus că în trecut m-ai urmărit când ieșeam la diverse întâlniri. Și că le-ai spus unor bărbați că nu voiai ca ei să iasă cu mine.

Încercă să nu se uite direct la el, dar cu coada ochiului îi văzu fața împietrind. Nu părea doar șocat. Era vinovăție. Ea își mușcă buzele ca să nu răbufnească.

Fața lui se relaxă.

– Nu pot să cred! Bătu darabana pe picior. Cine ți-a spus asta?

– Nu are importanță, spuse ea, făcând un semn din mână. Nu o cunoști.

– Sunt curios, insistă el.

– Nu are importanță, spuse ea din nou. Nu este adevărat, nu-i așa?

– Bineînțeles că nu. Cum ai putea să crezi așa ceva?

„Mincinosule!" strigă ea în sinea ei, stăpânindu-se să nu spună nimic. În tăcere, el își scutură capul.

– Mi se pare că ar trebui să începi să îți alegi noi prieteni. Și, să fiu sincer, sunt puțin jignit că avem discuția asta.

Ea se forță să zâmbească.

– I-am spus că nu era adevărat.

– Dar voiai să te asiguri întrebându-mă în persoană.

Ea simți o urmă de furie în vocea lui și își aminti să fie prudentă.

– Veneai încoace, spuse ea, încercând să pară normală. Și, în plus, ne cunoaștem îndeajuns de bine ca să putem vorbi ca doi adulți. Îl privi cu ochi mari, ca o victimă a unei greșeli inocente. Te deranjează că te-am întrebat?

– Nu, dar totuși să crezi asta...

Keith își aruncă brațele în aer.

– Nu am crezut. Dar am vrut să îți spun pentru că m-am gândit că vrei să știi ce vorbesc oamenii pe la spatele tău. Nu îmi place să se vorbească astfel de tatăl lui Ben şi i-am explicat asta prietenei mele.

Cuvintele ei avură efectul dorit: el se umplu de mândrie.

– Mulțumesc că m-ai apărat.

– Nu aveam ce să apăr. Știi cum sunt bârfele. Sunt deșeurile toxice ale orașelor mici, dădu ea din cap. Dar altfel? Munca merge bine?

– La fel ca întotdeauna. Cum e clasa de anul ăsta?

– Par niște copii destul de buni. Cel puțin, până acum.

– Bun, spuse el.

Făcu semn către curte.

– Furtună serioasă, nu-i așa? Abia vedeam drumul.

– La asta mă gândeam și eu când ai venit. E o nebunie. A fost superb la plajă ieri.

– Ai fost la plajă?

Ea dădu din cap.

– Am fost cu Logan. Ne vedem de ceva vreme.

– Aha, spuse el. Pare că devine serios.

Ea îl privi cu coada ochiului.

– Nu-mi spune că femeia aceea avea dreptate în privința ta.

– Nu, bineînțeles că nu.

Ea reuși să adune un zâmbet jucăuș.

– Știu. Te necăjeam doar. Și nu, nu avem o relație serioasă încă, dar este un tip minunat.

El își uni palmele.

– Și Nana ce crede?

– De ce contează asta?

El se mișcă pe scaun.

– Vreau doar să spun că o astfel de situație poate fi complicată.

– Despre ce vorbești?

– El lucrează aici. Și știi cum sunt tribunalele zilele astea. Te expui unui proces major de hărțuire sexuală.

– Nu ar face așa ceva...

Keith vorbi cu răbdare, ca și cum se adresa cuiva mult mai tânăr.

– Ai încredere în mine. Așa spun toți. Dar gândește-te. Nu are nici o legătură cu comunitatea și, dacă lucrează pentru Nana, mă îndoiesc că are foarte mulți bani. Fără supărare. Dar

amintește-ți, familia ta deține mult pământ, zise el, ridicând din umeri. Spun doar că, dacă aș fi în locul tău, aș avea grijă.

Părea convingător și, în ciuda faptului că ea știa contrariul, grijuliu. Un prieten care este sincer îngrijorat de bunăstarea ei. „Omul trebuia să se facă actor", se gândi ea.

– Nana deține pământul și casa. Nu eu.

– Știi cum pot fi avocații.

„Știu exact, se gândi ea. Îmi amintesc ce a făcut avocatul tău la audierea pentru custodie."

– Nu cred că va fi o problemă. Dar voi vorbi cu Nana despre asta, concluzionă Beth.

– Este probabil o idee bună.

Părea sigur de sine.

– Eu mă bucur doar că nu m-am înșelat în privința ta.

– Ce vrei să spui?

– Știi tu – că nu ai o problemă cu faptul că eu ies cu cineva cum e Logan. În afară de grija pentru hărțuirea sexuală. Chiar îmi place de el.

El își desfăcu picioarele.

– Nu aș spune că nu am nici o problemă cu asta.

– Dar tocmai ai spus...

– Am spus că nu îmi pasă cu cine te vezi. Dar îmi pasă cine intră în viața fiului meu pentru că îmi pasă de Ben.

– Și așa ar și trebui. Dar ce legătură are asta? protestă Beth.

– Gândește-te, Beth... tu nu vezi lucrurile pe care trebuie să le văd eu. La serviciu, vreau să spun. Dar eu văd lucruri oribile tot timpul, deci bineînțeles că aș fi îngrijorat în legătură cu oricine petrece mult timp cu Ben. Aș vrea să știu dacă este violent sau dacă este vreun pervers...

– Nu este, îl întrerupse Beth. Simți cum roșește, deși încerca să se abțină. L-am verificat.

– Se pot face verificări false. Nu e greu să obții o nouă identitate. De unde știi că numele lui real este Logan? Nu e ca și cum

poți întreba pe cineva de aici. Ai vorbit cu cineva din trecutul lui? Sau cu familia lui?

– Nu...

– Păi, vezi? Îți spun doar să ai grijă, ridică el din umeri. Și nu spun asta doar pentru Ben. Este un sfat și pentru tine. Există niște oameni foarte răi în lume și motivul pentru care nu sunt închiși este că au învățat să o ascundă.

– Faci să pară ca și cum ar fi cine știe ce criminal.

– Nu încerc să fac asta. Ar putea fi cel mai simpatic și responsabil tip din lume. Spun doar că tu nu știi exact cine este. Și, până când nu afli, e mai bine să fii în siguranță decât să îți pară rău. Citești ziarele și te uiți la știri. Nu îți spun ceva ce nu știi deja. Nu vreau să se întâmple ceva cu Ben. Și nu vreau să fii rănită.

Beth deschise gura să spună ceva, dar pentru prima dată de când se așezase lângă fostul său soț nu știa ce să spună.

CAPITOLUL 21
CLAYTON

Clayton se urcă la volanul mașinii sale, simțindu-se destul de bine cu el însuși.

Trebuia să gândească repede, dar totul mersese mult mai bine decât își imaginase el, mai ales dacă lua în considerare felul în care începuse discuția. Cineva îl părâse și, în timp ce conducea, încerca să își dea seama cine. În mod normal, nu există secrete în orașele mici, dar acesta era destul de aproape de a fi unul. Singurii care știau erau cei câțiva bărbați cu care avusese conversația respectivă și, bineînțeles, el însuși. Se gândi că putea fi unul dintre ei, dar cumva se îndoia. Erau toți niște viermi și fiecare dintre ei își văzuse de viața lui.

Nu aveau motive să fi spus ceva. Chiar și Adam, tocilarul, își găsise o nouă prietenă, ceea ce făcea cu atât mai puțin probabil să fi început să vorbească acum.

Dar poate că fusese doar un zvon. Era posibil să-l fi suspectat cineva, dacă încerca să pună cap la cap lucrurile. O femeie frumoasă rămâne singură din nou și din nou, fără să existe un motiv evident... și, gândindu-se acum, era posibil să fi menționat ceva lui Moore sau chiar lui Tony despre Beth și cineva putea auzi, dar nu fusese niciodată îndeajuns de prost sau de beat încât să vorbească prea mult. Știa ce fel de probleme ar crea un astfel

de lucru cu tatăl său, mai ales că de obicei trebuia să se bazeze pe amenințări polițienești. Dar cineva îi șoptise ceva lui Beth.

Nu prea o crezuse pe Beth când îi spusese că era vorba despre o prietenă. Putea foarte ușor să fi schimbat acel mic detaliu pentru a-l induce în eroare. Putea să fi fost un bărbat sau o femeie; nu era sigur decât de faptul că aflase recent aceste detalii. Cunoscând-o bine, știa că nu putea ține așa ceva în ea atâta timp.

Aici se complicau lucrurile. El îl luase pe Ben sâmbătă dimineața; ea nu spusese nimic atunci. Conform propriei declarații, fusese la plajă sâmbătă cu Thigh-bolt. Duminică o văzuse la biserică, dar ea ajunsese acasă înainte de amiază.

Deci cine îi spusese? Și când?

Putea să fi fost Nana, se gândi el. Femeia aceea fusese mereu ca un ghimpe în coastă pentru el. Și pentru bătrân la fel. În ultimii patru sau cinci ani, încercase să o facă pe Nana să vândă pământul pentru ca el să îl poată exploata. Nu numai că avea teren pe marginea râului, dar și pârâurile erau valoroase. Oamenii care se mutau aici din Nord apreciau proprietățile din apropierea apei. Bunicul primea refuzurile ei cu demnitate; dintr-un motiv sau altul, o plăcea pe Nana. Probabil pentru că mergeau la aceeași biserică – ceea ce nu părea să conteze când era vorba ca Nana să își exprime o părere despre fostul ei ginere, care frecventa și el aceeași biserică.

Totuși, părea a fi o problemă provocată de Thigh-bolt. Dar cum Dumnezeu să fi aflat? Se văzuseră doar de două ori, iar Thigh-bolt nu avea cum să pună lucrurile cap la cap după acele două întâlniri. Dar spargerea? Clayton se gândi la asta înainte de a refuza ideea. Intrase și ieșise în douăzeci de minute și nici măcar nu forțase încuietoarea, din moment ce tipul nu se sinchisise să încuie ușa de la intrare. Și nimic nu lipsea, deci de ce ar fi bănuit Thigh-bolt că îi intrase cineva în casă?

Și, chiar dacă ghicise cumva, de ce s-ar fi gândit tocmai la Clayton?

Nu putea să răspundă satisfăcător la aceste întrebări, dar teoria conform căreia Thigh-bolt era implicat în această mică încurcătură părea să se potrivească. Nu avusese parte decât de probleme de când venise Thigh-bolt. Așa că se gândi că acesta era pe lista oamenilor care ar trebui să își vadă de treaba lor. Ceea ce îi mai dădea un motiv să îl pună la punct.

Dar nu avea de gând să își prindă urechile acum cu asta, totuși. Încă se simțea destul de bine în legătură cu felul în care salvase conversația cu Beth. Ar fi putut fi un eșec total. Ultimul lucru la care se așteptase când îl chemase era ca ea să îi pună întrebări despre implicarea lui în relațiile ei prealabile. Dar se descurcase bine.

Nu doar că fusese în stare să nege convingător, dar o făcuse să reflecteze mai bine la relația cu Thigh-bolt. Își dăduse seama după expresia de pe chipul ei că scosese la suprafață anumite aspecte la care nu ea nu se gândise... și, cel mai important, o convinsese că totul era în interesul lui Ben. Cine știe? Poate îi va da papucii, iar Thigh-bolt va părăsi orașul. Nu ar fi ceva? Încă o relație a lui Beth va fi rezolvată, iar Thigh-bolt va fi eliminat din peisaj.

Conducea încet, savurând gustul victoriei. Se întrebă dacă să iasă să sărbătorească bând o bere, dar se decise să nu o facă. Nu era ca și cum putea vorbi despre ceea ce tocmai se întâmplase. S-ar putea ca tocmai faptul că vorbise cu cineva să-i fi creat probleme.

După ce vină pe strada lui, trecu pe lângă câteva case mari şi bine întreținute, fiecare ocupând câte un teren de jumătate de pogon. El locuia la capătul străzii; vecinii lui erau un doctor şi un avocat. Nu se descurcase rău, dacă stătea să se gândească.

Abia când intră pe alee observă că era cineva pe trotuar, în fața casei. Când încetini, văzu câinele stând la picioarele unui bărbat şi apăsă brusc frânele, clipind fără să își creadă ochilor.

Trase frâna de mână. În ciuda ploii, coborî din mașină și se îndreptă direct către Thigh-bolt.

Când Zeus mârâi și începu să înainteze, Clayton se opri brusc. Thigh-bolt ridică mâna, iar câinele îngheță pe loc.

– Ce dracu' cauți aici? urlă el, făcându-și vocea auzită peste ploaie.

– Te aștept pe tine, replică Thibault. Cred că e timpul să avem o discuție.

– De ce dracu' aș vrea să discut cu tine? țipă el.

– Cred că știi.

Lui Clayton nu îi plăcură cuvintele acelea, dar nu avea de gând să se lase intimidat. Nu acum. Niciodată.

– Ce știu eu este că îți pierzi vremea pe unde nu trebuie. La noi în țară, asta e o infracțiune.

– Nu o să mă arestezi.

O parte din el exact asta voia să facă.

– Nu fi atât de sigur.

Thibault continua să îl privească fix, ca și cum l-ar fi provocat să își dovedească spusele. Clayton voia să-i șteargă acea expresie de pe față cu pumnul. Dar omniprezentul câine era acolo.

– Ce vrei?

– Cum spuneam, este timpul ca noi doi să discutăm.

Tonul vocii lui era calm și sigur.

– Nu am nimic să îți spun, spumegă Clayton. Scutură din cap. Eu intru în casă. Dacă ești tot aici când ajung la verandă, te arestez pentru că amenințI un ofițer de poliție cu o armă letală.

Se întoarse și începu să meargă către ușă.

– Nu ai găsit cardul, strigă Thibault.

Clayton se opri și se întoarse.

– Poftim?

– Cardul, repetă Thigh-bolt. Asta căutai când mi-ai spart casa. Când ai căutat prin sertare, sub saltea, în dulapuri.

– Nu ți-am spart casa.

Miji ochii către Thibault.

– Ba da, spuse el, ai făcut-o. Lunea trecută, când eu eram la serviciu.

– Dovedește-o, lătră el.

– Am deja toate dovezile de care am nevoie. Detectorul de mișcare pe care l-am instalat a declanșat camera video. Era ascunsă în șemineu. M-am gândit că vei încerca să găsești cardul într-o zi și nu îți va trece niciodată prin cap să cauți acolo.

Clayton simți că i se întoarce stomacul pe dos, în timp ce încerca să își dea seama dacă Thigh-bolt minte. Poate că o făcea, poate că nu; nu putea fi sigur.

– Minți.

– Atunci pleacă. Sunt bucuros să duc caseta video la ziare și la departamentul șerifului chiar acum.

– Ce vrei?

– Ți-am spus, cred că a venit timpul să avem o discuție.

– Despre ce?

– Despre cât ești de pervers. Lăsase cuvintele să se rostogolească alene. Faci poze deocheate studentelor? Ce ar spune bunicul tău despre asta? Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă ar afla cumva sau ce ar scrie presa. Sau tatăl tău – despre care cred că este încă șeriful ținutului – ce ar crede despre fiul lui care mi-a spart casa.

Clayton simți cum stomacul i se strânge și mai tare. Tipul nu avea de unde să știe toate lucrurile astea... dar le știa.

– Ce vrei?

În ciuda eforturilor lui, știa că tonul vocii îi urcase o notă când rostise cuvintele.

Thibault continuă să stea drept în fața lui, cu privirea sigură. Clayton ar fi putut să jure că omul nu clipea niciodată.

– Vreau să fii o persoană mai bună, spuse el.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Despre trei lucruri. Să începem cu asta: Nu te mai amesteca în treburile lui Elizabeth.

Clayton clipi.

– Cine este Elizabeth?

– Fosta ta soție.

– Vrei să spui Beth?

– O manipulezi încă de la divorțul vostru. O știi, și o știu și eu. Și acum, o știe și ea. Nu se va mai întâmpla. Niciodată. Ne-am înțeles?

Clayton nu răspunse.

– Numărul doi – nu te mai amesteca în treburile mele. Asta înseamnă casa, serviciul, viața mea. Ai înțeles?

Clayton rămase tăcut.

– Și numărul trei. Este foarte important. Ridică o palmă, ca și cum ar fi făcut un jurământ imaginar. Dacă îți descarci furia pe care o simți față de mine pe Ben, vei răspunde în fața mea.

Clayton simți cum i se ridică părul de pe ceafă.

– Asta e o amenințare?

– Nu, spuse Thigh-bolt, este adevărul. Dacă respecți aceste trei lucruri, nu vei avea probleme cu mine. Nimeni nu va ști ce ai făcut.

Clayton își încleștă maxilarul.

În tăcerea care se lăsase, Thibault păși către el. Zeus rămase pe loc, evident frustrat că nu era lăsat să acționeze. Thibault înaintă până când ajunseră față în față. Vocea îi rămase la fel de calmă cum fusese tot timpul:

– Să știi asta: Nu ai mai întâlnit pe nimeni ca mine până acum. Nu mă vrei drept dușman.

Acestea fiind spuse, Thibault se întoarse și porni în jos pe trotuar. Zeus continuă să se uite fix la Clayton până când fu chemat de stăpânul său. Apoi alergă către Thibault, lăsându-l pe Clayton în ploaie, întrebându-se cum de ceva ce părea a fi perfect se transformase în ceva atât de greșit.

CAPITOLUL 22
THIBAULT

– Cred că vreau să mă fac astronaut, spuse Ben.

Thibault juca șah cu el pe veranda din spatele casei și încerca să găsească următoarea mutare. Încă nu câștigase nici o partidă și văzu ca pe un semn rău faptul că Ben începuse să vorbească. Jucaseră destul de mult șah în ultima vreme; nu fusese nici o zi fără ploaie constantă și abundentă de când începuse luna octombrie, cu nouă zile în urmă. Jumătatea estică a statului era deja inundată și alte râuri înregistrau cote ridicate în fiecare zi.

– Sună bine.

– Ori asta, ori pompier.

Thibault dădu din cap.

– Am cunoscut vreo doi pompieri.

– Sau doctor.

– Hmmm, făcu Thibault.

Se întinse după nebun.

– Nu aș face asta, spuse Ben.

Thibault ridică privirea.

– Știu ce crezi că ar trebui să faci, adăugă Ben. Nu va funcționa.

– Ce ar trebui să fac?

– Nu asta.

Thibault își retrase mâna. Una era să pierzi uneori, altceva era să pierzi de fiecare dată. Mai rău, nu părea să facă progrese.

Singurul progres era că Ben devenea mai bun și mai rapid cu fiecare joc. Partida precedentă durase douăzeci și una de mutări.

– Vrei să vezi căsuța mea din copac? întrebă Ben. E foarte tare. Am o platformă mare care atârnă deasupra pârâului și un pod care se mișcă.

– Mi-ar plăcea s-o văd.

– Nu acum. Altă dată, vreau să spun.

– Sună minunat, spuse Thibault.

Se întinse să mute tura.

– Nu aș muta nici aia.

Thibault ridică o sprânceană în timp ce Ben se lăsă pe spate.

– Eu spun doar, adăugă el.

– Ce ar trebui să fac?

El ridică din umeri, ca un băiețel de 10 ani.

– Ce vrei tu.

– Doar să nu mut nebunul sau tura?

Ben arătă cu degetul către altă piesă.

– Și nici celălalt nebun. Având în vedere că te cunosc, asta cred că vei încerca să faci, din moment ce vrei să îți aperi calul. Dar nici asta nu va funcționa, pentru că eu îți voi lua nebunul cu al meu și voi muta regina peste pionul de acolo. Asta îți blochează regina și, după ce îmi asigur regele, mut calul acolo. Două mișcări după asta, și ești în șah mat.

Thibault își duse mâna la bărbie.

– Am vreo șansă în partida asta?

– Nu.

– Câte mutări mai am?

– Oricâte, între trei și șapte.

– Atunci poate că ar trebui să o luăm de la capăt.

Ben își împinse ochelarii în sus pe nas.

– Poate.

– Puteai să îmi spui mai devreme.

– Jucai atât de serios, încât nu voiam să te deranjez.

Nici următorul joc nu fu mai bun. Era mai rău, având în vedere că Elizabeth se hotărâse să li se alăture, iar discuția continuă aproximativ în același ton. Din când în când, o vedea pe Beth cum își înăbușea chicotelile.

De o săptămână și jumătate își făcuseră o rutină. După program, pentru că ploua necontenit și abundent, el venea în casă să joace câteva partide de șah cu Ben și rămânea la cină, când se așezau toți patru la masă, sporovăind amical. După asta, Ben mergea sus să facă duș, iar Nana îi trimitea afară să stea pe verandă cât timp ea strângea, spunând: „Curățenia pentru mine este ca goliciunea pentru o maimuță".

Thibault știa că voia să îi lase singuri o vreme, înainte ca el să plece. Încă îl mai uimea cum înceta să mai fie șefă când se termina ziua de muncă și se transforma cu atâta ușurință în bunica femeii cu care se vedea el. Nu credea că existau mulți oameni în stare de așa ceva.

Se făcuse târziu totuși, iar Thibault știa că trebuie să plece. Nana vorbea la telefon, Elizabeth intrase în casă pentru a-l culca pe Ben și, în timp ce el stătea pe verandă, simțea oboseala cuprinzându-i umerii. Nu dormise foarte mult după confruntarea cu Clayton. În acea seară, nefiind sigur de cum va reacționa Keith, se întorsese acasă și se comportase ca și cum ar fi urmat să petreacă o seară normală. În schimb, de îndată ce stinsese lumina, coborâse pe fereastra dormitorului său din spatele casei și alergase înspre pădure, însoțit de Zeus. În ciuda ploii, rămăsese treaz mai toată noaptea, pândindu-l pe Clayton. În următoarea noapte, pândise casa lui Elizabeth; în a treia noapte, alternase între casa lui și a ei. Ploaia nesfârșită nu-l deranjase nici pe el, nici pe Zeus câtuși de puțin; își modificase două pelerine de camuflaj care îi mențineau uscați. Partea grea era să muncească după ce dormise doar câteva ore înainte de ivirea zorilor. De atunci, începuse să alterneze casele, dar tot nu îi ajungea timpul pentru a recupera somnul.

Totuși, nu avea de gând să se oprească. Clayton era imprevizibil, iar el căuta semne ale prezenței lui când era la muncă sau când făcea comisioane prin oraș. Seara, alegea rute diferite către casă. Scurta drumul alergând prin zone împădurite, apoi privea înapoi, pentru a se asigura că nu era urmărit de Clayton. Nu îi era frică de el, dar nici prost nu era. Clayton nu era doar un membru al celei mai importante familii din Hampton, dar făcea parte, de asemenea, din forțele de ordine, și această a doua calitate îl îngrijora cel mai mult. Cât de greu era să planteze ceva – droguri, bunuri furate, poate chiar o armă care fusese folosită la comiterea unei crime – în casa lui Thibault? Sau să pretindă că Thibault deținea acele obiecte și să aranjeze să fie descoperite? Nu era deloc greu. Thibault era sigur că orice juriu din țară ar crede mai degrabă mărturia unui membru al forțelor de ordine decât pe cea a unui străin, indiferent cât de slab s-ar fi dovedit cazul în fața alibiului său autentic. Adaugă la asta buzunarele adânci și influența familiei Clayton și nu va fi greu să vezi martori care stau la coadă să îl arate cu degetul pe Thibault pentru cine știe ce delicte.

Partea înspăimântătoare era că îl vedea pe Clayton în stare de oricare dintre lucrurile acelea, motiv pentru care îl și vizitase și îi spusese despre card și despre caseta video. Deși nu deținea nici unul din aceste obiecte – spărsese și aruncase cardul imediat după ce găsise aparatul, iar camera de luat vederi activată de senzori de mișcare fusese o invenție inspirată – cacealmaua părea a fi singura opțiune care îi acorda timpul necesar pentru a-și da seama care ar putea fi următorul pas. Animozitatea pe care Clayton o simțea față de el era periculoasă și imprevizibilă. Dacă fusese în stare să îi spargă casa, dacă manipulase viața personală a lui Elizabeth, omul va face probabil tot ce va considera necesar pentru a scăpa de Thibault.

Celelalte amenințări – presa și șeriful, sugestia că îl va informa pe bătrân – susțineau doar blufful. Știa că Clayton căuta cardul, deoarece credea că Thibault îl putea folosi împotriva lui.

Era fie din cauza slujbei sale, fie a familiei și câteva ore de cercetare a istoricului ilustrei familii, la bibliotecă, duminică după-amiaza, fură de ajuns pentru a-l convinge pe Thibault că era probabil câte puțin din amândouă.

Dar problema cu cacealmalele era că funcționau până când... nu mai funcționau. Cât timp va trece până când Clayton îi va cere să pună cărțile pe masă? Câteva săptămâni? O lună? Mai mult de-atât? Și ce va face Clayton? Cine putea ști? Acum, el credea că Thibault avea avantajul, iar acesta nu avea nici un dubiu că asta îl înfuria și mai tare. Cu timpul, Clayton va pierde lupta cu furia și va reacționa, fie față de el, fie de Elizabeth ori de Ben. Când Thibault nu va ieși cu cardul, Clayton va fi liber să acționeze după bunul plac.

Thibault nu știa prea bine ce să facă în privința asta. Nu își putea imagina să o părăsească pe Elizabeth... sau pe Ben, sau pe Nana, de fapt. Cu cât stătea mai mult timp în Hampton, cu atât i se părea mai mult că era locul în care trebuia să fie, ceea ce însemna nu numai că trebuia să se ferească de Clayton, ci și să îl evite cât mai mult. Spera că, după îndeajuns de mult timp, Clayton va accepta situația și le va da pace. Nu părea un scenariu realist, știa, dar deocamdată era tot ce avea.

– Iar pari distant, spuse Elizabeth, deschizând ușa de plasă în spatele lui.

Thibault scutură din cap.

– Sunt doar obosit după săptămâna trecută. Credeam că suport greu căldura, dar măcar de asta puteam să mă feresc parțial. Însă ploaia nu ai cum să o eviți.

Ea se așeză lângă el pe leagăn.

– Nu-ți place să fii ud?

– Hai să spunem doar că nu e ca atunci când ești în vacanță.

– Ei bine, îmi pare rău.

– Este în regulă. Nu mă plâng. Chiar nu mă deranjează în cea mai mare parte a timpului și e mai bine că mă ud eu, și nu Nana. Și, în plus, mâine e vineri, nu-i așa?

Ea zâmbi.

– Te duc cu mașina acasă astăzi. Fără discuții de data asta.

– Bine, spuse el.

Elizabeth aruncă o privire prin fereastră înainte să-și întoarcă din nou ochii către Thibault.

– Nu mințeai când ai spus că știi să cânți la pian, nu-i așa?

– Știu să cânt.

– Când ai cântat ultima dată?

El ridică din umeri, gândindu-se.

– În urmă cu doi sau trei ani.

– În Irak?

El dădu din cap.

– Era ziua de naștere a unuia dintre ofițerii mei superiori. Îi plăcea la nebunie Willie Smith, un mare pianist de jazz din anii '40 și '50. Când s-a dus vorba că știam să cânt, am fost obligat să dau un recital.

– În Irak, repetă ea, fără a-și ascunde nedumerirea.

– Chiar și pușcașii marini au nevoie de o pauză.

Ea își ascunse o șuviță de păr după ureche.

– Să înțeleg că știi să citești o partitură.

– Bineînțeles, spuse el. De ce? Vrei să îl învăț pe Ben?

Ea nu păru să-l audă.

– Dar la biserică? Mergi vreodată?

Pentru prima dată, se uită la ea.

– Am impresia că discuția asta nu este despre noi doi, care ne cunoaștem mai bine.

– Când eram înăuntru, am auzit-o pe Nana vorbind la telefon. Știi cât de mult iubește Nana corul, nu-i așa? Și că tocmai a început să cânte solouri din nou?

El se gândi cum să răspundă, suspicios cu privire la direcția în care se îndrepta discuția și neobosindu-se să o ascundă.

– Da.

– Numărul ei solo de duminica asta este chiar și mai lung. Este foarte încântată.

– Tu nu?

– Oarecum. Ea oftă, cu o expresie parcă pictată pe față. Se pare că Abigail a căzut ieri și și-a rupt încheietura mâinii. Despre asta vorbea Nana la telefon.

– Cine este Abigail?

– Pianista de la biserică. Ea acompaniază corul în fiecare duminică. Elizabeth începu să miște leagănul înainte și-napoi, privind în gol către furtună. Oricum, Nana a spus că va găsi pe cineva care să îi țină locul. De fapt, a promis.

– A, da? se miră el.

– A mai spus și că s-a gândit deja la cineva.

– Înțeleg.

Elizabeth ridică din umeri.

– M-am gândit doar că vrei să știi. Sunt sigură că Nana va dori să discute cu tine peste câteva minute, dar nu voiam să te ia pe nepregătite. M-am gândit că ar fi mai bine dacă aș face-o eu.

– Apreciez asta.

Preț de câteva momente, Thibault nu spuse nimic. În tăcerea care se lăsase, Elizabeth îi puse o mână pe genunchi.

– Ce crezi?

– Am impresia că nu prea am de ales.

– Bineînțeles că ai de ales. Nana nu te va obliga să o faci.

– Chiar dacă a promis?

– Probabil că va înțelege. Într-un final. Duse o mână la inimă. De îndată ce inima ei frântă se va vindeca, sunt sigură că te va și ierta.

– Ah, spuse el.

– Și cel mai probabil nu îi va afecta negativ starea de sănătate. Cu atacul și cu dezamăgirea pe care o va simți. Sunt sigură că nu va ajunge să stea la pat sau ceva de genul ăsta.

Thibault zâmbi dintr-odată.

– Nu crezi că exagerezi?

Ochii lui Elizabeth luciră cu răutate.

– Poate. Dar întrebarea este dacă o vei face.

– Presupun.

– Bun. Și știi că va trebui să exersați mâine.

– Bine.

– S-ar putea să fie o repetiție lungă. Repetițiile de vineri sunt întotdeauna lungi. Oamenii chiar iubesc muzica, să știi.

– Minunat, spuse el, apoi oftă.

– Privește lucrurile așa: Nu va trebui să muncești în ploaie toată ziua.

– Minunat, spuse el din nou.

Ea îl sărută pe obraz.

– Ești un om bun. O să îți fac galerie din bancă.

– Mulțumesc.

– A, și când iese Nana, să nu-i zici că ți-am spus.

– Nu îi spun.

– Și încearcă să pari mai încântat. Onorat, chiar. Ca și cum nici măcar nu ți-ai fi putut imagina că ți se putea oferi o asemenea oportunitate minunată.

– Nu pot să spun da, pur și simplu?

– Nu. Nana va dori să fii încântat. Cum am spus, înseamnă mult pentru ea.

– Ah, făcu el din nou. Îi luă mâna în a lui. Îți dai seama că puteai doar să îmi ceri. Nu aveam nevoie de toată povestea asta care să mă facă să mă simt vinovat, în caz de refuz.

– Știu, spuse ea. Dar a fost mult mai distractiv să îți cer așa.

Ca la un semnal, Nana ieși din casă. Le zâmbi rapid amândurora înainte de a merge către balustradă și a se întoarce către el.

– Tu mai cânți la pian? întrebă Nana.

Thibault făcu tot ce putu să nu râdă.

A doua zi, după-amiază, se întâlni cu directorul muzical și, în ciuda reticenței ei inițiale față de blugii, de tricoul și părul lui lung, nu dură mult până își dădu seama că Thibault nu numai că știa să cânte, dar era chiar un muzician desăvârșit. După ce se încălzi, abia dacă făcu câteva greșeli, ajutat și de faptul că

piesele muzicale alese nu erau tocmai provocatoare. După repetiție, când apăru și pastorul, i se prezentă slujba, pentru a ști exact la ce să se aștepte.

Nana, între timp, îl privea când și când pe Thibault, sporovăind cu prietenele ei și explicându-le că el lucra la adăpost și se vedea cu Beth.

Thibault simțea privirile femeilor cum îl măsoară cu un interes mai mult decât obișnuit și, în mare parte, aprobator.

În drumul către ieșire, Nana își strecură brațul pe după al lui.

– Ai fost mai bun ca o rață pe băț, spuse ea.

– Mulțumesc, spuse el, contrariat.

– Ai chef să conduci puțin?

– Încotro?

– Wilmington. Dacă plecăm acum, cred că te poți întoarce îndeajuns de repede pentru a o scoate pe Beth la cină. Am eu grijă de Ben.

– Ce am de cumpărat?

– O jachetă sport și pantaloni de doc. O cămașă mai prezentabilă. Nu mă deranjează că porți blugi, dar, dacă vei cânta la slujba de duminică, va trebui să te îmbraci frumos.

– Ah, făcu el, dându-și imediat seama că nu avea de ales.

În seara aceea, în timp ce lua cina la Cantina, singurul restaurant mexican din centru, Elizabeth îl privea fix pe Thibault, pe deasupra paharului ei de margarita.

– Știi că i-ai intrat pe sub piele, spuse ea.

– Nanei?

– Nu a contenit din a povesti ce bine ai cântat şi cât de politicos ai fost cu prietenele ei și cât de respectuos ai vorbit când a apărut pastorul.

– Faci să pară ca și cum se aștepta să fiu un troglodit.

Ea râse.

– Poate că la asta se aştepta. Am înțeles că erai plin de noroi înainte să pleci.

– Am făcut duș și m-am schimbat.

– Știu. Mi-a spus și asta.

– Ce nu ți-a spus?

– Că toate celelalte femei din cor îți dădeau târcoale.

– A spus asta?

– Nu. Nu era nevoie, dar i-am citit-o pe chip. Așa făceau. Nu în fiecare zi intră un străin tânăr și frumos în biserica lor și le impresionează cântând la pian. Cum să nu roiască?

– Cred că exagerezi puțin.

– Eu cred, spuse ea, atingând marginea paharului cu degetul și gustând sarea, că încă mai ai multe de învățat despre cum e să locuiești într-un orășel din Sud. Ăsta e într-adevăr un subiect... Abigail cânta de cincisprezece ani.

– Nu am de gând să-i iau locul. E ceva temporar.

– Și mai bine. Le va da ocazia să aleagă o tabără. O să vorbească despre asta ani de zile.

– Așa fac oamenii aici?

– Absolut, spuse ea. Și apropo, nu există metodă mai rapidă de a fi acceptat pe-aici.

– Nu am nevoie să fiu acceptat de nimeni în afară de tine.

– Mereu lingușitor, zâmbi ea. Bine, ce spui de asta? Îl va înnebuni pe Keith.

– De ce?

– Pentru că este membru al bisericii. De fapt, Ben va fi cu el când te va vedea. Îl va ucide să vadă cât de mult apreciază toată lumea felul în care ai contribuit.

– Nu sunt sigur că vreau să îl înfurii și mai tare. Sunt deja îngrijorat cu privire la ce ar putea să facă.

– Nu poate face nimic. Știu cu ce s-a ocupat.

– Eu nu aș fi atât de sigur, o avertiză Thibault.

– De ce spui asta?

Thibault observă mesele aglomerate din jurul lor. Ea parcă îi citi gândurile și își părăsi locul ei de pe bancheta de vizavi pentru a se așeza lângă el.

– Știi ceva ce nu îmi spui, șopti ea. Ce este?

Thibault luă o gură de bere. Când puse sticla la loc pe masă, îi povesti întâlnirile cu fostul ei soț. În timp ce el povestea, expresia de pe fața ei se schimba de la dezgust la amuzament, și, într-un final, ceva ce semăna cu îngrijorare.

– Trebuia să-mi fi spus mai devreme, zise ea, încruntându-se.

– Nu mi-am făcut griji până când mi-a spart casa.

– Și chiar crezi că e capabil să îți însceneze ceva?

– Tu îl cunoști mai bine decât mine.

Ea își dădu scama că nu-i mai era foame.

– Credeam că îl cunosc.

Deoarece Ben era cu tatăl lui – o situație care părea oarecum ireală având în vedere circumstanțele –, Thibault și Elizabeth merseră în Ralcigh sâmbătă, ceea ce le ușura efortul de a nu se gândi obsesiv la ce va face Keith Clayton. După-amiaza, luară prânzul la o cafenea din centru cu mesele amplasate pe trotuar și vizitară Muzeul de Istorie Naturală; sâmbătă seara, s-au îndreptat către Chapel Hill. North Carolina avea meci cu Clemson, iar acesta se transmitea pe ESPN. Deși meciul avea loc în Carolina de Sud, barurile din centru erau pline de studenți care îl priveau pe ecrane plate gigantice. În timp ce Thibault îi auzea aclamând și hulind, se trezi gândindu-se la tinerii de vârsta lor care se aflau în Irak și întrebându-se cum li s-ar părea acești studenți.

Nu rămaseră mult acolo. După o oră, Elizabeth era gata de plecare. Pe drumul către mașină, în timp ce mergeau îmbrățișați, ea își puse capul pe umărul lui.

– A fost distractiv, spuse ea. Dar era atât de mult zgomot acolo!

– Spui asta doar pentru că îmbătrânești.

Ea îl strânse de talie, încântată de faptul că nu era nimic în afară de piele și mușchi acolo.

– Ai grijă, tipule, sau n-o să ai noroc în seara asta.

– Tipule? repetă el.

– Este un apelativ. Așa îi spun oricărui bărbat cu care ies.

– Tuturor?

– Da. Și străinilor. De exemplu, dacă îmi cedează locul în autobuz, îi spun: „Mulțumesc, tipule!"

– Presupun că ar trebui să mă simt special.

– Și să nu uiți asta.

Se plimbară printre grupurile de studenți de pe Franklin Street, trăgând cu ochiul prin ferestre și încărcându-se cu energie. Thibault înțelegea de ce ea își dorea să ajungă acolo.

Aceasta era o experiență pe care o ratase din cauza lui Ben. Totuși, ceea ce îl impresiona cel mai mult era că, în ciuda faptului că se simțea bine, nu părea furioasă sau plină de regrete față de ce pierduse. Mai mult, se comporta ca un antropolog observator, care studia culturi noi. Când îi spuse asta, ea își dădu ochii peste cap.

– Nu îmi strica seara. Crede-mă, nu gândesc atât de profund. Vreau doar să ies din oraș și să mă distrez.

Au mers acasă la Thibault și au stat până târziu, vorbind și sărutându-se, și făcând dragoste toată noaptea. Când Thibault se trezi de dimineață, o văzu pe Elizabeth întinsă lângă el, studiindu-i fața.

– Ce faci? murmură el, cu vocea groasă din cauza somnului.

– Te privesc, spuse ea.

– De ce?

– Așa vreau.

El zâmbi în timp ce trecu un deget peste brațul ei, copleșit de recunoștință pentru prezența ei în viața lui.

– Ești absolut minunată, Elizabeth!

– Știu.

– Da? Asta spui tu? „Știu"? întrebă el, prefăcându-se oripilat.

– Nu fi lingușitor. Îi urăsc pe tipii lingușitori.

– Iar eu nu sunt sigur că îmi plac femeile care își ascund sentimentele.

Ea zâmbi, aplecându-se să-l sărute.

– M-am simțit minunat ieri.

– Și eu la fel.

– Vorbesc serios. Aceste ultime săptămâni petrecute cu tine au fost cele mai frumoase din viața mea. Iar ieri, doar să fiu cu tine... nici nu știi cum a fost. Să fiu pur și simplu o... femeie. Nu mamă, nu profesoară, nu nepoată. Doar eu. A trecut atât de mult timp de când s-a întâmplat asta!

– Am mai ieșit și înainte.

– Știu. Dar e diferit acum.

Ea vorbea despre viitor, știa el, un viitor care căpătase o formă și un scop pe care nu le avusese până acum. Privind-o, știa exact la ce se referea.

– Deci ce urmează? întrebă el, pe un ton serios.

Ea îl sărută din nou, respirația ei căzând pe buzele lui, caldă și umedă.

– Urmează trezirea. Trebuie să fii la biserică peste vreo două ore.

Îl împinse din șold.

– Mai este destul timp.

– Poate pentru tine. Dar eu sunt aici, iar hainele mele – acasă. Trebuie să te trezești și să începi să te pregătești ca să am și eu timp să mă pregătesc.

– Treaba asta cu biserica e dificilă.

– Sigur, spuse ea. Dar nu e ca și cum ai de ales. Și apropo? Îi luă mâna în a ei înainte de a continua: Și tu ești un om minunat, Logan.

CAPITOLUL 23
BETH

– Chiar îl plac, Nana, spuse Beth.

Beth se chinuia cu un ondulator în dormitor, deși bănuia că pe o asemenea ploaie, efortul era în zadar. După un scurt respiro cu o zi înainte, prima din cele două furtuni tropicale așteptate ajunsese în zonă.

– Cred că a sosit timpul să fii sinceră cu mine. Nu doar îl placi. Crezi că este Alesul.

– Nu sunt atât de ușor de citit, spuse Beth, nevrând să creadă asta.

– Ba da, ești. Ai putea la fel de bine să stai pe veranda din față, rupând petale dintr-o margaretă.

– Crezi sau nu, chiar am înțeles metafora asta, rânji Beth.

Nana îi făcu semn cu mâna.

– Accidente se mai întâmplă. Ideea este că știu că-l placi. Întrebarea este: el te place pe tine?

– Da, Nana.

– Ai întrebat ce înseamnă asta?

– Știu ce înseamnă.

– Mă asiguram doar, spuse ea. Se privi în oglindă și își aranjă părul. Pentru că și mie îmi place de el.

Luă mașina și merse împreună cu Nana spre casa lui Logan, îngrijorată că ștergătoarele parbrizului nu vor ține pasul cu

ploaia. Furtuna aparent nesfârșită umflase râul; deși apa nu ajungea chiar până în stradă, aproape că atingea bordura. „Încă vreo câteva zile ca astea, și drumurile se vor închide, se gândi ea. Magazinele din imediata apropiere a râului vor începe în curând să aducă saci de nisip pentru a nu lăsa apa să distrugă marfa de la nivelul solului."

– Mă întreb dacă va reuși cineva să ajungă la biserică astăzi, remarcă Beth. Abia dacă văd dincolo de parbriz.

– Un pic de ploaie nu îi va ține pe oameni departe de Domnul, ripostă Nana.

– E mai mult decât un pic de ploaie. Ai văzut cum e râul?

– L-am văzut. Este furios, cu siguranță.

– Dacă urcă mai mult, s-ar putea să nu mai putem ajunge în oraș.

– O să se rezolve toate, spuse Nana.

Beth se uită către ea.

– Ești binedispusă astăzi.

– Tu nu? Din moment ce ai lipsit toată noaptea?

– Nana! protestă Beth.

– Nu te judec. Doar constat. Ești o persoană adultă și este viața ta.

Beth se obișnuise de mult cu ticurile verbale ale bunicii sale.

– Apreciez asta.

– Deci merge bine? Chiar și cu fostul tău soț care încearcă să vă facă probleme?

– Cred că da.

– Crezi că e de păstrat?

– Cred că este puțin cam devreme să luăm așa ceva în considerare. Încă nu ne cunoaștem suficient de bine.

Nana se aplecă în față și șterse condensul de pe geam. Deși umezeala dispăru momentan, urmele de degete rămaseră pe parbriz.

– Eu am știut imediat că bunicul tău era Alcsul.

– El mi-a spus că ați ieșit împreună șase luni până când te-a cerut în căsătorie.

– Așa a fost. Dar asta nu înseamnă că nu aș fi spus da mai devreme. Am știut după câteva zile că el îmi era alesul. Știu cât de nebunește sună. Dar timpul petrecut cu el a fost ca pâinea prăjită cu unt, chiar de la început.

Zâmbea blând, cu ochii pe jumătate închiși, în timp ce își amintea.

– Stăteam cu el în parc. Trebuie să fi fost a doua sau a treia oară când eram singuri. Vorbeam despre păsări când un băiețel, evident de undeva de la țară, s-a apropiat de noi să-l asculte. Era murdar pe față, nu avea pantofi, iar hainele lui, pe cât de zdrențuite erau, pe atât de nepotrivite. Bunicul tău i-a făcut cu ochiul înainte de a continua să vorbească, parcă spunându-i băiatului că era bine-venit să rămână, iar puștiul a schițat un zâmbet. M-a impresionat să văd că nu l-a judecat pe băiat după felul în care arăta. Ea făcu o pauză. Bunicul tău a continuat să vorbească. Cred că știa numele fiecărei specii de pasăre care trăia în partea asta a statului. Ne-a spus dacă migrau și unde își făceau cuiburile, și cum sunau trilurile lor. După o vreme, băiețelul s-a așezat jos și s-a uitat fix la bunicul tău cât timp el făcea fiecare sunet să pară, ei bine... *fermecător*. Și nu doar băiețelul. Și eu simțeam același lucru. Bunicul tău avea o voce liniștitoare –, ca un cântec de leagăn –, iar în timp ce vorbea mi-a făcut impresia că era tipul de om care nu ținea furia mai mult de câteva minute pentru că furia nu-l caracteriza. Nu avea cum să se transforme niciodată în resentimente sau amărăciune și știam că este un om care se căsătorește pentru totdeauna. Și m-am decis chiar atunci și acolo că eu ar trebui să fiu cea cu care se căsătorește.

Deși se obișnuise cu poveștile Nanei, Beth era mișcată.

– Este o poveste minunată.

– A fost un om minunat. Iar când un om este atât de special, o știi mai devreme decât îți imaginezi că ar fi posibil. O recunoști

instinctiv și te asiguri că, indiferent ce se întâmplă, nu va mai fi altul ca el.

Beth ajunse atunci la aleea acoperită de pietriș a lui Logan și, când vira pentru a ajunge la casă, trepidând și stropind prin noroi, îl văzu stând pe verandă, îmbrăcat în ceea ce părea a fi o nouă jachetă sport și o pereche de pantaloni proaspăt călcați. Când le făcu semn cu mâna, ea nu își putu stăpâni un zâmbet până la urechi.

Slujba începu și se sfârși cu muzică. Soloul Nanei fu întâmpinat cu aplauze călduroase, iar pastorul îi menționă atât pe Nana, cât și pe Logan, mulțumindu-i acestuia pentru ajutorul de ultim moment, și Nanei, pentru că demonstrează minunea grației Domnului în fața provocărilor.

Predica fu informativă, interesantă și transmise cu umilă recunoștință că misterioasele căi ale Domnului nu sunt întotdeauna înțelese; Beth credea că pastorul lor talentat era unul dintre motivele pentru care numărul credincioșilor care veneau în biserică era în creștere.

Din locul ei de la balconul de sus, îi vedea bine atât pe Nana, cât și pe Logan. În zilele în care Ben venea cu tatăl lui, îi plăcea să stea în același loc, ca să știe unde să o găsească. De obicei, îl vedea privind-o de două sau de trei ori în timpul unei slujbe; astăzi, se întorcea constant, împărtășind bucuria că era prieten cu cineva atât de apreciat.

Dar Beth rămase la distanță de fostul său soț. Nu din cauza a ceea ce aflase recent despre el – deși era un motiv îndeajuns de bun –, ci pentru că era mai ușor pentru Ben. În ciuda pornirilor lui lascive, Keith, în biserică, se purta ca și cum vedea în prezența ei o forță care i-ar putea supăra cumva clanul.

Bunicul lui Keith stătea în mijlocul primului rând, familia întinzându-se de o parte și de alta a lui și pe rândul din spate. De unde stătea, Beth îl vedea citind pasaje din Biblie, luând notițe și ascultând atent orice spunea pastorul. Cânta fiecare cuvânt

din fiecare imn. Din toată familia, Beth îl plăcea pe el cel mai mult – fusese mereu corect cu ea și impecabil de politicos, spre deosebire de mulți alții. După slujbă, dacă se întâmpla să se întâlnească, remarca întotdeauna cât de bine arăta Beth și îi mulțumea pentru modul admirabil în care îl educa pe Ben.

Simțea sinceritate în felul în care îi vorbea, dar exista și o limită. Înțelesese că nu trebuie să agite spiritele. Știa că era un părinte mult mai bun decât Keith și că Ben se transforma într-un tânăr remarcabil datorită ei, dar aceste lucruri nu treceau peste faptul că Ben era și va fi mereu un Clayton.

Totuși, îl plăcea – în ciuda oricărui lucru, în pofida lui Keith, în ciuda limitelor. Și Ben îl plăcea și câteodată i se părea că bătrânul îi ordona lui Keith să-l ducă pe Ben la el pentru ca puștiul să nu fie nevoit să-și petreacă tot weekendul singur cu tatăl său.

Toate aceste realități erau departe de mintea ei când îl privea pe Logan cântând la pian. Nu știuse la ce să se aștepte. Câți nu iau lecții? Câți nu spun că știu să cânte bine? Nu îi luă mult să-și dea seama că Logan era foarte talentat, mult peste nivelul așteptărilor ei. Degetele lui se mișcau fluid și fără efort peste clape; nici măcar nu părea să citească partitura din fața lui. În schimb, când Nana cânta, își concentra atenția asupra ei, în timp ce păstra un ritm și un ton perfecte, mai interesat de numărul ei decât de al lui.

În timp ce el cânta, Beth nu se putea gândi la altceva în afară de povestea pe care i-o spusese Nana în mașină. Fără să mai audă slujba, se trezi rememorând conversații oarecare pe care le purtase cu Logan, sentimentul pe care îl avea când o ținea strâns în brațe, felul său natural de a se purta cu Ben. Recunoștea că erau încă multe pe care nu le știa despre el, dar știa asta: o completa într-un fel care nu păruse posibil până acum. Să știi nu înseamnă totul, își spuse, și își dădu seama atunci că, în cuvintele Nanei, el era pâinea prăjită pentru untul ei.

După slujbă, Beth rămase în spate, amuzată de faptul că Logan era tratat ca o vedetă de muzică rock. Bine, o vedetă rock cu fani pensionari, dar, din cât îşi putea da seama, el părea atât flatat, cât şi ruşinat de neaşteptata atenţie care i se acorda.

Îl văzu privind-o, rugându-se tăcut să îl salveze. În schimb, ea doar ridică din umeri şi zâmbi. Nu voia să intervină. Când pastorul veni să-i mulţumească a doua oară pentru ajutor, sugeră ca Logan să cânte chiar şi după ce încheietura mâinii lui Abigail se va vindeca.

– Sunt sigur că am putea să aranjăm ceva, îl imploră pastorul.

Fu foarte surprinsă când bătrânul, cu Ben alături, se îndreptă şi el către Logan. Ca Moise când a traversat Marea Roşie, bătrânul nu era nevoit să aştepte cu gloata pentru a complimenta pe cineva. În depărtare, Beth îl văzu pe Keith, pe a cărui faţă se putea citi un amestec de furie şi dezgust.

– Ai făcut treabă bună, tinere, spuse bătrânul, întinzându-i mâna. Ai cântat dumnezeieşte.

Ea văzu după expresia de pe chipul lui Logan că acesta îl recunoscuse pe bărbat, deşi nu avea idee cum. Thibault îi strânse mâna bătrânului.

– Mulţumesc, domnule!

– Lucrează la adăpost cu Nana, se făcu şi Ben auzit. Şi cred că el şi mama ies împreună.

La auzul acestor cuvinte, o linişte se aşternu peste admiratori, subliniată de câte o tuse jenată. Bunicul îl privi fix pe Logan, deşi ea nu reuşi să îi citească reacţia.

– Aşa este? spuse el.

– Da, domnule, răspunse Logan.

Bătrânul nu spuse nimic.

– A fost şi în Marină, spuse Ben, fără să-şi dea seama ce curenţi sociali stârnea în jurul său.

Când bătrânul păru surprins, Logan dădu din cap.

– Am fost în Batalionul 1, Regimentul 5 din Pendleton, domnule.

După o pauză apăsătoare, bătrânul dădu din cap.

– Atunci, mulțumesc și pentru serviciul adus țării. Ai făcut o treabă minunată astăzi!

– Mulțumesc, domnule! spuse el din nou.

– Ai fost atât de politicos, observă Beth când ajunseră înapoi acasă.

Nu spusese nimic despre ce se întâmplase până când Nana nu se îndepărtă de ei. Afară, curtea începea să semene cu un lac, iar ploaia continua să cadă. Îl luaseră pe Zeus la întoarcere, iar el stătea acum ghemuit la picioarele lor.

– De ce nu aș fi?

Ea se strâmbă.

– Știi tu de ce.

– Nu el e fostul tău soț. Ridică din umeri. Mă îndoiesc că știe ce face fostul tău soț. De ce? Crezi că trebuia să-l bat?

– În mod sigur nu.

– Nici nu credeam. Dar l-am văzut pe fostul tău soț în timp ce vorbeam cu bunicul lui. Arăta de parcă tocmai înghițise un vierme.

– Ai observat și tu? Mi s-a părut amuzant.

– Nu o să se bucure.

– Atunci să fie sănătos, spuse ea. După ce a făcut, merită să mănânce un vierme.

Logan dădu din cap, iar ea se cuibări lângă el. Acesta ridică brațul și o trase aproape.

– Arătai foarte frumos acolo în timp ce cântai.

– Da?

– Știu că nu trebuia să gândesc asta, din moment ce eram în biserică, dar nu m-am putut abține. Ar trebui să porți jachete sport mai des.

– Nu am tipul de slujbă potrivită pentru jachete sport.

– Poate că ai acel tip de prietenă.

El se prefăcu a nu înțelege.

– Am prietenă?

Ea îl înghionti jucăuș înainte de a ridica privirea spre el. Îl sărută pe obraz.

– Mulțumesc că ai venit în Hampton. Și că ai decis să rămâi.

El zâmbi.

– N-am avut de ales.

Peste două ore, chiar înainte de cină, Beth văzu mașina lui Keith făcând slalom printre bălțile de pe aleea sa. Ben ieși împleticindu-se din mașină, iar Keith dădu cu spatele și plecă înainte ca puștiul să ajungă în dreptul verandei.

– Hei, mamă! Hei, Thibault!

Logan făcu semn cu mâna, iar Beth se ridică în picioare.

– Hei, scumpule! spuse Beth. Îl îmbrățișă. Te-ai simțit bine?

– Nu a trebuit să curăț bucătăria. Sau să duc gunoiul.

– Bun, zise ea.

– Și știi ceva?

– Ce?

Ben scutură apa de pe pelerina lui de ploaie.

– Cred că vreau să învăț să cânt la pian.

Beth zâmbi, gândindu-se: „Oare de ce nu mă mir?"

– Hei, Thibault?

Logan ridică bărbia.

– Da?

– Vrei să-mi vezi căsuța din copac?

Beth interveni:

– Scumpule... pe furtuna asta, nu cred că e o idee foarte bună.

– E în regulă. E făcută de bunicul. Și am fost acolo acum două zile.

– Apa este probabil mai mare.

– Te rog! Nu stăm mult. Și Thibault o să fie cu mine tot timpul.

Beth fu de acord, în ciuda propriei rațiuni.

CAPITOLUL 24
CLAYTON

Deși Clayton refuza să-și creadă ochilor, bătrânul îl felicitase pe Thigh-bolt după slujbă. Îi strânsese mâna și se comportase ca și cum era un fel de erou, în timp ce Ben se uita la el cu ochi de cățcluș.

Făcuse tot ce îi stătea în putință să nu deschidă o bere la masa de prânz, dar, după ce îl lăsase pe Ben la mama lui, bău patru. Era destul de sigur că va termina baxul de douăsprezece beri înainte de a se culca. În ultimele două săptămâni, băuse foarte multă bere. Știa că exagerează, dar era singurul lucru pe care îl putea face pentru a nu se gândi obsesiv la ultima confruntare cu Thigh-bolt.

Telefonul sună undeva în spatele lui. Din nou. Era a patra oară în ultimele două ore, dar nu avea chef să răspundă.

Bine, recunoștea. Îl subestimase pe tip. Thigh-bolt fusese cu un pas înaintea lui de la bun început. Obișnuia să creadă că Ben știa cum să-l atingă în puncte sensibile; tipul ăsta arunca bombe. Nu, se gândi Clayton dintr-odată, nu arunca bombe. Direcționa torpile cu acuratețe de ceas elvețian, cu scopul de a-i distruge lui viața. Cel mai rău era că nu își dăduse seama. Nici măcar o dată.

Era mai mult decât frustrant, mai ales pentru că situația părea să se înrăutățească. Acum, Thigh-bolt îi *spunea* lui ce să facă. Îi dădea ordine, ca și cum era un fel de angajat pe stat de

plată, și, oricât încerca, Clayton nu găsea nici o ieșire. Voia să creadă că Thigh-bolt mințise în legătură cu înregistrarea video a spargerii. Trebuia să fi mințit – nimeni nu este atât de inteligent. Trebuia! Dar dacă nu era așa?

Clayton merse la frigider și mai desfăcu o bere, știind că nu putea risca. Cine știe ce plănuia tipul să facă în continuare? Luă o gură mare, sperând ca amorțeala să intervină curând.

Ar fi trebuit să se descurce mai ușor cu situația asta. Era ajutor de șerif, iar tipul era nou în oraș. Clayton ar fi trebuit să dețină puterea de la bun început, în schimb, se trezise într-o bucătărie murdară și nici măcar nu îi spusese lui Ben să o curețe de frică să nu-l pârască lui Thigh-bolt, ceea ce putea însemna sfârșitul vieții lui Clayton, așa cum o știa el.

Ce avea tipul ăla cu el? Asta voia să știe Clayton. Nu el era cel care crea probleme, Thigh-bolt făcea lucrurile dificile și, ca și cum ar fi pus sare pe rană, tipul se mai și culca cu Beth.

Mai luă o gură de bere, întrebându-se cum de viața lui se transformase atât de rapid în rahat. Adâncit în frământări, abia dacă auzi bătăile de la ușă. Se ridică de la masă și se împletici prin camera de zi. Când deschise, îl văzu pe Tony stând pe verandă, ca un șobolan ud. Ca și cum situația nu ar fi fost destul de rea, viermele era acolo.

Tony făcu un pas înapoi.

– Ua, tipule, ești în regulă? Miroși ca și cum ai fi băut.

– Ce vrei, Tony?

Nu avea chef de asta.

– Am tot încercat să te sun, dar nu ai răspuns.

– Spune ce ai de spus.

– Nu prea te-am mai văzut în ultima vreme.

– Am fost ocupat. Și sunt foarte ocupat acum, deci pleacă.

Dădu să închidă ușa, dar Tony ridică mâna.

– Stai! Am ceva să-ți spun, protestă el. E important.

– Ce este?

– Îți amintești când te-am sunat? Nu știu, probabil cu două luni în urmă?

– Nu.

– Îți amintești. Te-am sunat de la Decker's în legătură cu un tip care arăta poza lui Beth la toată lumea?

– Și?

– Asta voiam să-ți spun. Își dădu din ochi o șuviță de păr unsuros. L-am văzut din nou astăzi. Și l-am văzut vorbind cu Beth.

– Despre ce vorbești?

– După slujbă. Vorbea cu Beth și cu bunicul tău. A fost tipul care a cântat la pian azi.

În ciuda amețelii, Clayton simți cum mintea începea să i se limpezească. Amintirea îi reveni întâi difuz, apoi mai insistent. Acela era weekendul în care Thigh-bolt îi luase aparatul foto și cardul.

– Ești sigur?

– Da, sunt sigur. L-aș recunoaște pe tipul ăla oriunde.

– Avea poza lui Beth?

– Ți-am spus deja asta. Am văzut-o. M-am gândit că e ciudat, știi? Și apoi, să-i văd împreună azi? M-am gândit că vrei să știi.

Clayton se gândi la veștile aduse de Tony.

– Vreau să-mi spui tot ce îți amintești despre fotografie.

Viermele Tony avea o memorie surprinzător de bună și nu dură mult până când Clayton știa toată povestea. Că fotografia avea câțiva ani și că fusese făcută la târg. Că Thigh-bolt nu știa cum o cheamă. Că Thigh-bolt o căuta.

După ce Tony plecă, Clayton continuă să se gândească la ce aflase.

Nu avea cum să fi fost Thigh-bolt aici cu cinci ani în urmă și să-i fi uitat numele. Deci, de unde luase fotografia? Traversase

țara pe jos să o găsească? Și, dacă era adevărat, ce însemna asta? Că o hărțuia?

Nu era sigur încă, dar ceva nu era în regulă. Iar Beth, naivă ca de obicei, îl lăsase să intre nu doar în patul ei, dar și în viața lui Ben.

Se încruntă. Nu îi plăcea asta. Nu îi plăcea deloc și era destul de sigur că nici lui Beth nu o să-i placă.

CAPITOLUL 25
THIBAULT

– Deci, asta este, nu-i aşa?

În ciuda adăpostului oferit de copaci, Thibault era leoarcă atunci când ajunseră la căsuţa din copac. Apa curgea şiroaie din pelerina pe care o purta, iar pantalonii lui noi erau uzi până sub genunchi. În bocanci, şosetele îi bălteau neplăcut. Ben, pe de altă parte, era blindat din cap până-n picioare într-un costum impermeabil cu glugă; în picioare, avea cizmele de cauciuc ale Nanei. În afară de zona feţei, Thibault se îndoia că sesiza în vreun fel ploaia.

– Aşa ajungem la ea. E incredibilă, nu-i aşa? Ben arătă către un stejar din apropierea pârâului. O serie de scânduri bătute în cuie urcau pe lateralul trunchiului. Tot ce trebuie să facem este să ne urcăm pe scăriţă ca să putem traversa podul.

Thibault observă prevăzător că pârâul se umflase deja de două ori mai mult faţă de dimensiunile sale normale şi că apa curgea cu repeziciune.

Îndreptându-şi atenţia către micul pod, văzu că era compus din trei părţi: un pod de frânghii ducea de la stejarul de pe mal către un ponton din mijlocul pârâului care era susţinut de patru piloni; acest ponton era legat prin alt pod de frânghii de platforma care susţinea căsuţa.

Thibault observă bucățile de lemn depozitate în jurul pilonilor de iureș. Deși nu inspectase în prealabil podul, bănuia că furtunile necontenite și fluxul rapid de apă slăbiseră suportul platformei. Înainte să poată spune ceva, Ben escaladase deja scara din copac care ducea la pod.

Ben zâmbi către el de deasupra.

– Haide! Ce aștepți?

Thibault ridică brațul pentru a-și feri fața de ploaie, cuprins dintr-odată de un sentiment de teamă.

– Nu sunt sigur că este o idee tocmai bună...

– Laşule! îl necăji Ben.

Începu să traverseze, podul legănându-se dintr-o parte în alta în timp ce el alerga.

– Așteaptă! strigă Thibault, fără efect.

Ben ajunsese deja la ponton.

Thibault urcă scărița și păși grijuliu pe podul de frânghie. Scândurile pline de apă se lăsară sub greutatea lui. De îndată ce îl văzu apropiindu-se, Ben parcurse ultimii pași până la căsuță. Thibault încremeni când îl văzu pe Ben țopăind pe platformă. Lemnul se curbă sub greutatea lui, dar se ținu bine. Ben se întoarse, râzând cu toată fața.

– Hai înapoi! strigă Thibault. Nu cred că mă ține podul.

– Te ține. L-a făcut bunicul meu.

– Te rog, Ben!

– Laşule! îl tachină puștiul din nou.

Era evident că Ben vedea toată treaba ca pe un joc. Thibault se mai uită o dată către pârâu, nădăjduind că, dacă se mișca încet, ar putea fi în siguranță. Ben fugise – presiune de impact puternică. Dar va rezista la greutatea sa?

Cu primul pas, scândurile, vechi și pline de apă, se lăsară sub greutatea lui. Putrezite, fără îndoială. Thibault se gândi numai-decât la fotografia din buzunarul său. Pârâul se roti și se învolbură sub picioarele lui, ca un torent furios.

Nu era timp de pierdut. Merse încet și ajunse la platforma centrală, apoi porni pe ultima secțiune suspendată a podului de frânghie. Observând platforma veche, se îndoi că ar putea să le susțină greutatea simultan. În buzunarul său, fotografia parcă luase foc.

– Ne vedem înăuntru, spuse Thibault, încercând să pară indiferent. Nu trebuie să aștepți în ploaie după un bătrân ca mine.

Din fericire, Ben râse și se ascunse în căsuță. Thibault respiră ușurat în timp ce se urcă tremurând pe platformă. Făcu un pas mare și rapid pentru a o evita și intră direct.

– Aici îmi țin cardurile cu Pokemon, spuse Ben, ignorându-i intrarea și arătând cu degetul către cutiile de metal din colț. Am un card Charizard. Și un Mewtwo.

Thibault își șterse picurii de ploaie de pe față în timp ce se așeză pe podea.

– Minunat! spuse el, în timp ce bălți începeau să se formeze în jurul lui.

Se uită în camera micuță. Jucării stăteau stivuite în colțuri și o fereastră decupată expunea mare parte din interiorul elementelor naturii, umplând de apă scândurile nelăcuite. Singura piesă de mobilier era un fotoliu-puf într-un colț.

– Asta este ascunzătoarea mea, spuse Ben, prăbușindu-se în fotoliu.

– Da?

– Vin aici când sunt supărat. De exemplu, atunci când copiii de la școală sunt răi.

Thibault se sprijini de perete, scuturând apa de pe mâneci.

– Ce fac?

– Chestii. Știi tu. Ridică din umeri. Râd de mine despre cum joc baschet sau cum lovesc mingea, sau că trebuie să port ochelari.

– Cred că e greu.

– Nu mă deranjează.

Ben nu părea să observe evidenta contradicție, iar Thibault continuă:

– Ce îți place cel mai mult aici?

– Liniștea, spuse Ben. Când sunt aici, nimeni nu îmi pune întrebări și nu mă obligă să fac ce nu vreau. Pot să stau aici și să mă gândesc.

Thibault dădu din cap.

– Are sens.

Afară, vântul năprasnic începu să schimbe direcția ploii. Furtuna se înrăutățea.

– La ce te gândești? întrebă el.

Ben ridică din umeri.

– La creștere și treburi din astea. La a îmbătrâni. Se opri. Aș vrea să fiu mai mare.

– De ce?

– E un puști la mine în clasă care se ia mereu de mine. E rău. Ieri, m-a lovit la cantină.

Căsuța se legănă după o rafală de vânt. Din nou, fotografia părea să ardă, iar Thibault se trezi ducând absent mâna la buzunar. Nu înțelese nevoia, dar, înainte de a-și da seama ce face, scoase fotografia.

Afară, vântul continua să urle, iar el auzea crengile lovindu-se de căsuță. Cu fiecare minut care trecea, ploaia umfla pârâul. Dintr-odată, văzu imaginea platformei casei prăbușindu-se și pe Ben, prins în apa învolburată de dedesubt.

– Vreau să-ți dau ceva, spuse Thibault, cuvintele ieșindu-i din gură înainte de a le fi conștientizat. Cred că îți va rezolva problema.

– Ce este?

Thibault înghiți în sec.

– Este o poză cu mama ta.

Ben luă fotografia și o privi, curios.

– Ce să fac cu ea?

Thibault se aplecă în față și bătu cu degetul pe colțul fotografiei.

– Doar să o iei cu tine. Prietenul meu, Victor, spunea că e un talisman norocos. Spunea că este ceea ce m-a ținut în siguranță în Irak.

– Serios?

Asta era întrebarea, nu-i așa? După un moment mai lung, Thibault dădu din cap.

– Pe cuvânt!

– Super!

– Îmi faci o favoare? întrebă Thibault.

– Ce?

– Păstrăm asta doar între noi doi? Și promiți să o ții cu tine?

Ben reflectă.

– Pot să o îndoi?

– Nu cred că contează.

Ben se gândi la asta.

– Sigur, spuse el, îndoind-o și băgând-o în buzunar. Mulțumesc.

Era pentru prima dată în mai bine de cinci ani când fotografia era mai departe de el decât distanța până la duș sau la chiuvetă, iar senzația de pierdere îl dezorientă.

Cumva, Thibault nu se așteptase să îi simtă absența atât de acut. În timp ce îl privea pe Ben cum traversa podul și văzu pârâul furios, sentimentul se intensifică.

Când Ben îi făcu semn cu mâna de pe partea cealaltă a pârâului și începu să coboare scărița, Thibault păși nesigur pe platformă, înainte de a înainta pe pod, cât de repede putea.

Se simțea expus în timp ce traversa podul pas cu pas. Încerca să ignore faptul că podul se putea prăbuși în pârâu, să uite că nu mai purta cu el fotografia. Când ajunse la stejarul de pe partea cealaltă, respiră ușurat. Totuși, în timp ce cobora, simți că motivul pentru care venise aici nu se încheiase și că, de fapt, abia începea.

CAPITOLUL 26
BETH

Miercuri, la ora prânzului, Beth privea pe fereastra sălii de clasă. Nu mai văzuse niciodată așa ceva – uraganele și vânturile din nord-vest nu erau nimic pe lângă seria de furtuni care asalta în ultima vreme Hampton County și toate celelalte ținuturi, de la Raleigh până la coasta oceanului. Problema era că, spre deosebire de majoritatea furtunilor tropicale, acestea nu treceau repede pe mare. În schimb, rămăseseră acolo zi după zi, aducând aproape toate râurile din partea estică a statului la nivel de inundație. Orășelele de pe râurile Pamlico, Neuse și Cape Fear erau deja până la genunchi sub apă, iar Hampton le prindea din urmă. Încă o zi sau două de ploaie ar fi însemnat că firmele din centru vor fi accesibile doar cu ajutorul bărcilor.

Se decisese deja să se închidă școlile pentru restul săptămânii, din moment ce autobuzele școlare nu își mai puteau urma traseul și doar puțin peste jumătate dintre profesori reușiseră să ajungă la serviciu. Ben, bineînțeles, era încântat de ideea de a sta acasă și a se juca în bălți cu Zeus, dar Beth era ceva mai îngrijorată. Atât ziarele, cât și știrile locale anunțaseră că, deși South River se ridicase deja la un nivel periculos, situația se va înrăutăți mult în continuare, deoarece afluenții alimentau creșterea. Cele două pârâuri care înconjurau adăpostul, care se aflau în mod obișnuit la patru sute de metri distanță, se vedeau acum

de la fereastra casei lor, iar Logan îl ținea pe Zeus la distanță din cauza aluviunilor aduse de torenți.

Să fie prinși înăuntru era greu pentru copii, de aceea ea rămăsese în sala de clasă. După masa de prânz, se întorceau în clasă, unde teoretic puteau să coloreze sau să deseneze și să citească liniștiți în loc să joace pase cu mingea, baschet sau leapșa. De fapt, copiii aveau nevoie să-și consume energia, și ea știa asta. De ani de zile, propunea ca în astfel de zile să strângă pur și simplu mesele din cantină și să-i lase pe copii să alerge sau să se joace douăzeci de minute ca să se poată concentra când se întorc în clasă după prânz. Nici o șansă, i se spusese, din cauza problemelor legislative, juridice, probleme de sindicat pentru oamenii de serviciu și probleme de sănătate și siguranță. Când întrebase ce însemna asta, i se oferise o explicație lungă, dar pentru ea, totul se redusese la cartofi prăjiți. Adică: „Nu trebuie să-i lăsăm pe copii să alunece pe cartofi prăjiți" sau „Dacă alunecă pe un cartof prăjit, școala va fi dată în judecată", sau „Oamenii de serviciu vor fi nevoiți să își renegocieze contractele dacă nu curăță cartofii prăjiți de pe jos la ora la care știau că trebuie să o facă" și, la final, „Dacă cineva alunecă pe un cartof prăjit care a căzut pe podea, copiii ar putea fi expuși unor agenți patogeni periculoși".

„Bun venit în lumea avocaților", se gândi ea. Avocații, până la urmă, nu erau nevoiți să-i învețe pe copii ceva, după ce i-au ținut închiși într-o clasă toată ziua, fără pauze.

În mod normal, s-ar fi retras în sala profesorală pentru masa de prânz, dar, având atât de puțin timp să-i pregătească pe copii pentru activități, se decise să rămână și să pună totul la punct.

Instala într-un colț un joc – depozitat în debara pentru o asemenea urgență – când observă mișcare în dreptul ușii. Se întoarse în acea direcție și recunoscu instantaneu persoana.

Umerii uniformei îi erau uzi și câțiva picuri căzuseră de pe centura pe care purta arma. În mână avea un dosar.

– Bună, Beth! spuse el, cu vocea joasă. Ai un minut?

Ea se ridică.

– Ce este, Keith?

– Am venit să îmi cer scuze, spuse el. Își uni mâinile în față, imaginea căinței. Știu că nu ai prea mult timp la dispoziție, dar voiam să vorbesc cu tine când ești singură. Nu știam dacă ești aici, dar, dacă nu ai timp, am putea stabili un moment mai potrivit.

Ea se uită la ceas.

– Am cinci minute, spuse ea.

Keith păși în clasă și închise ușa. Se opri la jumătate, cerându-i din ochi permisiunea. Ea dădu din cap, vrând să scape mai repede de discuția cu el. Keith înaintă către ea, oprindu-se la o distanță respectabilă.

– Cum spuneam, am venit să îmi cer scuze.

– În legătură cu ce?

– În legătură cu zvonurile pe care le-ai auzit, spuse el. Nu am fost pe deplin sincer cu tine.

Ea își încrucișă brațele.

– Cu alte cuvinte, ai mințit, declară ea.

– Da.

– M-ai mințit în față.

– Da.

– În legătură cu ce?

– M-ai întrebat dacă am alungat vreun tip cu care ai ieșit tu, în trecut. Nu cred că am făcut-o, dar nu ți-am spus că într-adevăr am vorbit cu unii dintre ei.

– Ai *vorbit* cu ei.

– Da.

Ea făcea tot ce putea pentru a-și stăpâni furia.

– Și... ce? Îți pare rău că ai făcut-o sau că ai mințit?

– Ambele. Îmi pare rău că am făcut-o, îmi pare rău că am mințit. Nu trebuia să fac acele lucruri. Se opri. Știu că nu am avut cea mai grozavă relație după divorț și mai știu și că tu crezi că ai făcut o mare greșeală căsătorindu-te cu mine. Ai dreptate. Nu trebuia să ne căsătorim și accept asta. Dar noi doi – și, să fiu sincer, tu ai avut o contribuție mult mai mare la asta – avem un fiu extraordinar. Probabil că tu nu crezi că sunt cel mai bun tată din lume, dar nici măcar o dată nu am regretat că l-am făcut pe Ben sau că el locuiește cu tine în cea mai mare parte a timpului. Este un copil minunat, iar tu ai făcut o treabă foarte bună cu el.

Ea nu știa exact ce să spună. El continuă:

– Dar încă îmi fac griji și mi-am făcut mereu. După cum ți-am spus, mă îngrijorează persoanele care intră în viaţa lui Ben, fie ei prieteni, cunoștințe sau doar oameni pe care îi prezinți lui. Știu că probabil nu ți se pare corect și că o consideri o intruziune în viața ta personală, dar așa sunt eu. Și, să fiu sincer, nu știu dacă o să mă schimb vreodată.

– Deci îmi spui că o să mă urmărești mereu?

– Nu, spuse el repede. Nu o s-o mai fac. Îți explicam doar de ce am făcut-o înainte. Și crede-mă – nu i-am amenințat pe tipii ăia și nu am încercat să-i intimidez. Am *vorbit* cu ei. Le-am explicat că Ben înseamnă mult pentru mine și că faptul că îi sunt tată este cel mai important lucru din viața mea. Probabil că nu ești tot timpul de acord cu felul în care îi fac educație, dar, dacă îți amintești, cu doi ani în urmă nu era mereu așa. Îi plăcea să vină la mine. Acum nu-i mai place. Dar eu nu m-am schimbat. El s-a schimbat. Nu într-un sens rău – e normal să crească, și doar asta a făcut. Și poate că trebuie să realizez și să accept faptul că până la urmă crește.

Ea nu spuse nimic. În timp ce o privea, Keith trase adânc aer în piept.

– Le-am mai spus tipilor ălora că nu vreau să fii rănită. Știu că pare ca și cum sunt posesiv, dar nu eram. Am spus-o cum ar fi spus-o un frate. Cum ar fi spus-o Drake. Adică, dacă îți place, dacă o respecți, asigură-te că te comporți cu ea ca atare. Asta e tot ce le-am spus. Ridică din umeri. Nu știu. Poate că unii au înțeles greșit pentru că sunt ofițer de poliție sau din cauza numelui meu de familie, dar nu am ce face în privința acestor lucruri. Crede-mă, ultimul lucru pe care l-am vrut a fost ca tu să fii nefericită. Poate că nu a mers între noi doi, dar ești mama fiului meu și vei fi mereu.

Privirea lui Keith coborî, în timp ce își scutură picioarele.

– Ai toate motivele să fii supărată pe mine. Am greșit.

– Da, ai greșit.

Beth rămase nemișcată, cu brațele încrucișate.

– Cum spuneam, îmi pare rău și nu se va mai întâmpla.

Ea nu răspunse imediat.

– Bine, spuse ea într-un final. O să-ți aduc aminte.

El aruncă un zâmbet rapid, aproape învins.

– Destul de corect.

– Asta a fost?

Se aplecă să ia trei săculeți din dulap.

– De fapt, mai voiam să vorbesc cu tine despre Logan Thibault. Trebuie să știi ceva despre el.

Ea ridică mâinile pentru a-l opri.

– Nici măcar nu încerca.

El nu fu deturnat. În schimb, făcu un pas în față, ținându-se de chipiu.

– Nu o să discut cu el decât dacă vei dori tu. Vreau să fie clar. Crede-mă, Beth, e serios. Nu aș fi aici dacă nu era. Sunt aici pentru că îmi pasă de tine.

Îndrăzneala lui aproape că îi luă răsuflarea.

– Chiar vrei să cred că ai cele mai bune intenții după ce ai recunoscut că m-ai spionat ani de zile? Și că ești responsabil de distrugerea tuturor posibilităților mele de a-mi construi o relație?

– Asta nu are de-a face cu toate lucrurile acelea.

– Lasă-mă să ghicesc... crezi că ia droguri, nu-i așa?

– Nu am nici cea mai vagă idee. Dar trebuie să te avertizez că nu a fost sincer cu tine.

– Habar nu ai dacă a fost sau nu sincer cu mine. Acum pleacă. Nu vreau să vorbesc cu tine, nu vreau să aud ce ai de spus...

– Atunci întreabă-l tu, o întrerupse Clayton. Întreabă-l dacă a venit în Hampton să te găsească pe tine.

– Am terminat, declară ea, înaintând către ușă. Dacă mă atingi măcar, țip după ajutor.

Trecu pe lângă el și, când era pe punctul de a trece pragul, Keith oftă zgomotos.

– Întreabă-l de fotografie, spuse el.

Comentariul lui o opri din drum.

– Ce?

Expresia de pe fața lui Keith era mai serioasă ca niciodată.

– Fotografia pe care a luat-o de la Drake.

CAPITOLUL 27
CLAYTON

După expresia de pe chipul ei, Clayton știa că i-a captat atenția. Dar nu era sigur că înțelesese implicațiile.

– Are o fotografie cu tine, continuă el. Când a ajuns prima dată în oraș, a arătat-o la Decker's Pool Hall. Tony era acolo în seara aia și a văzut-o. De fapt, m-a sunat imediat, pentru că i se părea că povestea tipului suna ciudat, dar nu mi s-a părut important. Weekendul trecut totuși, Tony a venit la mine să-mi spună că îl recunoscuse pe Thibault în biserică atunci când a cântat la pian.

Beth nu putea decât să îl privească fix.

– Nu știu dacă i-a dat-o Drake sau dacă a luat-o de la el. Dar m-am gândit că e singurul lucru care are sens. Atât Drake, cât și Thibault au fost în Marină și, potrivit lui Tony, fotografia era una mai veche, de acum câțiva ani.

Ezită.

– Știu că ceea ce ți-am spus despre felul în care m-am comportat face să pară ca și cum încerc să scap de el, dar nu voi discuta cu el. Cred că tu ar trebui să o faci totuși și nu spun asta pentru că sunt fostul tău soț, spun asta în calitate de ajutor de șerif.

Beth voia să plece, dar nu putea găsi voința de a se mișca.

– Gândește-te. Avea o fotografie cu tine și, doar cu asta, a traversat țara pe jos să te găsească. Nu știu de ce, dar pot să ghicesc. Era obsedat de tine, deși nu te cunoscuse niciodată, ca o persoană care devine obsedată de vedete de cinema. Și ce a făcut? Te-a găsit, dar să te vadă din depărtare – sau să te cunoască, pur și simplu – nu era de-ajuns. În schimb, trebuia să devină o parte din viața ta. Așa fac obsedații periculoși, Beth!

Tonul vocii sale era calm și profesional, ceea ce nu făcea altceva decât să amplifice starea de groază pe care începuse să o simtă.

– Din expresia pe care o ai pe față înțeleg că ce ți-am spus este o noutate pentru tine. Te întrebi dacă spun adevărul sau dacă mint, iar dosarul meu nu este perfect. Dar, te rog, de dragul lui Ben – de dragul tău – întreabă-l. Pot fi acolo dacă vrei să fiu sau aș putea trimite un alt ajutor de șerif, dacă preferi. Sau poți suna pe altcineva – pe prietena ta, Melody. Vreau doar să înțelegi cât este de serioasă situația. Cât de... aiurea și ciudat este. Este ceva înspăimântător și nu știu cum să te fac să înțelegi că e important să o iei și tu în serios.

Serios, puse dosarul pe un pupitru.

– Astea sunt câteva informații generale despre Logan Thibault. Nu am avut timp să sap prea adânc și pot avea probleme mari doar pentru că îți arăt asta, dar din moment ce nu știu ce altceva nu ți-a spus...

Se pierdu înainte de a ridica din nou privirea către ea.

– Gândește-te la ce ți-am spus. Și ai grijă, bine?

CAPITOLUL 28
BETH

Abia dacă vedea dincolo de parbriz, dar acum avea mai puțin de-a face cu ploaia și mai mult cu incapacitatea ei de a se concentra. După ce Keith plecase, ea rămăsese acolo, clipind confuză în timp ce se holba la dosar, încercând să înțeleagă lucrurile pe care i le spusese fostul ei soț.

Logan avea fotografia lui Drake... Logan devenise obsedat de ea... Logan se hotărâse să o găsească... Logan o localizase.

Începuse să respire din ce în ce mai greu și tot ce reușise să facă fusese să se ducă la director și să-i spună că trebuie să plece acasă. Directorul se uitase o singură dată la ea și fusese de acord, oferindu-se să se ocupe de clasa ei pentru restul după-amiezii. Îl informase apoi pe Ben că Nana urma să îl ia de la școală.

Pe drumul spre casă, mintea ei trecea dintr-o imagine în alta, ca un caleidoscop vizual, sonor și olfactiv. Încercă să se convingă că Keith mințea, căutând o modalitate de a înțelege ce aflase. Era posibil, mai ales având în vedere felul în care mințise în trecut, și totuși... Keith fusese serios – mai mult profesional decât personal – și îi spusese ceva ce putea să verifice cu ușurință. Știa că ea îl va întreba pe Logan... el *voia* să îl întrebe... ceea ce însemna...

Strânse volanul în mâini, posedată de o nevoie febrilă de a vorbi cu Logan. El va clarifica totul. Trebuia să poată clarifica totul.

Râul inundase șoseaua, dar preocupată, nu realiză asta până când mașina nu intră în apă. Vehiculul încetini brusc, iar ea fu împinsă în față. Apa curgea pe lângă ea și crezu că va opri motorul, dar mașina continuă să înainteze prin ape şi mai adânci, înainte de a ieși într-un final pe o porțiune mai înaltă de drum.

Până când ajunse acasă, nu mai era sigură ce să simtă, în afară de confuzie. Acum se simțea furioasă şi trădată, și manipulată; în următoarea secundă, se convingea că nu avea cum să fie adevărat, Keith o mințise din nou.

În timp ce urca aleea, se trezi cercetând terenul bătut de ploi după Logan.

În față, prin ceața joasă, putea vedea lumini aprinse în casă. Se gândi să intre pentru a vorbi cu Nana, tânjind după sfaturile și bunul ei simț pentru a lămuri totul. Dar când văzu lumina aprinsă în birou și observă ușa întredeschisă, simți un nod în gât. Întoarse volanul în direcția biroului, spunându-și că Logan nu avea fotografia, că totul fusese o greșeală. Merse printre bălți noroioase, ploaia căzând atât de tare încât ștergătoarele nu făceau față. Pe veranda biroului îl văzu pe Zeus întins lângă ușă, cu capul ridicat.

Opri în față și alergă către verandă, stropii de ploaie lovindu-i obrajii. Zeus se apropie de ea, mirosindu-i mâna. Ea îl ignoră în timp ce intra, așteptându-se să îl găsească pe Logan la birou.

Nu era acolo. Ușa care ducea de la birou la cuști era deschisă. Ea încercă să se liniștească, oprindu-se în mijlocul camerei, în timp ce vedea diverse umbre pe coridorul întunecat. Ea așteptă în timp ce Logan ieși la lumină.

– Hei, Elizabeth, spuse el. Nu mă așteptam să te văd... Își pierdu ideea. Ce s-a întâmplat?

Uitându-se la el, simți cum emoțiile ei amenință să dea pe dinafară. Gura i se uscă dintr-odată și nu știa cum să înceapă și ce să zică. Logan nu spuse nimic, simțindu-i starea volatilă.

Ea închise ochii – simțindu-se pe punctul de a izbucni în plâns –, apoi trase încet aer în piept.

– De ce ai venit în Hampton? întrebă ea într-un final. Vreau adevărul de data asta.

El nu se mișcă.

– Ți-am spus adevărul, zise el.

– Mi-ai spus totul?

El ezită o fracțiune de secundă înainte de a răspunde.

– Nu te-am mințit niciodată, spuse el, cu o voce joasă.

– Nu asta te-am întrebat! izbucni ea. Te-am întrebat dacă ai ascuns ceva!

El o studie cu grijă.

– De unde vine asta?

– Nu contează! De data asta, auzi furia în tonul vocii ei. Vreau doar să știu de ce ai venit în Hampton!

– Ți-am spus...

– Ai o fotografie cu mine?

Logan nu spuse nimic.

– Răspunde la întrebare!

Făcu un pas către el, accentuând cuvintele.

– Ai o fotografie cu mine?

Nu era sigură cum se așteptase să reacționeze, dar, în afară de a expira scurt aerul, el nu se mișcă.

– Da, spuse el.

– Cea pe care i-am dat-o lui Drake?

– Da, spuse el din nou.

Odată cu răspunsul lui, ea simți cum lumea începe să se dărâme în jurul ei ca o casă din piese de domino. Dintr-odată, totul avea sens – felul în care se holbase la ea prima dată când se văzuseră, motivul pentru care fusese dispus să muncească pe salariul minim, de ce se împrietenise cu Nana și cu Ben, și toată discuția despre destin...

Avea fotografia. Venise în Hampton să o găsească. O vânase ca pe o pradă.

Dintr-odată, îi fu greu să respire.

– O, Dumnezeule!

– Nu este cum crezi...

El își întinse brațul către ea, iar ea îl privi absentă cum se apropie, înainte de a realiza ce se întâmplă. Dintr-odată, se dădu înapoi, disperată să pună mai mult spațiu între ei. Totul fusese o minciună...

– Nu mă atinge!

– Elizabeth...

– Numele meu este Beth!

Se uită fix la el ca la un străin până când el coborî brațul.

Vocea lui era o șoaptă când încercă din nou:

– Pot să îți explic...

– Ce să explici? îl întrebă ea. Că ai furat poza de la fratele meu? Că ai traversat pe jos țara ca să mă găsești? Că te-ai îndrăgostit de o imagine...

– Nu a fost așa, spuse el, scuturându-și capul.

Ea nu îl auzi. Nu putea face nimic, în afară de a-l privi fix, întrebându-se dacă ceva din ce spusese fusese adevărat.

– M-ai urmărit... spuse ea, ca și cum ar fi vorbit singură. M-ai *mințit*. M-ai *folosit*.

– Nu înțelegi...

– Să înțeleg? Vrei să *înțeleg?*

– Nu am furat fotografia, spuse el, cu vocea încă stabilă și uniformă. Am găsit-o în Kuweit și am lipit-o pe un avizier de unde am crezut că o va recupera cineva. Dar nimeni nu a revendicat-o vreodată.

– Și... ai luat-o înapoi? Ea scutură din cap neîncrezătoare. De ce? Pentru că îți făcuseși vreun gând murdar și bolnav cu mine?

– Nu, spuse el, vocea ridicându-i-se pentru prima dată. Sunetul o sperie, încetinindu-i gândurile, doar pentru o secundă. Am venit aici pentru că îți eram dator.

– Îmi erai dator? clipi ea. Ce mai înseamnă și asta?

– Fotografia... m-a salvat.

Deși îl auzise foarte bine, nu putu înțelege cuvintele. Aşteptă mai multe și, în tăcerea care urmă, se trezi cumva... *înfrigurată.* Părul de pe brațe i se ridică, iar ea făcu încă un pas înapoi.

– Cine ești? șuieră ea. Ce vrei de la mine?

– Nu vreau nimic. Și știi cine sunt.

– Nu, nu știu! Nu știu nimic despre tine!

– Lasă-mă să-ți explic...

– Atunci explică-mi de ce, dacă toate erau atât de pure și de adevărate, nu mi-ai spus de fotografie când ai ajuns prima dată aici! urlă ea, vocea ricoșându-i în cameră. Cu ochii minții, îl vedea pe Drake și toate detaliile din noaptea în care fotografia fusese furată. Arătă cu degetul înspre el. De ce nu ai spus: „Am găsit asta în Irak și m-am gândit că poate o vrei înapoi?“ De ce nu mi-ai spus când am vorbit despre Drake?

– Nu știu...

– Nu era fotografia ta! Nu înțelegi asta? Nu era pentru tine! Era pentru fratele meu, nu pentru tine! Era a lui și nu aveai nici un drept să nu mi-o dai!

Vocea lui Logan era aproape o șoaptă:

– Nu am vrut să te rănesc.

Ochii ei îl sfredeleau, lovindu-l cu toată forța furiei ei.

– Toată treaba asta este o înșelătorie, nu-i așa? Ai găsit fotografia asta și te-ai gândit la o... fantezie bolnavă în care să ai rolul principal. Te-ai jucat cu mine din clipa în care ne-am cunoscut! Nu te-ai grăbit și ai făcut să pară ca și cum erai tipul perfect pentru mine. Și credeai că, pentru că ești obsedat de mine, mă vei păcăli să mă îndrăgostesc de tine.

Îl văzu pe Logan tresărind la auzul cuvintelor ei și continuă:

– Ai plănuit totul de la bun început! E bolnav și e greșit și nu îmi vine să cred că m-am lăsat păcălită.

El se balansă pe călcâie în spate, șocat de cuvintele ei.

– Recunosc că voiam să te cunosc, spuse el, dar te înșeli în privința motivului. Nu am venit aici să te păcălesc ca să te îndrăgostești de mine. Știu că sună nebunește, dar am ajuns să cred

că fotografia m-a ținut departe de pericol și că... îți eram cumva dator, chiar dacă nu știam ce însemna asta sau ce va ieși. Dar nu am planificat nimic înainte de a veni aici. M-am angajat aici și apoi m-am îndrăgostit de tine.

Expresia de pe fața ei nu se relaxă în timp ce el vorbea. În schimb, ea începu să dea încet din cap.

– Te auzi măcar?

– Știam că nu o să crezi. De asta nu ți-am spus...

– Nu încerca să îți justifici minciunile! Te-ai prins într-o fantezie bolnavă și nici măcar nu vrei să recunoști.

– Nu îi mai spune așa! țipă el înapoi. Tu ești cea care nu ascultă. Nici măcar nu încerci să înțelegi ce spun!

– De ce aș încerca să înțeleg? M-ai mințit de la bun început. Mă folosești de la început.

– Nu te-am folosit, spuse el, îndreptându-și spatele și recăpătându-și calmul. Și nu mint în legătură cu poza. Pur și simplu nu ți-am spus de ea pentru că nu știam cum să-ți spun ca să nu crezi că sunt nebun.

Ea își ridică brațele.

– Nici măcar să nu te gândești să dai vina pe mine pentru asta. Tu ești cel care a mințit! Tu ești cel care a ținut secrete! Eu ți-am spus totul! Ți-am dat sufletul meu! Mi-am lăsat fiul să se atașeze de tine! urlă ea. Continuând, vocea îi cedă și simți cum lacrimile încep să se adune. M-am culcat cu tine pentru că am crezut că erai cineva în care puteam să am încredere. Dar acum știu că nu pot. Îți imaginezi cum mă face să mă simt toată situația asta? Să știu că toată povestea asta a fost un fel de șaradă?

Vocea lui era blândă.

– Te rog, Elizabeth... Beth... ascultă doar.

– Nu vreau să ascult! Am fost deja mințită destul.

– Nu fi așa.

– Vrei să ascult? urlă ea. Ce să ascult? Că ai făcut o obsesie pentru o fotografie și ai venit să mă găsești pentru că tu crezi că

te-a ținut în siguranță? Asta e o nebunie și cel mai deranjant lucru este că nici măcar nu îți dai seama că explicația ta te face să pari psihotic!

El o privi fix, iar ea îi văzu maxilarul încleștându-se.

Simți un fior traversându-i trupul. Terminase cu treaba asta. Terminase cu el.

– O vreau înapoi, scrâșni ea din dinți. Vreau fotografia pe care i-am dat-o lui Drake.

Pentru că el nu răspunse, se întinse până în dreptul ferestrei și apucă un mic ghiveci. Îl aruncă spre el, urlând:

– Unde este? O vreau înapoi!

Logan se aplecă, iar ghiveciul șuieră peste capul lui și se izbi în peretele din spate. Pentru prima dată, Zeus lătră dezorientat.

– Nu e a ta! țipă ea.

Logan reveni la poziția normală.

– Nu o am.

– Unde este? întrebă ea.

Logan așteptă puțin înainte de a răspunde.

– I-am dat-o lui Ben, recunoscu el.

Ea mîji ochii.

– Ieși imediat!

Logan rămase pe loc înainte de a porni într-un final spre ușă. Beth se dădu la o parte, ținându-se la distanță de el. Zeus își mută privirea de la Logan la Beth și înapoi, înainte de a păși încet după Logan.

La ușă, Logan se opri și se întoarse către ea:

– Jur pe viața mea că nu am venit aici să mă îndrăgostesc de tine sau să încerc să te fac să te îndrăgostești de mine! Dar s-a întâmplat.

Ea se holbă la el.

– Ți-am spus să ieși, și am vorbit serios.

După asta, el se întoarse și începu să înainteze prin furtună.

CAPITOLUL 29
THIBAULT

În ciuda ploii, Thibault nu putea concepe să se întoarcă acasă. Voia să fie afară; nu i se părea corect să fie uscat și să îi fie cald. Voia să se curețe de ceea ce făcuse, de toate minciunile pe care le spusese.

Ea avusese dreptate: nu fusese sincer cu ea. În pofida faptului că unele lucruri pe care i le spusese îl răniseră și în ciuda refuzului ei de a-l asculta, avea tot dreptul să se simtă trădată. Dar cum să-i explice? Nici el nu înțelegea complet de ce venise, nici atunci când încerca să o spună în cuvinte. Înțelegea de ce ea îi putea interpreta acțiunile ca pe cele ale unui nebun obsedat. Și da, era obsedat, doar că nu în felul în care își imagina ea.

Trebuia să-i fi spus despre fotografie de cum ajunsese și se chinuia să își amintească de ce nu o făcuse. Era posibil să fi fost surprinsă și să-i fi pus câteva întrebări, dar povestea s-ar fi încheiat acolo. Bănuia că Nana l-ar fi angajat oricum și nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Mai mult decât orice, voia să se întoarcă la ea. Voia să se explice, să spună toată povestea, de la început.

Dar nu o va face, totuși. Ea avea nevoie să fie singură – sau, cel puțin, departe de el –, îi trebuia timp să se refacă și poate, doar poate, să înțeleagă că acest Thibault la care ajunsese să țină era singurul care exista. Se întrebă dacă timpul petrecut singură va aduce iertare.

Thibault se cufundă în noroi; observă că o mașină trecu pe lângă ei pentru că apa îi ajunse până la glezne. În față, văzu râul întinzându-se deasupra șoselei. Se hotărî să o taie prin pădure. Poate că asta va fi ultima dată când făcea drumul acela. Poate că venise vremea să se întoarcă în Colorado.

Thibault înaintă. Frunzișul tomnatic, încă pe crengi, oferea adăpost parțial împotriva ploii. În timp ce mergea prin pădure, simți distanța dintre ei crescând cu fiecare pas pe care îl făcea.

CAPITOLUL 30
BETH

Proaspăt ieșită de la duș, Beth stătea în dormitorul ei, îmbrăcată cu un tricou larg, când Nana băgă un cap înăuntru.

– Vrei să vorbești despre asta? întrebă Nana. Arătă cu degetul către fereastră. M-au sunat de la școală să-mi spună că ești în drum spre casă. Directorul părea puțin îngrijorat pentru tine, apoi te-am văzut oprind în dreptul biroului. M-am gândit că vă certați.

– E mai mult decât o ceartă, Nana, spuse Beth, cu o voce tremurândă.

– Asta mi-am dat seama din faptul că el a plecat. Și pentru că tu ai rămas atât de mult pe verandă după aia.

Beth dădu din cap.

– Are legătură cu Ben? Nu i-a făcut ceva rău, nu-i așa? Sau ție?

– Nu, nimic de genul ăsta, spuse Beth.

– Bun. Pentru că ăla este singurul lucru care nu se poate rezolva.

– Nici asta nu cred că se poate repara.

Nana privi pe fereastră înainte de a ofta adânc.

– Să înțeleg că va trebui să hrănesc câinii în seara asta, nu-i așa?

Beth îi aruncă o privire supărată.

– Mulțumesc pentru înțelegere.

– Pisicuțe și arțari, spuse ea, dând din mână.

Beth se gândi la ce spusese, înainte de a mormăi frustrată:

– Asta ce înseamnă?

– Nu înseamnă nimic, dar pentru o secundă ai fost prea exasperată pentru a-ți mai plânge de milă.

– Nu înțelegi...

– Încearcă-mă, spuse ea.

Beth ridică privirea.

– M-a urmărit, Nana. Timp de cinci ani, după care a traversat țara să mă caute. A fost obsedat.

Nana era nefiresc de tăcută.

– De ce nu o iei de la început, sugeră ea, așezându-se pe patul lui Beth.

Beth nu era sigură că voia să vorbească despre ce se întâmplase, dar se gândi că era mai bine să treacă pur și simplu prin asta. Începu prin a povesti vizita lui Keith în sala ei de clasă și, pe parcursul următoarelor douăzeci de minute, îi relată Nanei plecarea ei furtunoasă de la școală, îi spuse despre nesiguranța agonizantă și încheie cu confruntarea cu Logan. Când termină, Nana își uni palmele în poală.

– Deci Thibault a recunoscut că avusese fotografia? Și – cu cuvintele tale – a bolborosit ceva despre faptul că ar fi un talisman norocos și a pretins că a venit aici simțind că îți datora ceva?

Beth dădu din cap.

– Cam așa ceva.

– Ce a vrut să spună prin talisman norocos?

– Nu știu.

– Nu ai întrebat?

– Nu mi-a păsat, Nana. Toată povestea e... ciudată și înfricoșătoare. Cine ar face așa ceva?

Sprâncenele Nanei se unire dintr-odată.

– Recunosc că sună ciudat, dar aș fi vrut să știu de ce o consideră un talisman norocos.

– De ce contează?

– Pentru că nu ai fost acolo, sublinie ea. Nu ai trecut prin ce a trecut el. Poate că spunea adevărul.

Beth pufni.

– Fotografia nu este un talisman norocos. E o nebunie.

– Poate, răspunse Nana, dar sunt pe lumea asta de îndeajuns de mult timp încât să știu că în război se întâmplă multe ciudățenii. Soldații ajung să creadă tot soiul de lucruri și, dacă își imaginează că există ceva care îi ține în siguranță, ce-i rău în asta?

Beth expiră.

– E una să-ți imaginezi așa ceva și cu totul alta să devii obsedat de o poză și să vânezi persoana care apare în ea.

Nana puse o mână peste genunchiul lui Beth.

– Toată lumea se comportă nebunește câteodată.

– Nu așa, insistă Beth. E ceva înfricoșător în asta.

Nana tăcu puțin înainte de a ofta.

– Ai putea avea dreptate.

Ridică din umeri.

Beth studie fața Nanei, simțindu-se complet epuizată.

– Îmi faci o favoare?

– Ce anume?

– Îl suni tu pe director și îl rogi să îl aducă pe Ben acasă? Nu vreau să conduci prin furtuna asta și nu mă simt nici eu în stare să o fac.

CAPITOLUL 31
CLAYTON

Clayton încercă, dar nu reuşi să ocolească lacul care se formase în faţa casei lui Beth, bocancii lui dispărând în noroi. Îşi înăbuşi nevoia de a începe să înjure. Vedea o fereastră deschisă lângă uşa de la intrare şi ştia că Nana l-ar auzi. În ciuda vârstei sale, femeia aceea auzea ca o bufniţă şi ultimul lucru pe care îl voia era să facă impresie proastă. Oricum femeia nu îl simpatiza deloc.

Urcă scările şi bătu la uşă. I se păru că aude pe cineva mişcându-se înăuntru, văzu faţa lui Beth în geam şi apoi uşa deschizându-se.

– Keith? Ce cauţi aici?

– Eram îngrijorat, spuse el. Voiam să mă asigur că totul este în regulă.

– E în regulă, spuse ea.

– E încă aici? Vrei să vorbesc cu el?

– Nu. A plecat. Nu ştiu unde e.

Clayton îşi scutură picioarele, încercând să pară spăsit.

– Îmi pare rău pentru asta şi urăsc că a trebuit să fiu eu cel care îţi spune. Ştiu că îţi plăcea mult de el.

Beth dădu din cap, cu buzele strâns lipite.

– Voiam să-ţi mai spun să nu te învinovăţeşti prea tare. După cum spuneam mai devreme, astfel de oameni... au învăţat să se ascundă. Sunt sociopaţi şi nu aveai de unde să ştii.

Beth își încrucișă brațele.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

Clayton își ridică brațele, știind că forțase nota și mai știind că trebuia să se retragă.

– M-am gândit eu. Și ai dreptate. Nu e treaba mea, mai ales având în vedere cât de dezgustător m-am comportat cu tine în trecut. Își vârî degetul mare în centură și zâmbi forțat. Voiam doar să mă asigur că ești bine.

– Sunt bine. Și mulțumesc.

Clayton dădu să plece, apoi se opri.

– Voiam să știi că, din ce spunea Ben, Thibault părea un tip simpatic.

Ea ridică privirea, surprinsă.

– Voiam să-ți spun asta pentru că, dacă situația ar fi fost alta – dacă se întâmpla ceva cu Ben –, Thibault ar fi regretat ziua în care s-a născut. Aș muri înainte să las să i se întâmple ceva fiului nostru. Și știu că și tu ai face același lucru. De asta ești o mamă atât de minunată. Într-o viață în care am făcut o mulțime de greșeli, unul dintre cele mai bune lucruri pe care le-am făcut a fost să te las pe tine să-l crești.

Ea dădu din cap, încercând să-și oprească lacrimile, apoi se întoarse. Când își șterse ochii, Clayton făcu un pas către ea.

– Hei, spuse el, cu vocea blândă. Știu că nu vrei să auzi asta acum, dar crede-mă, ai făcut ce trebuia. Și, cu timpul, vei găsi pe cineva și sunt sigur că va fi cel mai bun om din lume. Meriți asta.

Ea începu să suspine, iar el se întinse s-o îmbrățișeze. Instinctiv, ea se cuibări la pieptul lui.

– E în regulă, șopti el și, timp de câteva minute, rămaseră pe verandă, cu trupurile apropiate, în timp ce el o ținea în brațe.

Clayton nu zăbovi mult. Nu era nevoie, se gândi: reușise să facă ceea ce își propusese. Beth îl vedea acum ca pe un prieten bun și compătimitor, cineva care se căise pentru păcatele lui. Îmbrățișarea fusese doar cireașa de pe tort – nu o planificase, dar era un sfârșit potrivit pentru întâlnirea lor.

Nu o va presa. Asta ar fi o greșeală. Avea nevoie de timp să treacă peste Thigh-bolt. Chiar dacă era un sociopat, chiar dacă tipul plecase din oraș, sentimentele nu puteau fi aprinse și stinse ca un întrerupător. Dar vor trece, la fel de sigur cum ploaia va continua să cadă. Următorul pas: să se asigure că Thigh-bolt era pe drum, înapoi spre Colorado.

Și apoi? Va fi tipul simpatic. Poate o va invita pe Beth când el și Ben făceau ceva sau o va ruga să rămână la un grătar. Va fi discret la început, ca ea să nu bănuiască nimic, apoi va sugera să facă ceva cu Ben într-o altă seară din săptămână. Era foarte important să țină totul departe de ochii curioși ai Nanei, ceea ce însemna să stea la distanță de locul acela. Deși știa că Beth nu va fi în stare să gândească normal timp de cel puțin câteva săptămâni, Nana va fi și ultimul lucru pe care îl voia era ca aceasta să-i bage idei în cap despre ce ar face el.

După asta, după ce se vor obișnui unul cu celălalt din nou, poate că vor bea două beri împreună după ce Ben adoarme, ceva de moment. Poate că îi va pune puțină votcă în bere ca să nu mai poată conduce până acasă. Apoi se va oferi să o lase pe ea să doarmă în pat în timp ce el va întinde canapeaua. Va fi domnul perfect, dar va turna în continuare bere.

Vor vorbi despre vremurile vechi – cele bune – şi o va lăsa să plângă după Thigh-bolt. Va face emoțiile să curgă și apoi va pune un braţ pe după umerii ei.

Zâmbi în timp ce porni mașina, destul de sigur de ce se va întâmpla după toate astea.

CAPITOLUL 32
BETH

Beth nu dormi bine și se trezi epuizată.

Furtuna lovise cu toată furia noaptea trecută, aducând vânt puternic și cantități imense de ploaie, făcând potopul precedent să pară un strănut. Cu o zi înainte, nu își putea imagina că apa ar mai putea crește, dar, când privi pe fereastră, biroul părea o insulă izolată în mijlocul unui ocean. Seara trecută, își trăsese mașina pe o porțiune mai înaltă de pământ de lângă magnolie; lucru bun, realiză ea acum. Acum, și mașina era o insuliță, iar apa ajungea aproape de podeaua înaltă a camionetei Nanei. Camioneta se descurcase mereu bine la inundații, dar era un lucru bun că frânele fuseseră reparate. Altfel, ar fi rămas izolați.

Cu o seară în urmă, mersese cu ea în oraș pentru a cumpăra lapte și ce mai aveau nevoie, dar drumul fusese fără rost. Totul era închis și singurele vehicule pe care le mai văzuse erau camioane utilitare și SUV-uri conduse de ofițeri de poliție. Jumătate din oraș rămăsese fără curent electric, dar până acum casa lor nu fusese afectată. Singurul lucru bun era că, după cum se anunțase la radio și televizor doar în acea zi mai fi furtună; mâine poate că apele vor începe să se retragă.

Stătea pe leagănul de pe verandă în timp ce Nana și Ben jucau cărți la masa din bucătărie. Era singurul joc la care erau adversari egali și alunga plictiseala lui Ben. Mai târziu, se gândise să îl lase să se bălăcească în curtea din față în timp ce ea

se ocupa de câini. Probabil că va renunța la orice tentativă de a-l ține uscat și îl va lăsa să se joace în costumul de baie; când ieșise mai devreme să dea de mâncare la câini, pelerina de ploaie se dovedise a fi nefolositoare.

În timp ce asculta sunetul ploii lovind ritmat acoperișul, își aminti de Drake. Își dori pentru a mia oară să poată vorbi cu el și se întrebă ce ar fi avut de spus despre fotografie. Și el crezuse în puterea ei? Drake nu fusese niciodată foarte superstițios, dar inima ei tresărea de fiecare dată când își amintea panica lui inexplicabilă în legătură cu pierderea pozei.

Nana avea dreptate. Nu știa prin ce trecuse Drake acolo și nici Logan. Pe cât de informată încerca să fie, nimic nu părea real pentru ea. Se întrebă ce fel de stres simțeau, la mii de kilometri de casă, în uniforme, trăind printre oameni care vorbeau o limbă străină, încercând să supraviețuiască. Era imposibil de crezut că cineva s-ar agăța de ceva ce credea că l-ar putea apăra?

Nu, se hotărî ea. Nu era cu nimic diferit de a purta o iconiță cu St. Christopher sau un picioruș de iepure. Nu avea importanță că nu era logic – logica nu conta.

Nu conta nici o credință absolută în puteri magice. Dacă făcea pe cineva să se simtă apărat, pur și simplu o făcea.

Dar să o caute? Să o urmărească?

Aici nu mai înțelegea. Pe cât de sceptică era în legătură cu intențiile lui Keith – sau chiar tentativa lui de a părea sincer îngrijorat pentru bunăstarea ei – trebuia să admită că situația o făcea să se simtă vulnerabilă.

Ce spusese Logan? Că îi era cumva dator? „Pentru viața lui, presupuse ea, dar cum?“

Scutură capul, epuizată de gândurile care i se învârteau fără încetare prin minte. Ridică privirea când auzi ușa deschizându-se.

– Hei, mamă?

– Da, scumpule.

Ben intră și se așeză pe pat.

– Unde-i Thibault? Nu l-am văzut încă.

– Nu vine, spuse ea.

– Din cauza furtunii?

Nu îi spusese încă și nici nu era pregătită.

– Avea ceva de făcut, improviză ea.

– Bine, spuse Ben.

Privi afară în curte.

– Nici măcar nu se mai vede iarba.

– Știu. Dar ploaia ar trebui să se oprească în curând.

– A mai fost așa? Când erai tu mică?

– De vreo două ori. Dar mereu când era și uragan.

El dădu din cap înainte de a-și ridica ochelarii pe nas. Ea trecu o mână prin părul lui.

– Am auzit că Logan ți-a dat ceva.

– Nu am voie să vorbesc despre asta, spuse el, pe un ton serios. Este secret.

– Poți să îi spui mamei tale. Știu să țin secrete.

– Bună încercare, o necăji el. Nu mă păcălești cu asta.

Ea zâmbi și se lăsă pe spate, începând să miște leagănul cu picioarele.

– E în regulă. Știu deja de poză.

Ben o privi, întrebându-se cât de mult știa.

– Știi tu, continuă ea, pentru protecție?

Umerii lui se lăsară brusc.

– Ți-a spus?

– Bineînțeles.

– Ah, spuse el, evident dezamăgit. Mi-a spus să rămână între noi doi.

– O ai la tine? Aș vrea s-o văd, dacă o ai.

Ben ezită înainte de a băga mâna în buzunar. Scoase poza îndoită și i-o întinse. Beth deschise fotografia și o privi, simțindu-se cuprinsă de un val de amintiri: ultimul weekend petrecut cu Drake și conversația pe care o avuseseră, imaginea caruselului și steaua căzătoare.

– Ți-a mai spus ceva când ți-a dat-o? întrebă ea, întinzându-i înapoi fotografia. În afară de faptul că e secretă.

– A spus că prietenul lui, Victor, îi spunea „talisman norocos“ și că l-a apărat în Irak.

Simți cum pulsul i se accelerează și își apropie fața de a lui Ben.

– Ai spus că Victor îi spunea „talisman norocos“?

– Da, dădu Ben din cap. Așa a spus.

– Ești sigur?

– Bineînțeles că sunt sigur.

Beth îl privi fix pe fiul său, simțindu-se furioasă pe ea însăși.

CAPITOLUL 33
THIBAULT

Thibault își încărcă rucsacul cu cele câteva provizii pe care le avea în casă. Vântul vuia și încă turna cu găleata, dar el mersese și pe vreme mai rea decât asta. Totuși, nu părea să poată aduna energia necesară să iasă pe ușă.

Una era să facă drumul până aici; altceva să plece. El era diferit. Plecase din Colorado simțindu-se mai singur ca oricând; aici, viața lui era plină și completă. Sau cel puțin părea, până ieri.

Zeus se liniștise în cele din urmă într-un colț. Își petrecuse mai toată ziua umblând prin casă, nervos, pentru că Thibault nu îl scosese la plimbare. De fiecare dată când Thibault mergea să ia un pahar cu apă, Zeus se ridica în picioare, nerăbdător să știe dacă era timpul să iasă.

Era mijlocul după-amiezii, dar cerul noros și ploios făcea ziua să pară mai întunecată. Furtuna continua să șuiere în jurul casei, dar el simțea că este pe sfârșite; ca un pește recent prins, care se agită pe punte, nu avea de gând să moară în liniște.

Își petrecu cea mai mare parte a zilei încercând să nu se gândească la ce se întâmplase sau cum putea fi evitat: un joc pentru proști. Greșise, era atât de simplu, iar trecutul nu putea fi refăcut. Întotdeauna încercase să-și trăiască viața fără să se gândească obsesiv la lucruri care nu puteau fi refăcute, dar asta era altceva. Nu era sigur că va reuși vreodată să treacă peste asta.

În același timp, nu putea scăpa de sentimentul că încă nu se terminase, că ceva rămânea incomplet. Îi lipsea încheierea? Nu, era mai mult decât atât; experiența din război îl învățase să aibă încredere în instinctele lui, chiar dacă nu era sigur de unde veneau. Chiar dacă știa că ar trebui să plece din Hampton, chiar și doar pentru a ajunge cât mai departe de Keith Clayton – nu își făcea vreo iluzie că acesta va uita și va ierta –, totuși nu putea să se convingă să iasă pe ușă.

Clayton era centrul roții. Clayton și Ben, și Elizabeth erau motivele pentru care venise. Doar că nu își putea da seama ce avea de făcut.

În colț, Zeus se ridică în picioare și merse la fereastră. Thibault se întoarse spre el când auzi bătaia în ușă. În mod instinctiv, își încordă corpul, dar când Zeus se uită prin geam, începu să dea din coadă.

Când Thibault deschise ușa, o văzu pe Elizabeth stând în fața lui. Îngheță. Timp de un moment rămaseră acolo, uitându-se unul la celălalt.

– Bună, Logan! spuse ea într-un final.

– Bună, Elizabeth!

O încercare de zâmbet, atât de rapidă că ar fi putut să nu existe, îi traversă chipul. El se întrebă dacă nu-și imaginase.

– Pot să intru?

Thibault se dădu la o parte, studiind-o în timp ce își scotea pelerina, părul ei blond rostogolindu-se de sub glugă. Ea o ținu în mână, nesigură, până când Thibault o luă și o atârnă de clanța ușii de la intrare, apoi se întoarse către ea.

– Mă bucur că ai venit, spuse el.

Ea dădu din cap. Zeus îi mirosi mâna, iar ea îl mângâie după ureche înainte de a-și direcționa din nou atenția către Thibault.

– Putem să vorbim? întrebă ea.

– Dacă vrei...

El îi făcu semn spre canapea, iar Elizabeth se așeză la un capăt. El luă loc în capătul celălalt.

– De ce i-ai dat fotografia lui Ben? întrebă ea fără preambul.

Thibault studie peretele îndepărtat, încercând să-și dea seama cum să își explice fapta fără să încurce mai tare lucrurile. De unde să înceapă?

– Spune-mi în zece cuvinte sau mai puțin, sugeră ea, simțindu-i reticența. Și apoi o luăm de acolo.

Thibault își masă fruntea cu o mână, oftând, ochii îndreptându-i-se înspre ea.

– Pentru că am crezut că îl va apăra.

– Îl va apăra?

– La căsuța din copac. Furtuna a slăbit întreaga structură, inclusiv podul. Nu ar mai trebui să meargă acolo. E pe punctul de a se prăbuși.

Ea îl privea intens, fără să clipească.

– De ce nu ai păstrat-o?

– Pentru că am simțit că el are nevoie de ea mai mult decât mine.

– Pentru că l-ar apăra.

Thibault dădu din cap.

– Da.

Ea răsfira ciucurii cuverturii înainte de a-l privi din nou.

– Deci tu crezi sincer ce ai spus? Că fotografia e un talisman norocos?

Zeus veni către el și i se așeză la picioare.

– Poate, spuse Thibault.

Ea se aplecă în față.

– De ce nu îmi spui toată povestea?

Thibault privi podeaua, odihnindu-și coatele pe genunchi și începu, cu o oarecare ezitare, să spună saga fotografiei. Începu cu jocurile de pocher din Kuweit, apoi continuă cu grenada care îl lăsase inconștient și apoi schimbul de focuri din Fallujah. Detalie atentatele cu mașini-capcană și atacurile cărora le supraviețuise în Ramadi, inclusiv cel după care Victor pretinsese că

fotografia le salvase viețile amândurora. Vorbi despre reacția colegilor lui din Marină și de urmările neîncrederii lor.

Se opri înainte de a o privi în ochi.

– Dar, chiar și după asta, tot nu am crezut. Dar Victor, da. El a crezut mereu. El credea în astfel de lucruri, iar eu i-am făcut pe plac, pentru că era important pentru el. Dar nu am crezut niciodată, cel puțin nu conștient. Își uni mâinile, vocea devenindu-i mai moale: În ultimul weekend petrecut împreună, Victor mi-a spus că îi eram dator femeii din fotografie, pentru că poza mă apărase și că altfel nu există echilibru. Era destinul meu să o găsesc, a spus el. Peste câteva minute, Victor era mort, dar eu scăpasem fără un semn. Nici măcar atunci nu am crezut. Apoi, am început să îi văd fantoma.

Cu o voce tremurândă, îi povesti despre acele întâlniri, reținând să o privească în ochi de frică să nu vadă în ei neîncredere. În final, scutură capul și oftă.

– După asta, restul este exact cum ți-am povestit. Eram amețit, deci am plecat. Da, am venit să te găsesc, dar nu pentru că eram obsedat de tine. Nu pentru că te iubeam sau pentru că voiam să te iubesc. Am făcut-o pentru că Victor a spus că este destinul meu, iar eu vedeam în continuare fantoma lui. Nu știam la ce să mă aștept când am ajuns aici. Și apoi, la un moment dat, a devenit o provocare – dacă te voi găsi, cât va dura. Când am ajuns la adăpost și am văzut anunțul de angajare, cred că m-am gîndit că ar fi o modalitate de a plăti datoria. Părea corect să aplic pentru slujbă. Exact ca atunci când eu și Ben eram la căsuța din copac: mi s-a părut normal să îi dau fotografia. Dar nu sunt sigur că pot explica aceste lucruri nici dacă încerc.

– I-ai dat fotografia lui Ben pentru a-l apăra, repetă Elizabeth.

– Pe cât de nebunește sună? Da.

Ea digeră acele cuvinte în tăcere. Apoi:

– De ce nu mi-ai spus de la început?

– Ar fi trebuit, spuse el. Singurul lucru la care mă pot gândi este că am purtat fotografia cu mine timp de cinci ani și că nu voiam să renunț la ea până când nu îi înțelegeam scopul.

– Crezi că îl înțelegi acum?

El se aplecă pentru a-l mângâia pe Zeus înainte de a răspunde. O privi apoi direct.

– Nu sunt sigur. Ce pot să spun este că ceea ce s-a întâmplat între noi, tot ce s-a întâmplat nu a început când am găsit fotografia. A început când am intrat în adăpost. Atunci ai devenit pentru prima dată reală pentru mine și, cu cât te-am cunoscut mai bine, cu atât mai real am devenit și eu. M-am simțit mai în viață și mai fericit decât m-am simțit de foarte, foarte mult timp. Ca și cum eram făcuți unul pentru celălalt.

– Destinul tău?

Ea ridică o sprânceană.

– Nu... nu în sensul acela. Nu are de-a face cu fotografia sau cu călătoria până aici sau cu orice ar fi spus Victor. Doar că nu am mai cunoscut pe nimeni ca tine și sunt sigur că nu voi mai cunoaște. Te iubesc, Elizabeth... și, mai mult de-atât, te plac. Îmi place să petrec timp cu tine.

Ea îl studie cu privirea, cu o expresie care nu putea fi definită. Când vorbi, vocea ei era relaxată:

– Îți dai seama că este în continuare o poveste tâmpită care te face să pari un obsedat nebun de legat.

– Știu, aprobă Thibault. Crede-mă, mă simt ca un ciudat și față de mine.

– Dacă ți-aș spune să pleci din Hampton și să nu mă mai contactezi niciodată? îl încercă Elizabeth.

– Atunci aș pleca și nu ai mai auzi nimic de mine.

Comentariul rămase suspendat în aer, plin de înțelesuri. Ea se mișcă pe canapea, întorcându-se cu aparent dezgust, înainte a-l privi din nou.

– Nici măcar nu ai suna? După câte am făcut împreună? suspină ea. Nu pot să cred.

Ușurarea îl cuprinse când își dădu seama că îl necăjea. Expiră, fără să-și dea seama că își ținuse respirația, apoi zâmbi.

– Dacă de asta ar fi nevoie să crezi că nu sunt vreun psihopat.

– Mi se pare trist. Un bărbat ar trebui măcar să sune.

El se mută imperceptibil mai aproape de ea pe canapea.

– O să țin minte asta.

– Îți dai seama că nu o să poți spune povestea asta, dacă ai de gând să locuiești pe-aici.

El se apropie mai mult.

– Pot să trăiesc cu gândul ăsta.

– Și dacă te aștepți la o creștere de salariu doar pentru că ieși cu nepoata șefei, poți să uiți.

– O să mă descurc.

– Nu știu cum. Nici măcar nu ai mașină.

Până atunci, el ajunsese lângă ea, iar când Beth se întoarse către el, părul ei îi atinse umărul. El se întinse și o sărută pe gât.

– O să mă gândesc eu la ceva, șopti el, înainte de a-și apăsa buzele peste ale ei.

Se sărutară îndelung pe canapea. Când, într-un final, o duse în dormitor, făcură dragoste, trupurile lor unindu-se într-unul singur. Schimbul lor fu pasional și furios, și iertător, la fel de crud și de blând ca emoțiile lor. După aceea, Thibault rămase pe-o parte, privind-o. Îi mângâie obrazul cu degetul, iar ea i-l sărută.

– Presupun că poți să rămâi, șopti ea.

CAPITOLUL 34
CLAYTON

Clayton se holba la casă fără să-i vină să creadă ce vedea, cu degetele albe strâns lipite de volan. Clipi de câteva ori pentru a-şi limpezi privirea, dar vedea în continuare aceleaşi lucruri: maşina lui Beth pe alee, cuplul sărutându-se pe canapea, Thigh-bolt ducând-o în dormitor.

Beth şi Thigh-bolt împreună. Cu fiecare minut care trecea, simţea valuri de furie tot mai puternice spărgându-se înlăuntrul său. Planurile lui perfecte, toate, spulberate. Iar Thigh-bolt va avea mereu un avantaj asupra lui.

Strânse ferm buzele care se uniră într-o linie subţire. Era tentant să intre peste ei, dar era câinele acela blestemat. Din nou. Fusese deja destul de dificil să-i urmărească prin binoclu din maşină fără să fie observat.

Thigh-bolt. Câinele. Beth...

Lovi volanul. Cum se putuse întâmpla aşa ceva? Beth nu auzise ce spusese el? Nu înţelesese în ce fel de pericol era? Nu îi păsa de Ben?

Nu avea de gând să-l lase pe nemernicul ăla să facă parte din viaţa fiului său.

Nici o şansă.

Nu cât timp trăia el.

Trebuia să se fi aşteptat la asta. Trebuia să fi ştiut cât de proastă va fi Beth. Poate că se apropia de 30 de ani, dar avea

inteligența unui copil. Trebuia să-și fi dat seama că va vedea în Thigh-bolt ce va dori și va ignora evidența.

Totuși, totul se va termina. Mai bine mai devreme decât mai târziu. O va face să vadă lumina, indiferent cât va dura.

CAPITOLUL 35
THIBAULT

După ce o sărută de rămas-bun pe Elizabeth în pragul uşii, Thibault se prăbuşi pe canapea, simţindu-se în acelaşi timp şi secătuit, şi uşurat. Savura gândul că Elizabeth îl iertase. Faptul că ea încercase să înţeleagă şi să dea sens controversatei sale călătorii părea un miracol. Îl acceptase, cu bube cu tot – ceva ce el nu considera posibil vreodată.

Înainte de a pleca, Beth îl invitase la cină şi, deşi fusese imediat de acord, intenţiona să se odihnească înainte de a merge. Altfel se îndoia că ar mai fi avut energie pentru conversaţie.

Înainte de a trage un pui de somn, ştia că trebuie să-l scoată pe Zeus, măcar pentru puţin timp. Ieşi pe veranda din spate şi îşi luă pelerina de ploaie. Zeus ieşi după el, urmărindu-l cu interes.

– Da, ieşim, spuse el. Lasă-mă doar să mă îmbrac.

Zeus lătră şi sări încântat, ca o căprioară. Fugi până la uşă, apoi înapoi la Thibault.

– Mă îmbrac cât de repede pot. Linişteşte-te.

Zeus continuă să ţopăie în jurul lui.

– Linişteşte-te, spuse Logan din nou.

Zeus îl fixă cu o privire rugătoare, apoi se aşeză.

Thibault îşi puse pelerina şi o pereche de cizme, apoi împinse uşa de plasă. Zeus alergă în ploaie, cufundându-se imediat în pământul noroios. Spre deosebire de casa Nanei, a lui ocupa un teren mai înalt; apa se aduna la şase sute de metri depărtare.

În față, Zeus coti spre pădure, apoi ieși iar pe teren deschis și se întoarse către aleea cu pietriș, alergând și sărind bucuros. Thibault zâmbi, gândindu-se: „Știu exact ce simți".

Petrecură câteva minute afară, umblând prin furtună. Cerul devenise gri-închis, plin de nori grei de ploaie. Vântul se înteți din nou și Thibault simțea stropii de ploaie lovindu-i fața când vântul bătea dintr-o parte. Nu conta; pentru prima dată după ani de zile, se simțea cu adevărat liber.

La capătul aleii, observă că urmele cauciucurilor lui Elizabeth aproape dispăruseră. Peste câteva minute, ploaia le va nivela complet.

Ceva îi atrase totuși atenția și încercă să înțeleagă ce vedea. Primul său gând era că acele cauciucuri care lăsaseră urmele erau prea late.

Merse pentru a privi mai de-aproape, gândindu-se că setul de urme pe care le făcuse plecând se suprapusese probabil pe cele făcute la venire. Doar când ajunse acolo își dădu seama că greșise. Erau două seturi de urme, ambele care veniseră și plecaseră. Două mașini. La început, nu avea sens.

Mintea lui începu să se învârtă rapid în timp ce piesele puzzle-ului începeau să se potrivească. Altcineva fusese acolo. Ceva ce nu era logic, decât dacă...

Privi către potecuța care ducea la adăpost. În acel moment, vântul și ploaia își dezlănțuiră furia, iar el mijii ochii înainte ca respirația să i se oprească în gât. Dintr-odată începu să alerge, asigurându-se că își dozează bine energia. Mintea i se învârtea frenetic în timp ce fugea, calculând cât îi va lua să ajungă acolo. Spera să ajungă la timp.

CAPITOLUL 36
BETH

Destinul făcu astfel încât Nana să fie în birou când Keith intră tunând și fulgerând în casă și închise ușa după el, ca și cum era casa lui. Chiar și din bucătărie, Beth vedea cum îi pulsează venele de pe gât. Mâinile îi erau strânse în pumni când dădu cu ochii de ea.

Când el traversă camera de zi, Beth simți ceva rupându-se în sufletul ei; frica umplu locul rămas liber. Nu îl văzuse niciodată așa și se dădu înapoi, lângă dulapuri. Keith o surprinse oprindu-se la intrarea în bucătărie. Zâmbi, dar expresia lui era cumplită, ca și cum ar fi fost o caricatură demență și grotescă a ceea ce ar fi trebuit să fie.

– Îmi pare rău că am intrat așa, spuse el, cu politețe exagerată. Dar trebuie să vorbim.

– Ce cauți aici? Nu poți să intri pur și simplu...

– Gătești cina, nu-i așa? spuse el. Îmi amintesc când găteai cina pentru mine.

– Ieși imediat, Keith, spuse ea, cu vocea răgușită.

– Nu plec nicăieri, spuse el, privind-o ca și cum nu știa ce spune. Făcu un semn către un scaun. De ce nu iei un loc?

– Nu vreau să stau jos, șopti ea, urându-se pentru cât de înfricoșată părea. Vreau să pleci.

– Nu se va întâmpla asta, spuse el.

Zâmbi din nou, dar nu era deloc mai bine ca prima încercare. Era o absență în privirea lui pe care nu o mai observase. Simți cum bătăile inimii i se accelerează.

– Îmi dai o bere, te rog? întrebă el. A fost o zi lungă la birou, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Ea înghiți în sec, fiindu-i frică să se uite în altă parte.

– Nu mai am.

El dădu din cap, uitându-se prin bucătărie înainte de a o privi din nou. Arătă cu degetul.

– Văd una chiar acolo, lângă aragaz. Trebuie să mai fie una pe undeva. Te superi dacă mă uit în frigider? Nu aşteptă răspunsul. Merse la frigider şi îl deschise înainte de a se întinde să ia ceva de pe raftul de jos. Reveni cu o sticlă. Am găsit una, țipă el. O privi și deschise sticla. Se pare că ai greșit, nu-i așa?

Luă o înghițitură mare și îi făcu cu ochiul.

Ea se forță să rămână calmă.

– Ce vrei, Keith?

– E, știi tu. Voiam doar să mai vorbim. Să văd dacă e ceva ce ar trebui să știu.

– Ce să știi? întrebă ea, cu stomacul în noduri.

– Despre Thigh-bolt, spuse el.

Ea ignoră batjocorirea numelui.

– Nu știu despre ce vorbești.

El mai luă o gură de bere și înghiți zgomotos, în timp ce dădea din cap.

– Conducând încoace, asta mă gândeam că vei spune, zise el, aproape convențional. Dar te cunosc mai bine decât crezi. Făcu un semn către ea cu sticla de bere. Era o vreme când credeam că nu te cunosc deloc, dar asta s-a schimbat în ultimii câțiva ani. Creșterea unui fiu împreună unește un cuplu, nu crezi?

Ea nu răspunse.

– De asta sunt aici, să știi. Din cauza lui Ben. Pentru că vreau ce e mai bun pentru el și în momentul ăsta nu sunt sigur că tu gândești foarte clar.

Făcu un pas către ea și mai luă o gură de bere. Sticla era deja aproape goală. Își șterse gura cu dosul palmei înainte de a continua:

– Știi, m-am tot gândit că eu și cu tine nu am avut mereu cea mai bună relație. Ăsta nu e un lucru bun pentru Ben. El are nevoie să știe că noi încă ne înțelegem. Că suntem încă prieteni apropiați. Nu crezi că este o lecție importantă pe care trebuie să i-o acordăm? Chiar dacă părinții divorțează, pot fi buni prieteni, nu-i așa?

Lui Beth nu îi plăcea cum sună monologul lui, dar îi era frică să îl întrerupă. Acesta era un alt Keith Clayton... unul periculos.

– Eu cred că este important, continuă el. Făcu încă un pas către ea. De fapt, nu găsesc nimic mai important.

– Stai acolo, spuse ea.

– Nu prea cred, o contră el. Nu ai gândit foarte clar în ultimele două zile.

În timp ce el se apropia, ea aluneca mai departe de-a lungul dulapurilor, încercând să îl țină în fața ei.

– Nu te apropia mai mult. Te avertizez.

El continua să micșoreze distanța dintre ei, holbându-se la ea cu ochii goi.

– Vezi ce vreau să spun? Te comporți de parcă am de gând să te rănesc. Nu te-aș răni niciodată. Ar trebui să știi asta despre mine.

– Ești nebun.

– Nu, nu sunt. Puțin furios, poate, dar nebun, nu. Când zâmbi din nou, golul din ochii săi dispăru, iar stomacul ei se contractă din nou. El continuă: Știi că, după tot ce mi-ai făcut, tot te găsesc frumoasă?

Nu îi plăcea unde se îndreptau lucrurile. Absolut deloc. Ajunsese în colț, fără a avea alt loc unde să meargă.

– Pleacă doar, bine? Ben e sus, iar Nana se întoarce într-un minut...

– Nu vreau decât un sărut. E aşa mult?

Nu era sigură că auzise bine.

– Un sărut? repetă ea.

– Deocamdată, spuse el. Doar atât. De dragul vremurilor trecute. Apoi plec. Ies direct pe uşă. Promit!

– Nu o să te sărut, spuse ea, şocată.

El ajunsese exact în faţa ei.

– O vei face, spuse el. Şi vei face mai multe mai târziu. Dar deocamdată, un sărut e bun.

Ea îşi arcui spatele, încercând să păstreze distanţa.

– Te rog, Keith! Nu vreau asta. Nu vreau să te sărut.

– O să-ţi treacă, zise el.

Când se aplecă, ea întoarse capul. El o apucă de braţe. În timp ce îşi apropia buzele de urechea ei, Beth simţi cum inima începe să îi bubuie.

– Mă răneşti! spuse ea, chinuit.

– Uite care-i treaba, Beth, şopti el. Ea simţea căldura respiraţiei lui pe gât. Dacă nu vrei să mă săruţi, e în regulă. Accept asta. Dar am decis că vreau să fim mai mult decât prieteni.

– Ieşi! şuieră ea, şi râzând, Keith îi dădu drumul.

– Sigur, spuse el, făcând un pas înapoi. Nici o problemă. Plec. Dar ar trebui să îţi spun ce se va întâmpla dacă nu aranjăm ceva.

– Doar pleacă! urlă ea.

– Cred că ar trebui să... ieşim din când în când. Şi nu accept un refuz.

Felul în care spusese „ieşim“ îi făcu pielea ca de găină. Beth nu putea să creadă ce aude.

– Până la urmă, te-am prevenit în privinţa lui Thigh-bolt, adăugă el. Dar unde ai fost azi? La el acasă. Scutură din cap. A fost o mare greşeală. Vezi tu, mi-e foarte simplu să construiesc un caz în care el e obsedat şi te-a hărţuit. Ambele lucruri îl fac

periculos, dar tu evident alegi să ignori asta. Şi asta face periculos faptul că Ben este obligat să locuiască cu tine.

Expresia de pe faţa lui Keith era neutră. Beth se simţea paralizată de cuvintele lui.

– Mi-ar displăcea enorm să trebuiască să merg prin tribunale şi să le spun ce ai făcut, dar o voi face. Şi sunt sigur că mi-ar da custodie completă de data asta.

– Nu ai face asta, şopti ea.

– Aş face-o. Dacă nu... Plăcerea lui evidentă de a pronunţa cuvintele le făcu să pară şi mai terifiante. Se opri, lăsându-le să pătrundă, înainte de a vorbi din nou, ca un profesor: Lasă-mă să mă asigur că înţelegi. Mai întâi, îi spui lui Thigh-bolt că nu mai vrei să-l vezi niciodată. Apoi îi ceri să plece din oraş. După asta, ieşim. De dragul vremurilor trecute. Ori asta, ori Ben vine să locuiască la mine.

– Nu o să locuiesc niciodată cu tine! ţipă o voce subţire din dreptul uşii de la bucătărie.

Beth privi pe lângă Keith şi îl văzu pe Ben, care era oripilat. Puştiul începu să se dea înapoi.

– Nu o să o fac!

Ben se întoarse şi începu să alerge, trântind uşa de la intrare în urma lui şi dispărând în furtună.

CAPITOLUL 37
CLAYTON

Beth încercă să treacă de Clayton, dar el o apucă din nou de braț.

– Nu am terminat încă, mârâi el.

Nu avea de gând să o lase să plece până când nu se asigura că înțelesese.

– A fugit afară!

– Va fi în regulă. Vreau să mă asigur că ai înțeles clar cum vor sta lucrurile între noi.

Fără să ezite, Beth îl plesni peste față cu palma liberă, iar el se retrase. Când îi dădu drumul, ea îl împinse cu toată puterea, bănuind că este încă în dezechilibru.

– Ieși dracului odată! țipă ea. De îndată ce se stabiliză pe picioare, îl lovi din nou cu toată puterea în piept. M-am săturat atât de tare ca familia ta să îmi spună ce pot și ce nu pot să fac și nu am de gând să mai accept!

– Foarte rău, o împinse el înapoi, cuvintele curgând natural. Nu ai de ales. Nu am de gând să-l las pe Ben să se apropie de *prietenul* ăla al tău.

În loc să răspundă, ca și cum ar fi fost sătulă să-l mai asculte, ea îl împinse și trecu pe lângă el.

– Unde te duci? întrebă el. Nu am terminat.

Beth răspunse din sufragerie:

– Mă duc să-l caut pe Ben.

– E doar puțină ploaie!

– E inundație, în caz că nu ai observat.

El o privi ieșind pe verandă, așteptându-se să îl găsească pe Ben acolo, dar dintr-un motiv sau altul, ea privi în ambele direcții și dispăru. Afară fulgeră, tunetul făcându-se auzit peste încă un moment. Aproape. Prea aproape. Clayton merse la ușă și văzu că Beth se afla în capătul îndepărtat și scruta curtea cu privirea. Apoi o zări pe Nana apropiindu-se cu o umbrelă.

– L-ai văzut pe Ben? strigă dintr-odată Beth.

– Nu, răspunse Nana, confuză, ploaia căzând în jurul ei. Abia am ajuns. Ce se întâmplă? Se opri brusc la vederea lui Clayton. El ce caută aici? întrebă ea.

– Nu a trecut pe lângă tine? întrebă Beth, dintr-odată alergând către trepte.

– Nu e mare lucru, spuse Clayton, știind că trebuia să încheie discuția cu Beth. Se va întoarce...

Beth se opri dintr-odată și îl privi. Clayton observă că furia din ochii ei fusese înlocuită cu ceva ce semăna cu teroarea. Sunetul furtunii părea să se audă dintr-odată foarte puternic.

– Ce este? întrebă el.

– Căsuța din copac...

Dură un moment până când procesă cuvintele, apoi pieptul lui Clayton începu să îl apese. Peste încă o clipă, amândoi alergau către pădure.

CAPITOLUL 38
THIBAULT, BETH ȘI CLAYTON

Thibault ajunse într-un final la adăpost, cu bocancii plini de apă și grei de noroi. Zeus ținuse pasul cu el, încetinit doar de apa care îi ajungea până la genunchi. În față, vedea mașina și camioneta, dar și un alt SUV. În timp ce se apropia, zări luminile de deasupra și realiză că și Clayton era acolo.

În ciuda epuizării, înainta, stropind din greu în toate părțile. Zeus sărea prin apă ca un delfin care făcea salturi peste valuri. Cu cât alerga mai repede, cu atât distanța părea mai mare. Într-un final, ajunse la adăpost și coti către casă. Abia atunci o observă pe Nana, care stătea pe verandă cu o lanternă îndreptată spre pădure.

Chiar și de la depărtare, părea panicată.

– Nana! strigă el, dar zgomotul furtunii nu îi permitea vocii lui să ajungă la ea.

Peste câteva momente, păru să-l audă, pentru că se întoarse către el, prinzându-l în lumina lanternei.

– Thibault?

Thibault se forță să facă ultimii pași. Ploaia șuiera în jurul lui și lumina joasă îl împiedica să vadă. Încetini, încercând să își regleze respirația.

– Ce s-a întâmplat? urlă el.

– Ben a dispărut! urlă ea înapoi.

– Cum adică a dispărut? Ce s-a întâmplat?

– Nu știu! strigă Nana. Clayton a fost aici și Beth a ieșit să-l caute pe Ben... și apoi ei doi au plecat spre pârâu. Am auzit ceva despre căsuța din copac...

Peste încă un moment, Thibault alerga spre pădure împreună cu Zeus.

Ploaia și vântul loveau crengile din jurul lor, zgâriindu-le fețele și mâinile. Poteca fusese blocată de zeci de crengi căzute, obligându-i pe Beth și pe Keith să treacă printre tufe și copaci pentru a le ocoli. Beth se împiedică și căzu de două ori; în spatele ei, îl auzea și pe Keith căzând. Noroiul era gros și vâscos; la jumătatea drumului spre căsuță, Beth rămase fără un pantof, dar nu se opri.

Căsuța. Podul. Inundația. Doar adrenalina și frica o mai țineau să nu vomite. Cu ochii minții, îl vedea pe fiul ei pe pod, în timp ce acesta ceda brusc.

În întuneric, se împiedică din nou de un copac pe jumătate putrezit și simți o durere înțepătoare în picior. Se ridică repede, încercând să ignore durerea, dar când puse greutate pe picior, se prăbuși din nou la pământ.

În acel moment, Keith o ajunse din urmă și o ridică fără un cuvânt. Ținând o mână în jurul mijlocului ei, o duse înainte.

Amândoi știau că Ben era în pericol.

Clayton trebuia să se forțeze să nu cedeze panicii. Își spunea că Ben este inteligent, că ar recunoaște pericolul când l-ar vedea, că nu își va forța norocul. Ben nu era cel mai curajos copil. Pentru prima și singura dată în viața lui, era recunoscător pentru asta.

Chiar și în timp ce se chinuia să străbată pădurea, cu Beth suspinând alături, Clayton nu putea ignora ce vedea. Departe de malurile lui, aproape de picioarele lor, pârâul curgea mai mare, mai puternic și mai rapid decât îl văzuse el vreodată.

Thibault fugise mult prin noroi și apă, obligându-se să nu încetinească, dar fiindu-i tot mai greu să mențină ritmul disperat.

Crengi și liane îl izbeau peste față și peste brațe, sfâșiindu-l cu tăieturi sângerânde pe care nu le simțea în timp ce se lovea cu putere de obstacole.

În timp ce fugea, smulse de pe el întâi pelerina, apoi cămașa.

„Aproape am ajuns, își spunea încontinuu. Încă puțin."

Și în adâncul minții sale, auzi ecoul vocii lui Victor:

– *Este mai mult.*

Beth își simțea oasele din laba piciorului măcinându-se unul de altul la fiecare pas, trimițând șiroaie fierbinți prin tot corpul, dar refuza să țipe sau să plângă.

Pe măsură ce se apropiau de căsuță, pârâul se lățea și mai mult, curentul rotindu-se și curgând în spirale. Apa plină de mâl se spărgea în valuri mici de insulițe formate din crengi căzute de-a lungul malurilor ce dispărcau cu repeziciune. Apa turbulentă era plină de aluviuni, obiecte îndeajuns de mari încât să lase pe oricine fără suflare.

Ploaia cădea din cer în valuri. Vântul mai rupse o creangă și aceasta căzu la doar câțiva metri distanță. Noroiul părea să-i sleiască pe amândoi de energie.

Dar ca știa că ajunseseră la stejar: prin perdeaua de ploaie, putea deslușI podul de frânghie, ca pe forma difuză a unei corăbii în sfârșit zărită dintr-un port cețos. Ochii ei se mutau de la scară la podul de frânghie către ponton... Apa pârâului îl spăla deja cu repeziciune, colectând crengi la baza lui. Privirea ei urcă la platforma casei, observând unghiul ciudat al podului suspendat. Plutea la doar treizeci de centimetri de apă, deoarece platforma fusese desprinsă de structura veche a căsuței și era evident pe punctul de a ceda.

Ca într-un coșmar cutremurător, îl zări pe Ben în pârâul umflat, agățat de podul de frânghie de sub platforma casei. Abia atunci își permise să țipe.

Clayton se simți copleșit de spaimă în momentul în care îl văzu pe Ben atârnat de marginea șubredă a podului. Mintea lui începu să alerge frenetic.

Era prea mult de înotat până pe partea cealaltă și nu era destul timp.

– Stai aici! țipă el către Beth, în timp ce alergă către scăriță.

O escaladă și pași pe pod în pas alergător, disperat să ajungă la Ben. Deja vedea platforma căsuței scufundându-se. De îndată ce forța curentului o va atinge, se va desprinde complet.

La a treia treaptă, scândura putrezită se rupse și Clayton simți cum trece prin platformă, rupându-și coastele și căzând apoi liber în apă. Făcu tot ce putu și se apucă de frânghie în timp ce cădea în apa învolburată. Se chinui să o apuce mai bine în timp ce se scufunda, hainele trăgându-l la fund. Se simți tras de curent și funia se strânse. El se ținu de ea, încercând să scoată capul din apă, lovind sălbatic din picioare.

Atinse suprafața apei și trase aer în piept. Durerea năprasnică de coaste făcu totul să se întunece pentru o clipă. Panicat, se întinse după funie cu cealaltă mână, luptându-se cu curentul. În timp ce se ținea de funie, ignorând durerea, crengi se loveau de trupul lui înainte de a se îndepărta, învârtindu-se nebunește. Curentul îl izbea peste față, obstrucționându-i vederea, îngreunându-i respirația și făcându-l incapabil să se gândească la altceva în afară de supraviețuire. În această luptă, nu observă pilonii de sub platforma centrală arcuindu-se sub greutatea lui și începând să se încline din cauza curenților puternici.

Beth se chinui să se ridice și să meargă. Reuși să facă trei pași, înainte de a cădea din nou. Duse mâinile la gură și strigă peste pârâu:

– Mișcă-te pe funie, Ben! Îndepărtează-te de platformă! Poți s-o faci!

Nu era sigură dacă el o auzise, dar peste o clipă puștiul începu să se miște dinspre platformă către curentul și mai violent din centrul pârâului.

Către tatăl său...

Keith era în bătaia curentului, abia mai ținându-se...

Totul începu să se accelereze și să încetinească exact în același moment în care ea zări dintr-odată o mișcare în depărtare, puțin mai în amonte. Cu coada ochiului, îl văzu pe Logan scoțându-și bocancii și haina de ploaie.

Peste încă o clipă, el plonjă în apă, urmat îndeaproape de Zeus.

Clayton știa că nu mai putea rezista mult. Durerea de coaste era necruțătoare, iar curentul continua să-l lovească. De-abia putea să respire, conștient că avea să moară.

Curentul viguros îl ducea pe Thibault cu o jumătate de metru înapoi pentru fiecare treizeci de centimetri cu care înainta. Știa că se putea întoarce de-a lungul malului – odată ajuns pe partea cealaltă –, dar nu avea timp. Fără să-l scape din priviri pe Ben, înotă din răsputeri.

O creangă mare se izbi de el, trimițându-l la fund pentru un moment. Când ieși din nou la suprafață, îl văzu pe Zeus în spatele lui, înotând. Își recăpătă respirația, apoi începu să dea din mâini și din picioare într-un efort disperat. În acea disperare, văzu că nu ajunsese nici măcar la mijlocul pârâului.

Beth îl văzu pe Ben înaintând și mai mult pe podul șubred de frânghie și se târî mai aproape de malul apei.

– Hai! țipă ea, plângând. Poți! Ține-te bine, puiule!

În plin înot, Thibault se lovi de pontonul scufundat. Se rostogoli în apă; peste o clipă, se izbi de Clayton.

Panicat, Clayton îl apucă de braț cu mâna liberă, trăgându-l pe Thibault la fund. Acesta începu să caute funia, strângând-o în timp ce Clayton îi dădea drumul. Keith se agăță în schimb de Thibault, urcându-se pe el într-o încercare disperată de a ajunge la aer.

Thibault se chinui sub apă, ținând funia cu o mână, incapabil să se elibereze de Clayton. Plămânii lui păreau că explodează și se simți cuprins de panică.

În acel moment, pilonii se arcuiră din nou, puterea curentului care îi trăgea pe Clayton și pe Thibault fiind prea mare pentru ei și, cu un pârâit, platforma cedă complet.

Beth îi privi pe Keith și pe Logan agitându-se exact înainte ca ultimele frânghii să se rupă. De partea cealaltă, platforma casei se rostogoli în râu într-o erupție masivă de apă, iar Ben fu aruncat în aval. Cu oroare, Beth văzu că el încă se ținea de una din frânghiile fixate de pontonul care se prăvălise în torenți.

Zeus se apropiase de Logan și de Keith când pontonul se înălțase brusc, pentru ca apoi să se prăbușească în valuri. Zeus dispăru din raza vizuală lui Elizabeth.

Totul se întâmpla mult prea repede – nu îi mai putea vedea pe Logan sau pe Keith și abia după ce căuta frenetic cu privirea văzu capul lui Ben, ca un punct printre aluviuni.

Auzi strigătele ascuțite ale lui Ben și îl văzu luptându-se să-și mențină capul deasupra apei. Se ridică din nou și șchiopătă înainte, imună la durere, încercând cu disperare să nu-l piardă din priviri.

Și apoi, ca un vis devenit realitate, văzu un cap negru și lucios înaintând vertiginos către fiul ei: Zeus. Îl auzi pe Ben strigând câinele, și inima ei se umplu dintr-odată de bucurie.

Se împiedică și căzu, se ridică din nou și începu să se împleticească, apoi căzu din nou. Într-un final, începu să se târască, încercând să vadă ce se întâmpla. Se agăță de crengile căzute pentru a înainta. Zeus și Ben deveneau din ce în ce mai mici, fiind trași în josul pârâului de curenți, dar câinele se apropia din ce în ce mai mult de pușți.

Apoi, dintr-odată, cele două siluete se uniră, iar Zeus vira brusc, îndreptându-se către malul pârâului, cu Ben în spatele lui, ținându-l de coadă.

– Dă din picioare, puiule! Dă din picioare! strigă ea.

Se împletici şi sări într-un picior, apoi se aruncă în faţă, încercând în zadar să ţină pasul cu acei curenţi. Ben şi Zeus se îndepărtau din ce în ce mai mult cu fiecare secundă.

Se chinuia să nu-i piardă din priviri – ajunseseră la jumătatea pârâului... nu, trecuseră de mijloc.

Continuă să înainteze, încercând din răsputeri să rămână cu ochii pe ei. Se sforţă, copleşită de instincte. În loc de durere, îşi simţea fiecare bătaie a inimii.

Mai era doar o treime din distanţa până la malul pârâului... curentul pierdea din intensitate... acum mai era un sfert...

Înaintă în continuare, agăţându-se de crengi şi forţându-se să avansese. Îi pierduse printre copaci, dar îi găsi din nou.

Aproape ajunsă... lăsă uşurarea să-şi facă loc... mai avea atât de puţin...

„Te rog, Doamne!... încă puţin..."

Şi apoi, iată-i! Picioarele lui Ben atinseră primele malul, iar puştiul dădu drumul cozii câinelui. Zeus se forţă şi ajunse şi el la nivelul solului. Beth se aruncă înspre ei când cei doi ieşeau împleticindu-se din apă.

Zeus se prăbuşi de îndată ce ajunse pe pământ. Ben căzu şi el un moment mai târziu. Până când să ajungă Beth la ei, Zeus se ridicase deja, cu picioarele tremurând de epuizare, leoarcă şi tuşind.

Beth se aşeză lângă fiul ei, care începu să tuşească în ton cu Zeus.

– Eşti bine? strigă ea.

– Sunt bine, gâfâi el. Tuşi din nou, apoi îşi şterse apa de pe faţă. M-am speriat, dar aveam fotografia în buzunar. Thibault a spus că mă va apăra.

Îşi şterse nasul.

– Unde-i tata? Şi Thibault?

La auzul cuvintelor, începură amândoi să plângă.

EPILOG
PESTE DOUĂ LUNI

Beth privi în oglinda retrovizoare și zâmbi când îl văzu pe Zeus pe bancheta din spate a camionetei, cu nasul lui ridicat în vânt. Ben stătea alături de ea și, deși crescuse mult de la ultimele evenimente, încă nu era îndeajuns de înalt încât să stea comod cu cotul pe geamul de la portieră.

Era primul val de căldură pe care îl avuseseră după săptămâni întregi de vreme mizerabilă, iar Crăciunul se apropia cu repeziciune peste mai puțin de două săptămâni. Căldura și furtunile din octombrie deveniseră deja o amintire îndepărtată. Inundațiile – știre națională. Centrul orașului Hampton fusese inundat, ca în multe alte orășele din regiune; per total, șase oameni își pierduseră viața.

În ciuda coșmarului pe care îl înduraseră cu toții, Beth se simțea cumva... împăcată pentru prima oară după foarte mult timp. De la înmormântare încoace, se tot gândise la evenimentele care duseseră la acea zi fatidică. Știa că mulți oameni își puneau semne de întrebare cu privire la alegerile pe care le făcuse. Ocazional, auzea vorbe, dar pe majoritatea le ignora. Dacă Logan o învățase ceva, era că uneori încrederea în sine și instinctele sunt tot ce ai.

Din fericire, Nana continuă să se însănătoșească; în zilele și săptămânile de după „accident", așa cum îi spunea ea, Beth apelase la ea pentru acea înțelepciune specială și susținere

necondiționată. Acum, cânta cu regularitate în cor, avea timp să dreseze câinii și își folosea ambele mâini, șchiopătând doar ocazional, când era foarte obosită. La un moment dat, cu două săptămâni în urmă, amândouă șchiopătau la fel. Se întâmpla la două zile după ce Beth își scosese gipsul – își rupsese patru oase din laba piciorului și fusese nevoită să stea imobilizată cinci săptămâni –, iar Nana o necăjise pe tema asta, bucuroasă că mai era și altcineva invalid.

Ben se schimbase simțitor de atunci. În unele privințe, schimbarea o îngrijora pe Beth, iar din altele, o făcea să se simtă mândră. Faptul că supraviețuise acelei încercări îi dăduse lui Ben o nouă încredere în sine pe care o ducea cu el la școală. Sau cel puțin așa îi plăcea ei să creadă. Câteodată, se întreba dacă nu era datorită fotografiei pe care o ținea în buzunar.

Plasticul era rupt și tocit, și începea să se separe de fotografie, dar el nu se despărțea de ea. Cu timpul, presupunea că va depăși momentul, dar cine știe? Era moștenirea lăsată de Logan lui Ben și din această cauză avea o însemnătate specială pentru el.

Pierderea fusese dificilă pentru Ben, bineînțeles. Deși vorbea rareori despre asta deschis, ea știa că se învinovățea cumva. Și încă mai avea uneori coșmaruri, în care îi striga când pe Keith, când pe Logan. Când Beth îl trezea, visul era mereu același. Cade în râu, este pe punctul de a se scufunda, dar îl vede pe Zeus venind spre el. În visele lui totuși încerca să apuce coada câinelui, doar pentru a-și da seama că nu o putea prinde. Se întindea și eșua din nou și din nou, doar pentru a-și da seama că Zeus nu mai avea coadă, apoi se privea, ca dintr-un alt loc, eșuând și scufundându-se.

Când ajunse la cimitir, Beth opri în locul ei obișnuit. Ducea cu ea două vaze cu flori. Mai întâi, după cum făcea mereu când venea aici, merse la locul unde era înmormântat Drake și rămase acolo câteva clipe pentru a-și aminti de el, înainte de a smulge câteva buruieni de pe marginea pietrei funerare și a pune vaza cu flori alături.

Apoi merse către celălalt mormânt. Păstrase aranjamentul floral mai mare pentru acesta: era ziua lui de naștere, iar ea voia să se asigure că amintirea lui va rămâne vie.

Zeus umbla de colo-colo, mirosind și explorând ca de obicei. Ben îl urma îndeaproape, așa cum făcuse de când acesta apăruse în viețile lor. Ben îl iubise dintotdeauna, dar, după ce Zeus îl salvase din râu, deveniseră imposibil de separat. Zeus părea să realizeze ce făcuse – sau, cel puțin, asta era singura explicație pe care o găsise Beth – și în mintea lui, erau legați unul de celălalt. Noaptea, Zeus dormea la ușa camerei lui Ben. Când mergea la baie în mijlocul nopții, Beth îl vedea deseori pe Zeus lângă pat, verificându-și companionul iubit, în timp ce acesta dormea.

Pierderea era cumplită, iar Beth și Ben erau chinuiți de urmările acesteia. Uneori, Beth simțea că amintirea tragediei îi distruge perioada de doliu, pentru că, în ciuda eroismului care marcase evenimentul, reminiscențele nu erau mereu plăcute. Dar, după tot ce se întâmplase, își vor aminti de Keith Clayton cu recunoștință. Nu va uita niciodată cum o sprijinise când căzuse, în acea zi. Sau că, la final, murise încercând să-și salveze fiul.

Acest lucru conta. Conta foarte mult și, în ciuda altor frustrări, acela va fi modul în care va alege să-și amintească de el. Spera, de dragul lui Ben, că și el va ajunge să și-l amintească la fel, fără vinovăție și știind că tatăl său îl iubise, chiar dacă, până în acel moment nu îi prea arătase acest lucru.

Cât despre ea, Logan o aștepta acasă. Se oferise să o însoțească la cimitir, dar ea știa că nu voia cu adevărat să meargă. Era sfârșitul săptămânii și el prefera să-și petreacă diminețile plimbându-se singur, reparând sau lucrând la noua căsuță pentru Ben, în curtea din spate.

Mai târziu, plănuiau să decoreze bradul de Crăciun. Începea să se obișnuiască încet-încet cu ritmul și toanele lui, recunoscând semnalele tacite care îi dezvăluiau cine era el. Cu bune și rele, cu calități și defecte, era al ei pentru totdeauna.

Când opri pe alee, îl văzu pe Logan coborând treptele şi îi făcu semn cu mâna.

Şi ea era a lui pentru totdeauna – aşa imperfectă cum era. „O iei sau pleci“, se gândi ea. Era cine era.

În timp ce Logan înainta spre ea, zâmbi ca şi cum i-ar fi citit gândurile şi deschise braţele.

MULȚUMIRI

Să scrii nu este niciodată un efort solitar și, ca întotdeauna, sunt mulți oameni cărora doresc să le mulțumesc pentru ca au avut energia și priceperea de a completa acest roman. Există multe căi pentru a onora eforturile acestor oameni, bineînțeles, așa că m-am gândit să folosesc diferite mijloace pentru a vă mulțumi – cel puțin conform listei pe care am consultat-o pe Google înainte de a scrie aceste rânduri. (Fără a o consulta, dumneavoastră puteți numi toate modalitățile?)

La începutul listei se situează, bineînțeles, soția mea, Pathy. Mai mult decât orice, ea mă determină să rămân concentrat pe lucrurile care sunt cu adevărat importante. Le spun fiilor mei că ar trebui să se căsătorească cu femei care să-i semene în mare măsură. *Mulțumesc!*

După aceea vin copiii: Miles, Ryan, London, Lexie și Savannah, toți fiind imortalizați (într-o manieră adolescentină) ca nume ale personajelor în precedentele mele romane. Să primesc îmbrățișările lor reprezintă cel mai mare efort dintre toate. *Muchas gracias!*

Și apoi? Agentul meu literar, Theresa Park, merită întotdeauna gratitudinea mea. Relația dintre agent și autor poate fi problematică uneori – asta am auzit de la alți agenți și autori. Cu toată sinceritatea, pentru mine nu a fost altfel decât fantastic și minunat să lucrez cu Theresa din momentul în care am vorbit pentru prima oară la telefon în 1995. Ea este cea mai bună; nu numai că este inteligentă și răbdătoare, dar este binecuvântată cu mai mult bun-simț decat majoritatea oamenilor pe care îi cunosc. *Danke schön!*

Denise Di Noroi, prietena și complicea mea în domeniul cinematografiei, este o altă binecuvântare în viața mea. Ea a produs trei dintre filmele mele – inclusiv *Nopți în Rodanthe, Mesaj de departe* și *O plimbare de neuitat* – care mă fac unul dintre cei mai norocoși autori din lume. *Merci beaucoup!*

David Young, fabulosul director general al Grand Central Publishing, m-a sprijinit foarte mult și sunt norocos că lucrez cu el. *Arigato gozaimasu!*

Jennifer Romanello, publicist și prietenă, a făcut din publicitate o experiență foarte interesantă și plăcută pe parcursul ultimilor treisprezece ani. *Grazie!*

Edna Farley, prietena mea de la telefon, programează aproape totul – și rezolvă fiecare problemă cu care ne confruntăm – în timpul deplasărilor. Ea nu este numai fantastică, ci și extrem de optimistă, un atribut pe care am învățat să-l apreciez foarte mult. *Tapadh leibh!*

Howie Sanders, agentul de filme și prietenul meu, este un alt membru al clubului „Am lucrat multă vreme cu acest autor". Și viața mea este mai bună din această cauză. *Toda raba!*

Keya Khayatian, un alt agent de filme al meu, este minunat și întotdeauna generos. *Merci!* sau, dacă preferi, *Mamnoon!*

Harvey-Jane Kowal și Sona Vogel, care se ocupă de drepturile de autor, sunt incredibil de răbdători, în condițiile în care am depășit întotdeauna cu mult termenele de predare. Ei trebuie să identifice toate micile erori din romanele mele (de acord, unele mari, de asemenea) și, din păcate, rareori le ofer mult timp pentru a acționa. Deci, în cazul în care veți descoperi o eroare (s-ar putea să o faceți), nu îi învinovățiți pe ei. Aruncați vina asupra mea. Ei fac o treabă fantastică. Amândurora le spun: *Spasibo!*

Scott Schwimer, avocat specializat în industria divertismentului, este unul dintre oamenii care vă fac să vă încruntați la glumele din acest domeniu. Este o persoană deosebită și un prieten chiar mai bun. *Liels paldies!*

Multe mulțumiri, de asemenea, lui Marty Bowen, Courtenay Valentina, Abby Koons, Sharon Krassney, Lynn Harris și Mark Johnson. *Efharisto poli!*

Alice Arthur, fotograful meu, este întotdeauna pregătită și realizează fotografii fantastice, pentru care îi sunt întotdeauna recunoscător. *Toa chie!* Ori *Xie xie!*

Tom McLaughlin, directorul lui Epiphany School – o școală de la care eu și soția mea am primit sprijin – mi-a făcut viața mai bogată și mai plină de când lucrăm împreună. *Obrigado!*

Și, în cele din urmă, lui David Simpson, colegul meu antrenor la New Bern High – *Mahalo nui loa!*

P.S. Limbile sunt: engleză, spaniolă, germană, franceză, japoneză, italiană, galeză soțiană, ebraică, farsi (persană), rusă, lituaniană, greacă, chineză, arabă, portugheză și hawaiiană. Cel puțin conform site-ului pe care l-am găsit pe internet. Dar cine poate crede toate acestea?

NICHOLAS
SPARKS

Un pușcaș marin american pe nume Logan Thibault găsește în deșertul irakian fotografia unei femei zâmbitoare, care îi va deveni un fel de talisman în perioada șederii în Irak. Curând după aceea, el începe să aibă noroc: câștigă la pocher sau chiar supraviețuiește unui atac cu bombă în care își pierd viața doi dintre cei mai buni camarazi ai săi. La întoarcerea în Colorado, Thibault nu-și poate scoate poza – și nici femeia – din minte, așa că își propune să o găsească.

O poveste sensibilă de dragoste care va emoționa pe oricine o citește.

ISBN 978-606-609-233-3
9 786066 092333
www.rao.ro
www.raobooks.com